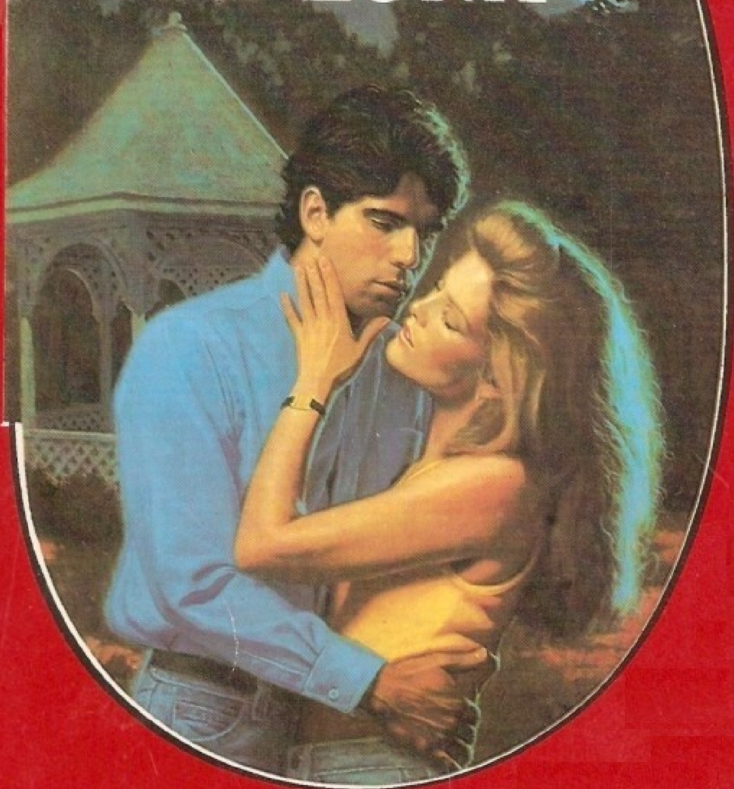
Daniele Estelle

SUB CLAR DE LUNĂ

Daniele Estelle

Sub clar de lună

Daniele Estelle

Sub clar de lună

Traducere de Andreea Bortnowschi

Capitolul 1

Rhea ignoră privirile ostile aruncate, la urcarea în autocar, de tinerii pe care îi avea în grijă. Îi numără în gând – optsprezece, nouăsprezece, douăzeci. Deşi fără tragere de inimă, erau toţi acolo. Nu era uşor să însoţeşti douăzeci de elevi de liceu gălăgioşi, dar ea

învăţase să le ignore bombănitul pe care ei îl considerau necesar în preliminariile a orice era „educaţional”. Se comportau ca de obicei; Rhea urcă în autocar, îi spuse şoferului să pornească şi înfruntă întrebările şi văicărelile la care se aştepta.

— De ce nu putem să facem doar plajă azi?

— E prea cald pentru o excursie cu autocarul!

— N-am auzit niciodată de Uxmal. De ce să merg să-l văd?

Ultima întrebare venea de la Peter Ellis, conducătorul neoficial, dar recunoscut, al grupului. Rhea zâmbi, păstrându-şi calmul, când răspunse:

— Dar nici de Cancun nu auziseşi, Peter. Mai ţii minte?

— Da, Peter, îl tachină fata drăguţă de lângă el. De fapt, te-am văzut la bibliotecă cum căutai Mexicul în atlas înainte de plecare!

Peter o plesni în joacă, apoi grupul se linişti. Rhea nu era supărată pe ei. La urma urmei, erau în ultima clasă de liceu şi în vacanţa de primăvară. Veniseră din Long Island în Mexic şi pentru a se distra. Definiţia lor pentru distracţie includea şi înot, mers pe mare, plajă şi flirt… Cea din urmă era activitatea cel mai greu de supravegheat pentru Rhea, dar se descurca. În ceea ce îi privea pe tineri, partea culturală a excursiei putea foarte bine să lipsească.

Cât despre Rhea, era valabil contrariul. La douăzeci şi trei de ani, cu numai cinci sau şase ani mai mare decât cei din grija ei, înţelegea dorinţele lor de a se distra, dar pentru ea atracţia excursiei era ocazia de a vedea arhitectura şi arta civilizaţiilor antice indiene. Acesta era motivul pentru care se angajase ca însoţitor de grup. Ca doctorand în istoria artei la Universitatea Waverley din Manhattan, niciodată nu şi-ar fi putut

permite o astfel de distracţie pe cont propriu. Ca însoţitoare, toate cheltuielile erau plătite.

Plaja la Cancun era superbă. Bronzul strălucitor al lui Rhea arăta că profitase deja de ea. Dar ceea ce aştepta cu emoţie era programul acestei zile: vizitarea ruinelor de la Uxmal ale oraşului civilizaţiei Maya. Majoritatea prietenilor ei de la universitate se specializaseră într-o anumită perioadă a artei europene. Dintr-un motiv oarecare, arta indienilor din America de Sud, înrădăcinată în viaţa oamenilor, avea o fascinaţie deosebită pentru Rhea Glenn.

Nu era uşor să îşi plătească studiile post-universitare, mai ales după ce mama ei văduvă murise cu un an înainte. Din fericire, o mică moştenire şi o bursă făcură ca Rhea să aibă exact câţi bani îi trebuiau pentru a termina şi ultimul an de studiu.

Era o zi strălucitoare, fără niciun nor. Soarele dogorea deja, deşi nu era încă nici nouă dimineaţa. Din păcate, urmau să ajungă la Uxmal spre amiază, când va fi şi mai fierbinte. Rhea spera că vor avea un ghid care va putea să îi ţină pe elevii ei tot timpul interesaţi de ceea ce vedeau.

Începu să citească ghidul de călătorie pe care şi-l adusese, dar îşi dădu seama că era mai interesată de peisajul din jur. Şoferul se opri pentru o scurtă odihnă în satul Uman, al civilizaţiei Maya, o localitate somnoroasă de ţară. Rhea hoinări puţin în timp ce tinerii îşi dezmorţeau picioarele şi epuizau rezervele de apă minerală la gheaţă ale unicei cofetării.

O intrigau mai ales femeile de acolo, cu trăsături energice şi trupuri pline, cu părul împletit în cozi lungi, negre. Toate erau îmbrăcate la fel, în aceleaşi rochii largi, uşoare din bumbac, unele ornate cu jupe brodate, şi cu şaluri închise la culoare, cu franjuri,

acoperindu-le umerii. Aceste rochii, numite „hipil”, erau, după cum află mai târziu, aproape la fel peste tot în Yucatán. Erau răcoroase, practice şi foarte frumoase. Observă cum câteva fete din grupul ei găsiseră un vânzător de astfel de rochii şi cum ele se tocmeau zgomotos pentru a le cumpăra.

— Urcaţi în autocar! le chemă ea energic, când şoferul începu să claxoneze. Nu am venit aici să facem cumpărături.

— Dar de ce am venit?

— Cât mai e până ajungem?

Din nou întrebările de reproş, cărora învăţase să le facă faţă, o chinuiră, ca şi cum elevii trebuiau să se revolte din principiu, chiar dacă formau un grup plăcut. O necăjeau spunându-i că se supuneau autorităţii sale numai pentru că nu voiau ca ea să aibă probleme, dar ea ştia că apreciau în secret structura pe care o impusese.

Când au ajuns în sfârşit la Uxmal, parcarea era mai mult de jumătate plină de maşini şi alte autocare. Sigur că mulţi turişti sosiseră devreme pentru a scăpa de arşiţa după-amiezii. Erau cu o jumătate de oră în urma programului prevăzut şi Rhea spera că ghidul lor îi aştepta, dar nu îl zări nicăieri în parcare.

— Am obosit deja, se plânse una din fete când Rhea îi urmărea coborând din autocar.

— Ciudat, comentă Rhea întorcându-i-o, cum se instalează oboseala exact când avem ceva de vizitat în mijlocul zilei şi dispare întotdeauna la miezul nopţii, când încerc să vă trimit la culcare.

Râseră spre ea cu răutate dar fără replică, apoi defilară în urma ei când se îndreptă spre intrare, căutându-l încă pe ghid cu privirea. Dispoziţia lor obişnuită izbucni din nou:

— Ei bine, acum spre piramide!

— Piramidele sunt în Egipt, găgăuţă!

— Şi ce crezi că erau chestiile alea pe care le-am văzut din autocar? Şi Mexic are piramide… găgăuţă!

— Nu e timpul pentru siestă?

— Mai bine să ne distrăm pe drum. Hei, domnişoară Glenn, unde e ghidul?

Într-adevăr, unde era? Renunţase la ei pentru că întârziaseră?

— Nu-ţi face griji, spuse, cu mai multă siguranţă decât simţea, am la mine un ghid foarte bun de călătorie. Vom merge pe cont propriu dacă nu îl găsim.

— Mai bine! triumfă Peter. Pentru noi e perfect dacă săriţi câteva locuri.

Lângă intrare, un bărbat stătea tolănit sub un copac jupuit care făcea singura umbră în peisajul pârjolit din jurul parcării. Purta un gen de halat verde care putea fi uniforma de ghid. Rhea scoase un suspin de uşurare şi se îndreptă către el cu pasul său hotărât.

El nu făcu niciun efort să se ridice. O privi cu interes cum se apropia, dar şi cu insolenţă, gândi ea. Când ajunse exact în faţa lui, era complet derutată.

— Îmi pare rău de întârziere, autocarul… spuse ea şovăitor, făcând un gest vag către autocarul din spate.

— A, deci autocarul a întârziat. Păcat, replică, ridicându-se încet. Stând în picioare în faţa ei, îi răpi ascendentul pe care ea îl simţise când era deasupra lui. Acum, înălţându-se mai mult decât ea, avea cel puţin un metru optzeci, era musculos şi puternic. Avea ochi foarte întunecaţi, pe care şi-i micşoră din cauza luminii când o privi. Era oare soarele cel care-i dădea lucirea aceea de chihlimbar? Avea o figură energică, cu sprâncenele arcuite, pomeţi înalţi, păr negru uşor ondulat, şi un bronz închis. Profilul său avea liniile

ascuţite şi îndrăzneţe pe care le văzuse în portretele vechilor luptători şi conducători indieni.

— Ar trebui să te cheme Montezuma, spuse admirativ una dintre fete.

— Ei bine, nu, replică el râzând. Mă cheamă Antonio. Şi pe dumneavoastră? o întrebă pe Rhea.

— Rhea… adică domnişoara Glenn… Adică… Uite, nu avem timp pentru prezentări. Ar trebui să începem. Încercă să aibă o voce cât mai fermă şi… tonul unor discuţii de afaceri.

Privirea lui, totuşi, exprima contrariul.

— Sigur, sigur, aprobă el zâmbind. Ăă… să începem? încheie el cu un vag semn de întrebare.

Rhea se indignă.

— Nu pari foarte dornic să lucrezi. Faptul că eşti ghidul nostru îţi tulbură siesta?

El se lumină.

— Ghid? Nu, desigur. De fapt, începusem să mă plictisesc… şi să mă simt singur. O variaţie, mai ales atât de frumoasă, e binevenită.

Ochii săi o examinau pe Rhea cu apreciere. Părea că el îi evaluează încet atributele, inventariindu-le. Părul des şaten îi încadra faţa ovală, ochii castanii şi uneori, ca acum, cu o nuanță verzuie, erau depărtaţi. Privirea ei era directă şi sinceră dar putea deveni aprigă când era înfuriată. Avea un nas mic şi drept, şi o gură senzuală, acum încreţită într-un fel ce nu-i era propriu.

— Te rog păstrează-ţi remarcile doar pentru afaceri. Nu sunt una dintre eleve, să ştii, spuse ea tăios.

— Aceasta, señorita, este mai mult decât evident, răspunse el. Ochii lui zăboviră sugestiv pe rotunjimile care se ghiceau prin tricoul ei roşu şi pantalonii albi,

comozi, gen jeans. La înălţimea ei de un metru șaizeci şi cinci, Rhea nu cântărea mai mult decât elevele de liceu din grupul ei. Dar la ea, greutatea era distribuită în forme mai provocatoare, mai feminine.

— Dar mă voi dovedi un ghid cum nu se poate mai oficial. Veţi vedea. Nu aş dori să las impresia că mexicanii sunt delăsători sau leneşi.

Faţa lui era serioasă, dar Rhea simţea că-şi bate joc de ea. El îşi îndreptă atenţia către elevii din grup.

— Pe aici, comandă. Veniţi toţi după mine. Staţi apropiaţi ca să nu se piardă nimeni. Vocea sa preluase autoritatea. Ea observă cum elevii îi ascultau comenzile fără mormăitul lor obişnuit.

— Bun, comentă Rhea în timp ce ei ţineau greu pasul cu Antonio, văd că nu-i faceţi şi ghidului aceleaşi greutăţi ca şi mie.

— Pare destul de dur, explică Peter.

— Nu-i aşa că arată ca portretul unui rege Maya din cărţi? întrebă una din fete cu un suspin de admiraţie.

Rhea nu răspunse. În tăcere, fu de acord. Deodată, îşi dădu seama că uitase să îşi aducă cu ea carnetul de schiţe, şi se înfurie pe ea însăşi. Avusese intenţia să copieze câteva gravuri şi să facă nişte desene cu peisaje, iar oamenii, în special unii bărbaţi, erau interesanţi. Antonio, strict din punctul de vedere al unui artist, îşi spuse ea, ar fi fost un subiect atrăgător.

Era, de asemenea, trebui ea să admită, un ghid fascinant. Ştia absolut tot ce se putea şti despre istoria civilizaţiei Maya.

— În limba Maya, numele Uxmal înseamnă construit de trei ori, dar oraşul a fost probabil reconstruit de cel puţin cinci ori, le spuse el elevilor.

Perioada clasică, în timpul secolelor al şaselea şi al şaptelea, a fost cea în care au fost clădite multe construcţii, dar Uxmal este de fapt un oraş aparţinând Renaşterii civilizaţiei Maya, din secolele al nouălea şi al zecelea.

— De ce era atât de des părăsit de locuitori? întrebă unul din elevi.

— Nimeni nu ştie exact, admise Antonio, deşi secetele aduceau perioade de foamete, care îi forţau pe oameni să abandoneze oraşele. Solul este sărac şi fără ploaie, oamenii nu puteau supravieţui, iată de ce Chac, zeul ploii, era atât de venerat.

Rhea era fermecată de simplitatea şi aspectul sobru al arhitecturii.

— Acesta este stilul Puuc, explică Antonio. Chiché Itzá, pe care trebuie de asemenea să le vedeţi, are un stil Chenes mai bogat ornamentat, datorită Toltecilor.

— Am citit undeva că cei din civilizaţia Maya sunt supranumiţi Grecii Americii, probabil din cauza aspectului clasic al arhitecturii lor şi civilizaţiei avansate din oraşele-stat, spuse Rhea.

Riposta lui Antonio fu ironică.

— Desigur, dar am putea şi să numim Grecia, civilizaţia Maya a Europei. Depinde de punctul de vedere.

Îi rănise, oare, mândria? Ea nu asta dorise. Admira cu adevărat cultura Maya şi nu voia să pară condescendentă. Vru să explice, dar nu se putu gândi la nimic de zis. Din fericire, ajunseră la templul cel mai înalt al ansamblului, Piramida Magicianului. Atenţia lui Antonio fu acaparată de elevii care îl bombardau cu întrebări.

— Cât a durat construcţia templului?

— De ce sunt diferite laturile?

— Cum au putut mişca blocurile grele de stânci dacă nu cunoşteau roata?

— De ce sunt lanţuri de-a lungul treptelor?

— Putem să ne urcăm?

Antonio răspunse cu răbdare la toate întrebările şi apoi le spuse că pot urca şi face fotografii. Uitând de lipsa de interes de mai devreme, se luară nerăbdători la întrecere pe treptele abrupte.

Antonio se întoarse spre Rhea:

— Şi dumneavoastră, señorita? Doriţi să ne aşteptaţi aici?

— Sigur că nu, răspunse ea. Se simţea provocată. Cu hotărâre, îi urmă treaptă cu treaptă fără să privească în jos, până ajunse la vârf. Gâfâia, în timp ce tinerii din grija ei se zbenguiau ca nişte capre negre pe munte, ocupaţi să facă poze şi să se bucure de aventură. Antonio le sublinie că toată faţada dinspre vest era o mască gigantică a lui Chac, zeul ploii.

— Vedeţi ce zeu important era. Însemna pur şi simplu viaţa sau moartea.

— Trebuie să vrei cu adevărat să ajungi în vârful templului. Sigur nu reuşeau prea uşor cu treptele astea, comentă Peter.

Rhea fu de acord, dar găsi coborârea mult mai anevoioasă. Îi păru bine că nu purta fustă, pentru că asta i-ar fi răpit mult din prestanţă când cobora. Aşa cum era, se ţinea de lanţ şi încerca să nu se uite dincolo de treptele imediat de sub ea. Deodată, lângă ei apăru o siluetă înaltă, şi o voce plăcută, dar autoritară, zise:

— Te descurci bine.

Simţi cum mâna ei stângă fu apucată ferm, ea continuând să se ţină de lanţ cu dreapta.

— Vom merge restul drumului împreună, zise

Antonio.

Rhea oscila între dorinţa de a-şi afirma independenţa şi uşurarea şi siguranţa pe care i le dădea prezenţa lui. Acestea din urmă au învins, iar ea se lăsă condusă în jos pe scări de Antonio.

Jos, Peter şi ceilalţi aşteptau.

— Hei, de mână cu ghidul? o tachină Peter. Ei râseră când ea îşi smulse mâna, sperând că bronzul de pe faţă îi ascundea roşeaţa şi tulburarea.

— Nu fi stupid, izbucni ea. Antonio nu zise nimic, dar ea văzu că se amuza.

— Mai bine să continuăm. Mai sunt încă multe de văzut.

— Desigur, señorita. Ca ghid, încerc să vă mulţumesc. Urmează Palatul Guvernatorului!

În timp ce mergeau, el îşi continuă explicaţiile. Era, într-adevăr, o enciclopedie. Rhea observă că ceilalţi ghizi dădeau descrieri foarte grăbite în timp ce purtau grupurile, cu repeziciune, dintr-un loc în altul. De asemenea, observă cum îl priveau pe Antonio cu curiozitate conducând grupul lor. Cu siguranţă că îl cunoşteau, de vreme ce îl salutau respectuos, cu o oarecare deferenţă, gândi ea.

La Palatul Guvernatorului, Rhea fu uimită de frumuseţea unei frize complicate, compusă din peste douăzeci de mii de blocuri de stâncă fiecare sculptat separat.

— Oh, arată ca o dantelă! rosti cu admiraţie. Este magnifică! Iar eu… fără caietul de schiţe!

— Eşti artistă? întrebă Antonio.

— Nu chiar. Sunt istoric de artă, mai bine zis voi fi în curând, dar pictez şi desenez uneori.

— Da, acesta este într-adevăr un loc care i-ar inspira pe artişti. În epoca sa de glorie, atrăgea

creatori şi savanţi de toate felurile, artişti, filosofi, astronomi şi legiuitori. Toţi erau primiţi chiar aici, în Palatul Guvernatorului.

Faţa lui Antonio fu dintr-odată luminată de o privire admirativă, contemplativă.

— Odată, acesta era unul dintre numeroasele mari oraşe, continuă el. Iar ceea ce vedeţi acum este doar vestigiul unei metropole mari, foarte populate. Ochii săi rătăceau pe întinsul platoului ce îi înconjura, ca şi când l-ar fi văzut, din nou, în toată măreţia sa apusă.

— Vorbeşti cu atâta mândrie despre toate acestea, zise Rhea. Ai cumva şi sânge Maya?

Vocea lui, ca şi faţa, se înăspriră.

— Da, señorita, am şi „sânge Maya”. Nu vă face plăcere? Un veritabil ghid Maya să vă arate locurile? Acest lucru ar trebui adăugat când veţi povesti despre excursie, după ce vă întoarceţi în America. Ceva mai multă culoare locală, nu?

Rhea îşi simţi ochii umeziţi cu lacrimi de furie la auzul unei astfel de presupuneri nedrepte. Din nou, clişeul turistului culegând anecdote pentru a-i distra pe prietenii de acasă! Asemenea oameni nu se bucurau într-adevăr de ceea ce vedeau în voiajele lor, cât de ceea ce aveau să povestească ulterior, dar ea nu era aşa. Rhea îi temperă indignarea.

— Mândria îţi poate fi justificată, dar nu şi judecata nefondată asupra celorlalţi, señor, spuse ea supărată. Nu cunoaşteţi nimic despre mine, cu atât mai puţin ce îmi place. Atitudinea dumneavoastră îmi displace, asta e cert! Ochii ei scăpărau.

Încet, privirea lui se schimbă. Dispreţul fu înlocuit de interes şi apreciere. O urmă de zâmbet îi îndulci severitatea gurii.

— Dacă v-am judecat greşit, señorita, vă rog să mă scuzaţi. Sunt, poate, prea sensibil, aşa cum şi dumneavoastră păreţi a fi.

— Absolut deloc, negă ea.

— Din nou, scuze. Supărarea dumneavoastră mi s-a părut o exagerare. Dar trebuie să recunosc că mi-a plăcut. Deveniţi chiar mai frumoasă la furie. Tonul lui era acum profund şi sugestiv.

— Nu sunt… şi nu mă înfurii… Rhea era tulburată complet. Nu se gândise niciodată că ar fi frumoasă, sigur nu în sensul clasic, şi niciodată nu fusese interesată de jocul farmecului şi al cuceririlor. Fusese prea ocupată, lucrând şi studiind. Nu voia să admită, faţă de ea însăşi, plăcerea pe care o simţise aflând că el o găsea frumoasă, şi încercă să-şi stăpânească emoţia pe care i-o provoca admiraţia lui. Din păcate, se temea, iar emoţiile ei o trădau întotdeauna cumva. Se hotărî să încerce să adopte aparenţa rece şi controlul pe care le admira la alte femei. Rhea plecă ochii astfel încât să nu o dea de gol.

— Hei, domnişoară Glenn, Antonio… când mâncăm?

Era Peter, care îi dădu un pretext să plece de lângă Antonio.

— Eeh… urcatul şi coborâtul pe piramide ne-a făcut tuturor poftă de mâncare, spuse un alt elev.

Era timpul pentru o pauză. Rhea se întoarse spre Antonio:

— Este pe aici vreun restaurant unde putem mânca ceva uşor?

Ea doar îl rugase pe ghid să se oprească pentru gustare. De ce avea acest sentiment că era supusă autorităţii lui? El nu se grăbi cu răspunsul, forţând-o să îl privească.

— Da, e timpul pentru pauză acum. Ceva mai încolo e un restaurant bun. Antonio porni împreună cu Peter şi câţiva alţii. Rhea rămase deliberat în urmă.

Restaurantul era plăcut, spaţios şi răcoros în interior. Pentru un preţ fix, clienţii se puteau servi cu orice de la un bufet copios, şi evident grupul optă pentru bufet. Adolescenţii americani atacară cu entuziasm bufetul, umplându-şi farfuriile cu grămezi de chifle, tacos, pui şi tamale de toate felurile.

Rhea îşi urmărea elevii cum se serveau. Numai după ce ei se aşezară şi începură să mănânce, se servi şi ea. Întorcându-se de la bufet, observă că singurul loc liber fusese păstrat pentru ea între Peter şi Antonio, şi că nu avea altă soluţie decât să îl ocupe.

— M-am gândit că voi, adulţii, aţi dori să fiţi împreună, spuse Peter, prevenitor.

— Şi chiar aşa şi este, încuviinţă Antonio cu un zâmbet larg.

Surâsul lui Rhea era abia schiţat.

— De ce nu se găsesc tacos ca acestea şi la noi acasă? exclamă Peter, savurând neîndoios masa. Curând se ridică pentru a-şi mai lua o porţie.

Rhea încerca să se concentreze asupra mâncării. Nu îşi luase prea mult, nişte „tacos-con-pollo” şi sos de avocado, „guacamole”, pe care le pusese pe nişte grile umplute despre care nu ştia ce sunt.

— Nu îţi place mâncarea noastră mexicană? întrebă Antonio.

— Din contră, îmi place chiar foarte mult. După cum ştii, sunt multe restaurante mexicane în New York.

— Sunt sigur că da. Dar sunt mai multe de încercat din bucătăria mexicană decât chile şi enchiladas.

Încerca iar să provoace o discuţie? Rhea îl privi şi

spuse înfierbântându-se:

— Ascultă, Antonio, nu am de gând să mă implic într-o polemică despre cele două culturi. Tot ce vreau e să-mi savurez prânzul.

După o tresărire de moment, Antonio râse din toată inima.

— Ceea ce veţi şi face, señorita. Scuzaţi-mă, şi mâncaţi. Tacos sunt excelente aici.

Ea le gustă şi descoperi că avea dreptate. Rhea gustă grilele acelea neobişnuite pe care şi le pusese în farfurie.

— Acelea sunt tamale, în stil Yucatán. Noi nu folosim frunze de porumb ca să acoperim umplutura.

— Dar atunci cu ce este acoperită? întrebă ea.

— Cu frunze de bananico.

Erau delicioase şi aveau aromă de anghinare. Rhea termină restul mesei relaxată şi cu plăcere. Aparent, la fel şi Antonio.

El discuta aprins cu elevii, făcând ca discuţia să fie plăcută dar şi bogată în informaţii.

Rhea era intrigată de cât de multe ştia Antonio. Fascinată, îl asculta cum explica semnificaţia simbolică a numărului de coloane din diferitele structuri şi localizări ale construcţiilor Maya. Îl copleşi cu întrebări, iar el răspunse interesului ei cu un şir bogat de descrieri şi povestiri. În curând, Rhea îşi dădu seama că elevii terminaseră de mâncat şi părăsiseră sala de mese. Ea şi Antonio erau singurii la masă.

Oarecum stânjenită, Rhea gesticulă cu mâinile.

— Se pare că ne-au părăsit. Mai bine să mergem. Cred că ne aşteaptă afară cu nerăbdare.

Fără tragere de inimă, Antonio se ridică şi o urmă.

Rhea avusese dreptate că elevii o aşteptau afară, dar se înşelase cu privire la nerăbdarea lor. Erau în

toiul unui joc de frisbee şi se distrau aruncând discul zburător, cu excepţia câtorva care se odihneau somnoroşi la umbră.

Când încercă să îi adune pentru a-şi continua vizita, fu întâmpinată cu oftaturi şi împotrivire.

— Cred că am ajuns la saturaţie, señorita, sugeră Antonio. Poate că e mai bine să nu insistăm.

— Dar încă nu am văzut mănăstirea de călugăriţe! exclamă Rhea. Sunt sigură că asta li se va părea cea mai interesantă.

— Mă cam îndoiesc, spuse Antonio cu glas jalnic. Când văd studenţii aşa la facultate, ştiu că nu mai pot asimila nimic.

Ce voia să spună prin „la facultate”? Era oare şi ghid la vreo universitate? Nu avu ocazia să-l întrebe, căci el adună grupul chemându-i.

— Avem o oră, anunţă el. Mai avem de văzut Mănăstirea de călugăriţe, un loc de mare interes, sau vă puteţi continua jocul aici şi să ne întâlniţi pe señorita Glenn şi pe mine la intrare peste o oră.

Nu cu totul neaşteptat, tinerii se hotărâră să renunţe la mănăstire.

— O mănăstire nu e prea interesantă, decât poate dacă eşti fată bătrână! spuse în zeflemea una dintre fete, provocând o privire mânioasă din partea lui Rhea când se lăsă condusă de Antonio spre aşezare.

— Te-a supărat remarca fetei aceleia prostuţe, observă Antonio. Aşa îţi spun ei, fată bătrână?

— Bineînţeles că nu! replică ea. La urma urmei, nu am decât douăzeci şi trei de ani. Cu greu m-aş putea numi fată bătrână!

— Aici, în Mexic, fetele se mărită de tinere. La douăzeci şi trei de ani, multe au deja trei-patru copii.

— Bine, dar lucrurile stau altfel în America.

Aproape că nu mai există noţiunea de fată bătrână. Femeile au cariera lor şi multe nu sunt deloc interesate de măritiş, cel puţin un timp.

— Şi dumneavoastră... sunteţi o astfel de femeie de carieră?

Ea îi simţi ochii fixând-o.

— Eu... da... adică, tocmai îmi termin studiile... Nu sunt sigură. Apoi, cu exasperare zise: de fapt, nu cred că vă priveşte.

— Doar pură curiozitate, spuse el, cu o inocenţă exagerată. Aşa cum învăţaţi despre cultura mea, la fel vreau şi eu să aflu mai multe despre a dumneavoastră.

Mergeau în continuare.

— Şi cum îşi acoperă femeile americane... nevoile lor... romantice... în acelaşi timp cu studiul şi cariera? întrebă el în sfârşit cu acelaşi aer inocent.

— Bine, dar nu am spus că evită bărbaţii. Rhea era exasperată. Am prieteni... relaţii, şi lăsă fraza suspendată, neştiind cum să o continue.

— Ah, da, suspină el. Am auzit de relaţiile cu care se distrează tinerii americani. Şi... este satisfăcător... acest tip de relaţie?

Acum Rhea era într-adevăr supărată.

— De unde să ştiu eu? Vreau să spun că, nu am... adică... Uitaţi ce e, cred că ajunge pentru ora de moravuri pe ziua de azi. Să revenim la civilizaţia Maya.

— Desigur, señorita. Cred că viaţa era mai simplă atunci.

Când sosiră la mănăstire, ea îşi uită supărarea. Nu era numai o clădire, ci patru, dreptunghiulare, dispuse în jurul unei curţi centrale.

Se plimbă bucuroasă prin incintă, încântată când Antonio îi arătă diverse lucrări de artă şi corpul dinspre est, minuţios lucrat şi bogat ornamentat, ca şi intrările

decorate cu capete de şerpi, bufniţe şi zei ai ploii. Clădirea dinspre nord era împodobită cu frize care ilustrau simboluri ale vieţii, măştile zeilor ploii şi şerpi cu două capete. Timpul lor de o oră era pe terminate când au urcat scara largă ce ducea la terasa corpului dinspre vest. Friza care împodobea faţada era magnifică, înfăţişând şerpi cu pene, porumb, un tron, frunziş şi capul unui om cu trup de broască ţestoasă. Rhea tânjea să zăbovească acolo cât mai mult şi regretă din nou lipsa caietului de schiţe, dar trebuiau să se întoarcă unde îi aştepta grupul.

Când începură să coboare scările, auzi deodată vocea lui Peter:

— Staţi! Opriţi-vă unde vă aflaţi. În regulă. Acum, zâmbiţi!

Peter era jos, cu aparatul de fotografiat îndreptat spre ei. În spatele lui, forfotind prin toată curtea, erau toţi ceilalţi.

— Ne-am plictisit de frisbee, explică el, aşa că ne-am hotărât să vă întâlnim aici şi să mai facem nişte poze.

Celorlalţi le veni aceeaşi idee şi îi rugară pe Rhea şi Antonio să pozeze pentru ei.

— Nu ştiu de ce mă vreţi pe mine, râse Rhea. Faţa mea nu e decât una obişnuită, americană. Dar văd de ce vreţi ca Antonio să pozeze pentru voi. Dacă aveam caietul cu mine, l-aş fi rugat şi eu să-mi pozeze pentru un desen. Din păcate, Antonio e aici, iar caietul meu de schiţe e în Cancun.

Dintr-odată, ochii lui se îngustară.

— Din fericire, señorita, mâine voi fi unde se află şi caietul dumneavoastră.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că mâine am treburi la Cancun. Dacă doriţi, voi

fi fericit să pozez pentru dumneavoastră.

— Mda, bine, dar nu sunt sigură care este itinerarul zilei de mâine… ezită ea.

— A, mâine dimineaţă avem program de voie. Iată, am itinerarul la mine. Peter, prevenitor din nou, îi întinse o foaie roz.

— Perfect. Atunci ne întâlnim la hotel la unsprezece. Fără a mai aştepta răspuns, Antonio se întoarse către elevi: acum că sunteţi aici, vom face un tur, în variantă prescurtată, al mănăstirii. Veniţi.

Ascultători, toţi îl urmară, lăsând-o pe Rhea cu o senzaţie ciudată. Cumva, Antonio reuşise să-i dirijeze nu numai activităţile de azi, dar şi pe cele de mâine. Ea nu ştia dacă să-i pară bine sau rău. Competenţa şi prezenţa lui astăzi îi uşuraseră responsabilitatea muncii ei. Cât despre mâine, ei bine, ea voia într-adevăr să-i facă portretul. Ar fi putut găsi pe altcineva dornic să îi pozeze? Ar fi altcineva un subiect la fel de interesant… în sens artistic, desigur?

Păi atunci, nu conta, nu-i aşa? Aranjamentul fusese făcut. Antonio era foarte decis când stabilea ceva. El păstori grupul de adolescenţi înapoi la autocar, îl convinse pe şofer să facă o scurtă ocolire pe la Kabáh, douăsprezece mile spre sud, şi ignoră încercarea acestuia de a-i transmite un mesaj sau reclamaţia lui Rhea. Şoferul bolborosi ceva despre „ghidul venit târziu”, dar dialectul lui făcu dificilă înţelegerea de către Rhea, iar Antonio o asigură că nu era ceva important. Antonio stătu lângă ea tot drumul către Kabáh, care nu făcea parte din itinerarul iniţial. Rhea era foarte conştientă de apropierea lui, de prezenţa coapselor lui lipite de ale ei.

— De ce este Kabáh atât de important? întrebă ea, pe un ton cât mai neutru.

— Arcul din Kabáh este extrem de interesant. Aparent, a fost cândva poarta unui oraş. Drumul sacru, *sache,* care duce către Uxmal, trece pe sub el. Probabil că a existat cândva o reţea de astfel de şosele care legau oraşele între ele.

După ce coborâră din autocar, parcurseră o porţiune cu vegetaţie abundentă, iar Rhea observă cum grupul de tineri era acum format din perechi. Cei mai mulţi mergeau doi câte doi, ţinându-se de mână, şi cu braţele în jurul mijlocului. Antonio păru şi el să observe, căci o privi cu subînţeles, comentând:

— Mai bine să ne asigurăm că tinerii noştri prieteni nu dispar prin tufişuri. Poate că acum au altceva în minte decât şosele vechi. Nu că aş avea ceva împotrivă!

Fu chiar în acest moment nepotrivit când Rhea se împiedică de un bolovan şi era să cadă dacă nu ar fi fost Antonio. El o prinse de mână şi îi înconjură rapid talia cu celălalt braţ, ridicând-o în picioare. Ea îi mulţumi din priviri, iar braţul lui o cuprinse mai strâns. Ochii i se întunecară când îi spuse aproape şoptit:

— Nu, señorita Rhea, nu m-aş supăra deloc pe ei. Şi eu, la rândul meu, descopăr că… mă interesează… altceva.

Ea nu ar fi dorit cu adevărat să se despartă. Doar fiindcă era conştientă de privirile amuzate ale tinerilor ei elevi se retrase, grăbit. Oare el îi simţise consimţământul? Rhea se îndepărtă repede.

— Ar trebui să ne grăbim, îi zori ea. Nu prea mai avem timp.

Acel arc îi amintea lui Rhea de un arc de triumf văzut în imagini din Roma, dar se hotărî să nu facă comparaţii cu glas tare. Probabil că ar fi provocat un alt răspuns supărat al lui Antonio. Atunci, ca şi când i-

ar fi simţit gândurile, îl auzi zicând:

— Arcul din Kabáh aminteşte multor savanţi de unele arcuri romane, construite pentru a celebra victorii militare. Acesta e, din păcate, soarta noastră, să fim mereu raportaţi la o anume referinţă europeană. Pentru noi, era o poartă sacră, intrarea oraşului din drumul spre Uxmal.

Se vedeau rămăşiţele şoselei de calcar sfărâmat de cealaltă parte. Rhea observă de asemenea un fel de tabără departe de marginea drumului, unde se aflau câteva corturi şi unde erau semne de oarecare activitate.

— Aici vă părăsesc, anunţă Antonio.

— Nu vrei să te luăm înapoi la Uxmal? întrebă Rhea.

— Nu, voi sta aici, răspunse el, arătând în dreapta taberei aproximativ la o jumătate de milă distanţă.

— Hei, grozav! Să dormi în aer liber! Trebuia să ne fi gândit şi noi la asta, domnişoară Glenn, spuse Peter cu însufleţire. Era un entuziasm al ieşirilor în natură.

— Nu fi fraier, îl cicăli Sally, prietena lui. Poate că este o aşezare indiană. Se întoarse către Antonio: indienii nu locuiesc în corturi pe aici?

— Nu, domnişoară, răspunse el râzând sardonic. Nici în secolul al nouălea nu locuiau în corturi, nici acum. Afară doar când merg şi ei „cu cortul”. Cum faceţi voi în America.

— Ia zi-mi, care e fraierul? îşi bătu joc Peter, trăgând-o pe Sally după el.

— Acolo locuiesc ghizii? întrebă Rhea.

— Nu chiar. Ghizii au casele lor. Dar, pentru un timp, aceasta a fost casa ghidului aici de faţă.

Ea găsi răspunsul lui Antonio nesatisfăcător. El nu

avea un cămin? Ascundea oare ceva, o soţie, o familie? Bine, dar de fapt nu era treaba ei.

— Tocmai mă întrebam... Ziceai că vei fi în Cancun. Cum ajungi?

— Nu vă faceţi probleme, señorita, sunt sigur că ajung mâine la Cancun, şi la timp. Niciun motiv de îngrijorare.

— Ei, sigur că nu eram îngrijorată.

Nu era nevoie ca el să dea un asemenea înţeles remarcii ei.

— Bun, atunci ne vedem mâine.

Capitolul 2

Ca de obicei, şi în acea seară Rhea reuşi cu greutate să îi facă pe tineri să observe că douăsprezece era ora stingerii, când sosiră la Cancun. Erau plini de energie şi ar fi dansat în discotecă până la ora închiderii, dacă nu le-ar fi dat Rhea ordinul să meargă la culcare. La unu noaptea, ţopăiau încă prin camere şi râdeau pe coridoarele hotelului fugind dintr-o cameră în alta. Pe la două, păreau că s-au liniştit pentru noaptea aceea, iar Rhea reuşi să se culce. Avusese de gând să doarmă până târziu în dimineaţa următoare şi le dăduse tinerilor liber, să doarmă, să înoate şi să joace tenis, aşa încât nu mai avea nicio obligaţie, desigur cu excepţia întâlnirii cu Antonio de la ora unsprezece.

Cu toate acestea, Rhea fu complet trează pe la opt. Trase draperiile mari şi grele care ascundeau frumuseţea acelei dimineţi. Ieşind pe balcon, avea o panoramă superbă de contemplat, laguna limpede, albastră şi kilometrii întregi de plajă cu nisip alb şi fin ca o pudră, pe care cădeau umbrele palmierilor înalţi,

falnici. Cine ar fi dormit când toate acestea aşteptau? ... Rapid, Rhea făcu duş, îşi puse costumul de baie, şi coborî pe plajă.

Apa era prea îmbietoare pentru a aştepta până după micul dejun. Lui Rhea îi plăcea foarte mult când plaja era aproape pustie, ca acum. Majoritatea turiştilor erau pe terasa restaurantului sau dormeau încă. Enrique, care se ocupa de ghereta de pe plajă, o salută cu un zâmbet.

— Bună dimineaţa, señorita. Frumos azi, nu? Doriţi echipament de scafandru?

— De ce nu, Enrique? aprobă ea bucuroasă. Este o zi perfectă pentru o vizită subacvatică, şi astfel mă pot ascunde de elevii mei.

El o tachinase când Rhea coborâse şi mersese prima dată la plajă cu anturajul ei, spunându-i că este mama a douăzeci de adolescenţi sălbatici.

Râse din nou când îi dădu accesoriile pentru scufundare.

— Nu le voi spune unde sunteţi! Acum e momentul să vedeţi peştii cei mai frumoşi. Mai târziu, când vin turiştii şi încep să se bălăcească, peştii isteţi îşi fac siesta.

Rhea îşi duse echipamentul pe malul apei. Acolo şi-l puse pe ea şi intră în apă până la piept, unde mai întâi testă tubul pentru respirat înainte de a începe să înoate.

Nu exista nimic asemănător acasă, gândi ea, plutind pe apele cristaline. Îi plăceau plajele din Long Island dar, în cel mai bun caz, apa acolo era mult mai rece şi închisă. Nicăieri nu avea o asemenea transparenţă, prin care se conturau atât de clar peştii în culori extravagante, de toate felurile şi mărimile, şi flora marină. Ar trebui să cumpere o carte pentru a

învăţa să recunoască diferitele specii. Apoi îşi aminti că urma să plece în două zile şi că nu va avea timp. Putea, la fel de bine, să profite cât mai mult de plăcerea de acum.

Malul se prelungea cu o stâncă unde se adunau peştii. Apa era puţin adâncă şi înotătorii se îngrămădeau deseori încercând să vadă peştii sărind ca săgeţile în jurul pietrelor. Astăzi, se bucură Rhea să observe, încă nu venise nimeni acolo, aşa că se îndreptă înot spre stâncă. Fu foarte atentă să se mişte uşor, agitând apa cât mai puţin posibil, aşa încât înotau la numai câţiva centimetri de faţa ei.

Rhea era tentată să întindă mâna şi să îi atingă. Erau atât de frumoşi, dar se reţinu. Era o intrusă pe tărâmul lor, iar drepturile îi erau limitate.

Deodată, o umbră întunecată veni către ea. Fu pentru o clipă speriată înainte de a-şi da seama că era doar un alt înotător, un bărbat, o siluetă masivă într-un slip alb.

Umbra se profila tot mai mare pe măsură ce silueta se apropia. Nu o văzuse, oare? El părea să se îndrepte direct către ea. Când ajunse la ea, se opri şi se ridică în picioare, ţinându-i calea. Rhea, de asemenea, se ridică în apa puţin adâncă. Supărată, se ivi din apă scoţându-şi masca de scafandru, şi se află în faţa unui Antonio numai zâmbet.

— Ce… cum… ce cauţi aici? împroşcă ea cuvintele.

— Evident, ce faceţi şi dumneavoastră, señorita Rhea, replică el râzând. Înot în lagună. Oceanul e liber pentru oricine, nu-i aşa?

— Sigur că da. Nu asta am vrut să spun. Doar că nu mă aşteptam să te văd până mai târziu. Ştiai că sunt aici?

— Păi, cum aş fi putut să ştiu?

Acum ea se simţea de două ori proastă, ca şi cum l-ar fi acuzat pe el că o urmăreşte.

— Am sosit devreme, explică el, aşa că m-am hotărât să înot înainte de întâlnirea noastră. Apa era atât de îmbietoare încât, ca şi tine, nu i-am putut rezista. Amândoi merităm o mică vacanţă după munca de ieri.

— Dar vizita la Uxmal cu greu se poate numii muncă. A fost fascinantă.

— Bun. Mă bucur că ţi-a făcut plăcere excursia. Totuşi, să ai grijă de douăzeci de tineri este obositor. Ne putem bucura de acest răgaz. Vino, hai să înotăm.

Reuşise să creeze un aer de apropiere şi o bună dispoziţie, cărora era greu să le rezişti.

— Te provoc la întrecere până la stânca aceea, spuse Antonio arătând o formaţiune imensă neagră, la distanţă de aproape două sute de metri.

— A şi început! răspunse Rhea. Porniră la unison. Antonio era un înotător puternic şi agil, care tăia apa în viteză, dar Rhea nu avea nicio dificultate în a ţine pasul. Şi ea, de asemenea, era o bună înotătoare, dar era ajutată şi de tălpile de scafandru pe care le avea încă. Când se apropiară de adâncă, ea făcu o sforţare în plus şi îl învinse cu o lungime de braţ. Se apucă de stâncă, râzând pe când Antonio o ajungea.

— Am câştigat! izbucni ea.

— A, nu e drept, strigă el. Ai avut avantajul cu tălpile de scafandru, dar rezolv asta imediat.

Înainte ca ea să-şi dea seama ce avea el de gând, Antonio intră sub apă; încercuindu-i picioarele astfel ca ea să nu-l poată lovi, îi scoase tălpile de cauciuc din picioare. Când se ridică, îşi ţinu braţele în jurul ei, înlănţuindu-i trupul. La suprafaţa apei, erau cu

piepturile lipite şi capetele apropiate. Trupurile lor erau aproape lipite şi în apă, frecându-se uşor.

Erau singuri, ca şi cum întreaga lume nu ar fi fost decât apa albastră, stânca neagră şi ei doi simţind fiecare apropierea celuilalt. Rhea se simţi tentată să dea drumul stâncii şi să îşi lase mâinile să alunece în jurul corpului lui umed şi strălucitor, ancorându-se de el.

— Foarte bine, acum suntem chit, spuse ea cu respiraţia tăiată. Cursa de întoarce! Fără să mai aştepte răspuns, ea se desprinse brusc şi înotă rapid către plajă. Avea avantaj la start, dar Antonio anulă rapid diferenţa şi apoi o depăşi. Înota mai puţin elegant acum, când ţinea tălpile de scafandru, cu care o stropi înadins pe Rhea când trecu pe lângă ea.

— De data asta am câştigat eu, proclamă el când ea se lăsă să cadă pe nisip lângă el. Deşi nu fără efort! Chestiile astea sunt făcute pentru picioare, nu pentru mâini. Dar piciorul tău este mic, cred că nu-i mai mare decât mâna mea.

El se aplecă şi îi parcurse talpa piciorului cu mâna. Ea tremură, gâdilându-se uşor, şi mai mult decât sensibilă la atingerea lui. El îi sesiză reacţia şi îi apucă ferm piciorul.

— Aşa, deci te gâdili! glumi el. Acum te pot tortura dacă vreau.

— Te rog, Antonio, nu… protestă ea.

— Nu, Rhea, spuse el, serios de data asta. Dorinţa mea e cu totul alta. Există, cred, feluri mai plăcute să ne atingem.

Ea nu replică. Antonio renunţase la „señorita” când îi vorbea, remarcă. Îi eliberă piciorul şi îşi umplu mâna cu nisip alb, moale. Îl presără lent în susul piciorului ei şi pe coapsă. Era aproape ca o mângâiere.

— Soarele dogoreşte deja, spuse Rhea agitată. Ne e mai bine în apă.

De data aceasta înotară împreună uşor, fără ţintă. Antonio părea a fi în elementul lui în apă, la fel cum era printre ruinele din Uxmal. Se scufunda din când în când sub apă, îndemnând-o şi pe ea să vadă câte ceva deosebit. După un timp, observară că izolarea lor luase sfârşit. Deja erau mulţi turişti în apă şi pe plajă. Se făcea târziu.

— Cred că mai bine ne-am întoarce, spuse Rhea cu regret.

Când se uscau, Antonio sugeră ca ei să ia o gustare înainte de a-i poza pentru portret.

— Nu sunt sigură că avem timp, zise Rhea. Este programată o excursie cu vaporul pentru după-amiază.

— Dar bineînţeles că avem timp, insistă Antonio. La urma urmei, tot trebuie să mâncăm.

Amintindu-şi că sărise peste micul dejun, Rhea se simţi deodată mistuită de foame. Rezistenţa ei se topi.

— Ai dreptate, zise ea zâmbindu-i. Foamea are prioritate în faţa artei.

— Foarte adevărat, aprobă el blând. Foamea noastră trebuie satisfăcută.

De ce părea că tot ce-i spunea el avea un dublu înţeles? Rhea nu-şi dădea seama dacă era intrigată de el, sau de efectul pe care cele ce sugerau cuvintele lui îl aveau asupra ei.

Ieşiră pe terasa descoperită a restaurantului. Mai mulţi turişti erau la mese, luând micul dejun târziu, o gustare sau doar băuturi răcoritoare. Rhea nu putu să nu observe că Antonio făcea multe capete feminine să se întoarcă spre el. Realiză că el era un bărbat impresionant ca alură, în costumul său alb de înot, care-i descoperea corpul înalt, musculos, puternic

bronzat. Era masiv, dar se mişca uşor, cu o graţie a vigorii sale. Părul negru, mai creţ când era ud, îi cobora pe fruntea uşor bronzată.

Rhea îl tachină cu atenţia pe care o atrăgea, dar îi păru rău când el replică.

— Nu mă privesc numai pe mine, Rhea. Uiţi să observi direcţia privirilor bărbaţilor care le însoţesc pe doamne. Te privesc cu jind, mica mea însoţitoare. Şi cine i-ar putea acuza? Au ceva adorabil de admirat.

Ea simţi cum roşeşte, întrebându-se dacă el se referea la îndrăzneala croielii bikinilor ei, făcuţi cu economie din triunghiuri prinse pe şold, şi sutienul care abia îi acoperea pieptul bine format. Încercă să pară nonşalantă pe când îşi îmbrăca jacheta de plajă, din voal.

Antonio zâmbi când zise:

— E doar un voal care nu acoperă ceea ce e adorabil!

Pe Rhea o surprinse faptul că Antonio era cunoscut de chelneri. El avu o scurtă discuţie în spaniolă cu şeful de sală, şi aparent comandă pentru amândoi.

— Spune-i, te rog, să treacă în contul meu. Rhea era întrucâtva jenată. Deşi se considera o femeie independentă şi modernă, nu se simţea la largul ei când cineva făcea asemenea gesturi.

— Bineînţeles că nu. El era ferm. Masa a fost ideea mea.

— Dar te afli aici la invitaţia mea, aşa că fă-mi o favoare. Insist.

— Iar eu îţi ignor insistenţa. O străfulgeră cu o privire dominatoare, iar ea ştiu că discuţia se sfârşeşte. Emanciparea femeilor nu implică abandonarea politeții şi cavalerismului, adăugă el. Şi cu asta, gata.

Rhea ştia că meniul era scump. De unde îşi putea el permite?

— Afacerile unui „ghid” sunt mai productive decât credeam, comentă ea. Afirmaţia ei atrase un răspuns scurt.

— Am… şi alte surse de venituri.

Antonio nu continuă. Ce om ciudat! Care îi erau celelalte surse de venituri? Ce fel de afaceri avea el în Cancun? Poate era implicat într-o afacere secretă, sau chiar ilegală. Pe Rhea acest gând o îngheţa şi o tulbura deopotrivă. Dar, atunci, de ce fusese la Uxmal cu o zi înainte şi unde dobândise o asemenea, zestre de cunoştinţe despre istoria civilizaţiei Maya? Cele două ipostaze nu erau compatibile.

Rhea alungă din minte toate aceste întrebări. Îi era foame. Cel puţin îşi putea satisface apetitul dacă nu şi curiozitatea. Îi plăceau felurile comandate de el. Mâncară *gazpacho* rece şi condimentat, de departe cea mai delicioasă supă pe care o gustase ea vreodată, urmată de peşte rece, marinat.

— Văd că îţi place ceviche, observă Antonio când ea luă ultima înghiţitură. Mă bucur foarte mult. Unii vizitatori evită peştele crud. Râse când îi văzu surpriza şi consternarea. Dar l-ai mâncat, şi aparent ţi-a plăcut chiar foarte mult.

— Doar pentru că nu ştiam ce este. Ai trişat, îl acuză ea cu umor.

— Aşa am şi făcut, dar numai pentru binele tău. Din nou, Rhea citi un alt subînţeles în cuvintele şi privirea lui.

Când chelnerul aduse nota, Rhea se uită la ceas şi fu uimită că era deja douăsprezece treizeci. Dimineaţa trecuse atât de repede!

— Sper că avem destul timp pentru portret înainte

de excursia de după-amiază.

Lui Rhea i se păru că întrezăreşte dezamăgire în privirea lui.

— Nu poţi să amâni ieşirea asta? întrebă el.

— Şi să risc să fiu atacată de douăzeci de adolescenţi furioşi. Este singura excursie în care vor într-adevăr să meargă. A naviga de-a lungul coastei cu goeleta este mult mai important, mă tem, decât orice vizită la ruinele Maya.

— Atunci, lasă-i pe ei să meargă.

— O, nu se poate. Sunt responsabilă. Dacă unul din ei cade peste bord?

— Asemenea lucruri nu se întâmplă.

— Ba da, mai ales când nu te uiţi.

— Dar acum nu eşti cu ei. Nu poţi fi cu ei în fiecare minut.

Era prea logic. Sigur că nici ea nu putea să nu-i răspundă şi nici nu dorea într-adevăr. La urma urmei, îşi reaminti, interesul ei pentru Antonio era numai ca subiect pentru desen.

— Iese din discuţie, zise ea emfatic. Uite, fug până sus să-mi iau lucrurile. Vin imediat.

— Dar unde vei lucra?

Chiar, unde? Rhea privi în jur la sala aglomerată şi la plaja de acum plină.

— Poate în holul hotelului, sugeră ea cu ezitare.

— Şi acolo va fi îmbulzeală.

— Poate că ai dreptate, şi oricum prefer lumina naturală.

Lui îi sclipi o idee.

— Ai balcon?

— Vrei să spui în camera mea? Toate camerele au balcon, dar…

El nu o lăsă să termine.

— E foarte bine. Ai lumină naturală, economisim timp şi nu te distrage nimeni. Vino.

Evident, el considera chestiunea rezolvată. Din nou, cu autoritatea cu care Rhea se obişnuise deja, el punea lucrurile la punct. Antonio se ocupă de plata prin cec. Ea se gândi că el iscălise, o altă nepotrivire, dar nu ştia cum să întrebe fără să îl înfurie. Apoi el o urmă la ieşirea din restaurant şi la recepţie, unde Rhea luă cheia camerei.

Rhea se simţea foarte conştientă de ceea ce făcea. Funcţionarul de la recepţie se uitase curios la ea şi la compania ei? Era prea corectă, realiză. În zilele acestea, totuşi, nimănui nu îi mai păsa; însă nu îi venea uşor când îşi dădea seama care ar fi părerea generală despre ea urcând în cameră cu un bărbat. Antonio, pe de altă parte, părea foarte nonşalant când se îndreptă spre lifturi. Poate că făcuse asta de multe ori, gândi Rhea cu resentiment. El părea chiar amuzat, ca şi când i-ar fi simţit jena. Nu zise nimic în lift, făcând-o să se simtă şi mai încurcată.

Era o prostuţă, se mustră singură. Merge în camera ei într-o misiune perfect inocentă. Nu îi păsa ce îşi imaginau ceilalţi atâta timp cât ea ştia despre ce e vorba… şi Antonio, desigur. Dar cum putea ea să ştie ce era în spatele zâmbetului lui enigmatic? Abia îl cunoştea, iar ceea ce ştia erau numai lucruri contradictorii.

Uşa de la camera ei era deschisă şi camerista se afla înăuntru, tocmai terminase curăţenia.

— Are încă de lucru, comentă ea, fără să fie nevoie.

Evident, răspunse Antonio strâmbându-se.

— Poate ar trebui să facem altă dată…

Nu o lăsă să termine:

— Nonsens. Aproape a terminat.

Camerista, ieşind din baie, îi salută în spaniolă.

— Spune că mai are doar de dat cu aspiratorul şi termină, traduse Antonio. Oricum, noi stăm pe balcon, aşa că nu ne va deranja, îi aminti el lui Rhea şi apoi se îndreptă spre balcon, deschise uşile culisante şi ieşi.

Era atât de serios încât Rhea consimţi, îşi găsi caietul de schiţe şi pasteluri, şi îl urmă pe Antonio pe balcon.

— Cum mă vrei? întrebă el.

Rhea încercă să îi răspundă pe un ton cât mai neutru, ignorând orice subînţeles din întrebarea lui.

— Chiar nu contează. Fac numai vreo două schiţe în cărbune şi apoi un desen pastel. Deşi, după ce încep desenul în pastel, va trebui să-ţi cer să-ţi păstrezi poziţia, pozând fără să te mişti prea mult.

— Nicio problemă, o asigură el. Pot fi chiar imobil, dacă e necesar.

Rhea avu ceva dificultăţi în a se organiza. Avea un caiet de desen de patruzeci pe cincizeci de centimetri, care era prea mare să-l ţină pe genunchi. În cele din urmă, îşi aduse câteva cărţi din cameră şi propti caietul de ele pe măsuţa de pe terasă. Antonio o privi în linişte cum făcu toate acestea, fără a-şi oferi ajutorul sau comenta în vreun fel. Ea îi evită privirea care îi urmărea toate mişcările. O deconcerta. Nu va putea să evite când va începe să deseneze şi va trebui să se uite în altă parte. Bâzâitul aspiratorului şi prezenţa femeii de serviciu în cameră o încurajau.

Rhea se concentră asupra trăsăturilor lui Antonio, încercând să nu se gândească la el ca bărbat. Schiţă rapid un portret din faţă, un profil, şi un studiu semiprofil când el îşi întoarse uşor capul pentru a privi marea. Îşi dorea să fi avut timp pentru un portret

detaliat. Trăsăturile sale erau puternice şi distincte, şi nu se îngrămădeau pe figura lui ca pe feţele altor bărbaţi atrăgători dar inexpresivi pe care îi cunoştea Rhea. Totul era bine conturat şi armonios. Simţea oasele feţei dedesubtul carnaţiei.

Câtva timp, absorbită de desen, Rhea uită că se afla singură în camera ei cu Antonio. Zgomotul aspiratorului încetă şi camerista apăru în pragul uşii spunând că terminase.

Zâmbi cu subînţeles mutându-şi privirea de la Rhea la Antonio, ceea ce o făcu pe Rhea să-şi reamintească de jena ei de mai devreme. Femeia plecă, trăgând uşa dinspre hol ca un semnal că ei se aflau de acum singuri. Aceasta dădu un plus de intimitate întregii situaţii, pe care Rhea făcu tot posibilul să o ignore.

Îi ceru lui Antonio să pozeze fix, să îşi întoarcă uşor capul şi să privească dincolo de ea, înspre ocean. Ea fu gata să înceapă portretul pastel.

Rhea lucră tăcut şi constant aproape zece minute. Era, totuşi, şi mai puţin la largul ei decât fusese. Nu se putea aştepta ca Antonio să îşi ţină ochii imobili şi privirea fixată într-un punct, ştia asta, dar frecvenţa cu care şi-i aţintea asupra ei o deconcerta. Părea că el o studiază la fel de mult cât ea pe el.

Ea se opri din desenat la un moment dat, pentru a-i da o pauză.

— Trebuie să fie foarte plicticos pentru tine, zise Rhea.

— Deloc. Îmi face plăcere să te văd lucrând.

— Am văzut… adică… e ca şi cum tu m-ai picta pe mine, în loc să fie invers.

— Nu, eu nu sunt capabil de a reda frumuseţea, dar pot foarte bine să o apreciez. Ochii săi o examinară

admirativ. Şi să mă bucur de ea atunci când pot, adăugă.

Ea simţi un tremur interior, încântător şi îngrijorător în acelaşi timp.

El schiţă gestul de a se apropia.

— Ar trebui să începem din nou, spuse ea grăbit, cu respiraţia tăiată. Aş vrea să termin de schiţat toate trăsăturile.

El se aşeză din nou fără tragere de inimă şi îşi reluă poziţia. Rhea lucra acum cu sentimentul că e ceva urgent, ca şi când orice altă pauză ar fi, sau ar putea fi, periculoasă. Era mulţumită de felul în care faţa lui prindea viaţă pe caietul de desen, puterea şi duritatea conturându-se, ivindu-se tot mai clar.

Mai întâi, nu auzi bătaia în uşă. Aceasta fu urmată de o voce strigând-o pe nume, apoi alte bătăi. Rhea sări, răsturnând caietul care căzu pe jos. Şi ea şi Antonio se aplecară să-l ridice în acelaşi moment, în genunchi, cu capetele apropiate, mâna lui atingând-o pe a ei.

— Nu trebuie să răspunzi, zise el uşor, mâna lui mângâindu-i-o pe a ei.

— De ce nu? întrebă ea, cunoscând răspunsul. Apoi, temându-se că el ar replica, zise: bineînţeles că trebuie; se ridică şi traversă camera.

Când deschise, Peter şi Sally erau pe punctul de a pleca din faţa uşii.

— Ok, zise Peter cu uşurare, intrând peste ea în cameră. Nu ştiam unde eşti.

Sally îl urmă. Ei erau obişnuiţi să intre şi să iasă când voiau din camera ei, iar în mod normal pe Rhea nu o deranja.

— Daa… adăugă Sally. De obicei umbli după noi cu o oră înaintea fiecărei excursii. De data asta, nici

măcar nu te-am putut găsi.

— Încă nu e ora, nu-i aşa? exclamă Rhea.

— Nu, nicio grijă. Avem mai mult de o oră. Doar că nu ştiam unde eşti, spuse Peter.

— Ne lipseşti când nu vii să ne culegi, glumi Sally îndreptându-se spre balcon. Dar cred că ai alte lucruri pe cap, adăugă ea timid, văzându-l acolo pe Antonio.

— Hei, Antonio, îl salută Peter încântat. Vii cu noi în după-amiaza asta?

— Nu, cred că nu. Antonio nu părea deloc încurcat.

Rhea ar fi vrut să-i închidă gura vorbăreţei Sally.

— Sunt sigură că nu am întrerupt nimic, domnişoară Glenn. Vreau să spun, dacă voi doi eraţi ocupaţi…

— Nu, nu. Noi doar… Eu schiţam…

De ce simţea nevoia să se explice?

— Hei, nicio problemă, domnişoară Glenn. Nu vă grăbiţi, spuse Peter cu obrăznicie. Aveţi dreptul. Şi, nicio grijă. Nu le spunem celorlalţi că aveţi un *bărbat* în cameră. Rânji, o luă pe Sally de mână, şi porni spre uşă. Ne vedem mai târziu, strigă şi dispărură.

Rhea rămase pe loc, confuză şi neajutorată. Avea un sentiment de iritare din cauza îndrăznelii elevilor ei, un fel de stângăcie în a stăpâni situaţia şi o tensiune crescută fiind din nou singură cu Antonio.

Se întoarse spre el nervoasă. El stătea pe pragul balconului, ţinând în mână desenul făcut de ea.

— Mai bine s-o lăsăm baltă cu desenatul, nu cred că avem timp să terminăm.

El părea amuzat de încurcătura în care se afla Rhea. Intră în cameră, puse schiţa pe pat şi se apropie de ea.

— Nu vrei să termini ce ai început? întrebă cu o

voce joasă.

— Aş face-o dacă aş avea timp; îl voi termina mai târziu, poate, din schiţe.

El stătea în picioare în faţa ei, şi îşi puse mâinile pe braţele ei. Rhea simţi că tremură când îi spuse slab:

— Pot termina, fără tine…

— Nu, obiectă el, cu vocea profundă şi puternică. Nu poţi termina fără mine. Ceea ce ai început, nu poţi termina fără mine. O trase către el.

— Antonio, te rog… elevii… şopti ea, simţind cum se înmoaie.

— Lasă-i încolo pe studenţi. Braţele lui o strânseră mai tare. La urma urmei, avem deja reputaţia. De ce să nu o facem reală? Uită de ei… uită de tot. Îşi lăsă capul, făcând să dispară distanţa dintre ei. Gura lui o atinse pe a ei, la început uşor, ca şi cum ar fi gustat-o, explorându-i contururile. Apoi sărutul deveni puternic. Gemu, pe buzele ei, iar ea îi simţi tensiunea din trup. Rhea ştia că ar fi trebuit să îl respingă, dar nu putu. Atracţia era prea puternică. Cu rapiditate, raţionă dorinţa. Ce era rău în asta? La urma urmei, avea să plece poimâine fără să îl mai vadă vreodată pe ghidul cel chipeş. Niciodată până atunci nu îşi permisese să simtă aşa ceva.

Îi schiţase figura, înainte familiară ochiului şi mâinii ei. Acum cunoaşterea se aprofunda când îi simţea căldura buzelor şi pasiunea din ochii lui, la distanţă de o geană de ai ei.

Gura ei tremură şi alunecă sub a lui. Braţele ei îi înlănţuiră corpul, îmbrăţişându-l pe după gât. Apoi, dintr-odată, simţindu-i reacţia, gura lui deveni mai imperativă, iar mâinile mai dornice.

Ea se sperie. Una era să te bucuri de câteva săruturi de la un aventurier misterios, şi cu totul

altceva să îi răspunzi nevoii urgente pe care o exprima el acum. Nu se aşteptase nici la intensitatea propriului ei răspuns. Când mâinile lui făcură să îi cadă jacheta din voal de pe umeri, îi simţi căldura trupului.

— Oh, atât de dulce... îi şopti el pe buze şi îi mângâie pieptul abia acoperit.

Cu un efort, Rhea se smulse. Ochii întunecaţi ai lui Antonio, acum chihlimbarii, se îngustară. El încercă să o ia din nou în braţe.

— Nu... nu... strigă ea fugind din braţele lui.

Fiecare rămase tăcut, privindu-se intens câteva clipe, ca într-un stop-cadru. Antonio respiră adânc, surpriza şi frustrarea fiind acum înlocuite de furie.

— Aşa, văd că ţi-ai terminat micul joc. Vocea lui era rece şi sarcastică.

Rhea rămase nemişcată, îngheţată încă în amestecul confuz de teamă, dezamăgire şi dorinţă.

Apoi sarcasmul provocă o altă emoţie, propria ei furie.

— Ce vrei să spui prin joc? Eu nu mă joc.

— Atunci, cum numeşti asta? Chemând cu o mână şi împingând cu cealaltă. Sau eşti prea bună pentru un ghid sărac, eh? Îmi faci portretul, mă laşi să te sărut, apoi îmi dai liber. Aşa e? Mie nu îmi dă nimeni liber aşa uşor, señorita Rhea.

Văzându-i privirea când el veni către ea, o cuprinse iar frica. Faţa lui era dură şi fără expresie. Făcu un pas în spate, căzând pe marginea patului. Pierzându-şi echilibrul, se trezi întinsă pe plapumă, cu Antonio aplecat deasupra ei, cu mâna pe braţul ei.

— Te rog... şopti ea, tremurând.

— Te rog ce? întrebă el aspru. Te rog, da... sau te rog, nu? Fii mai explicită.

— Eşti monstruos, îi aruncă ea.

— Nu, nu sunt monstru. Sunt bărbat. Aparent, nu cunoşti diferenţa. Şi nu ştii să te descurci cu niciunul, se pare, îşi bătu el joc. Linişteşte-te. Nu am niciun interes să mai continui jocul ăsta. Am vrut doar să-ţi demonstrez cât de copilăros-prostească e rezistenţa ta. Dacă voiam… dacă voiam într-adevăr…

În loc să termine, se aplecă mai mult, ţintuind-o jos cu ambele mâini. Ochii lui o înspăimântară cu intensitatea lor violentă. Apoi totul fu pecetluit de sărutul lui, scurt şi aspru, ca o pedeapsă, apăsându-i gura. O eliberă brusc, traversă camera şi ieşi, trântind uşa în urma lui.

Câteva momente ea zăcu acolo cu mintea în gol, conştientă numai de excitarea trupului său. Tremura şi inima îi bătea rapid.

Simţi o durere la baza stomacului. Apoi mintea îi redeveni activă şi se ridică frecându-şi braţele, încercând să îşi clarifice gândurile. Teamă, hotărî ea, diagnosticându-şi sentimentele şi ignorând convenabil faptul că pasiunea, ca şi teama, pot produce acelaşi gen de reacţii.

Se ridică şi, cu un mers nesigur, se îndreptă spre oglindă. Părul ei era ciufulit şi sălbatic, ochii aveau o privire răvăşită. Putu să vadă încă urmele roşii lăsate pe braţele ei de apăsarea palmelor lui Antonio. Acestea îi amintiră de cealaltă apăsare, a gurii lui pe a ei. Involuntar, îşi atinse cu mâna buzele, care încă ardeau de cruzimea şi pasiunea sărutului lui. Îţi trecu limba peste ele, pentru a le răci, dar fără folos. Înfierbântarea, ca o arsură, avea să persiste.

Telefonul sună, trezind-o ca un şoc. Era Peter.

— Trebuie să ne întâlnim la debarcader în douăzeci de minute. Eşti gata? N-am întrerupt nimic, nu-i aşa?

— Nu, replică ea brusc, nu ai întrerupt nimic, doar de la îmbrăcat. Când îl auzi chicotind la celălalt capăt al firului, corectă: adică schimbându-mi costumul de baie cu altă ţinută, zise şi apoi închise telefonul, supărată pe ea însăşi pentru că simţea nevoia de a da explicaţii.

Tot timpul fac ceva aiurea, gândi ea, cu ochii plini de lacrimi, cărora nu voia să le dea drumul.

Făcu un duş rapid, lăsând apa rece să îi răcorească trupul, spălându-i toată sarea de mare adunată dimineaţă. Poate, speră ea, îi va spăla la fel de bine confuzia şi furia. Duşul îi calmă roşeaţa de pe braţe dar nu putu şterge amintirea corpului lui peste al ei, apăsarea buzelor lui, mai întâi tandră apoi crudă. Ce era în adâncul sufletului nu putea fi luat de apă.

Totuşi ea se forţă să se îmbrace rapid, pantaloni albi drepţi şi un tricou scurt albastru marin. Îşi machie buzele cu rujul cel mai strălucitor şi arăta, spera ea, vioaie şi nepăsătoare când se alătură celor douăzeci de adolescenţi nerăbdători din holul hotelului.

Ochii ei scrutau nervos holul.

— Dacă te uiţi după Antonio, a plecat. Tonul lui Sally era descurajant de dulce-compătimitor. A coborât acum câteva minute, îmbrăcat ca şi cum s-ar fi dus într-un loc important. Arăta, pur şi simplu, delicios… Lungi ultimul adjectiv pentru a-şi sublinia admiraţia.

— Da. Avea şi o valiză cu el. Cred că stătea aici la hotel. Ştiaţi asta, domnişoară Glenn? întrebă Peter.

— Ştiu foarte puţin despre señor Antonio, răspunse Rhea scurt. Dar asta e mai mult decât destul.

Ignorând surpriza lui Peter şi ascuţimea zâmbetului sceptic al lui Sally, Rhea îşi conduse grupul spre chei şi spre cuterul care îi aştepta. Uitară repede să mai pună alte întrebări, dar pe Rhea o preocupa

încă enigma ghidului turistic ca oaspete la un hotel de lux.

Plimbarea pe mare fu agreabilă. Vântul suflă doar cât să o facă mai plăcută. Tinerii fură lăsaţi să manevreze pânzele şi cârma, se entuziasmară făcând-o să se încline cât mai mult posibil. Erau supravegheaţi îndeaproape de echipaj şi evident se distrau grozav, aşa că Rhea nu avu prea multe de făcut decât să se relaxeze, să privească apa, să se gândească… şi să îşi amintească.

În acea seară, la hotel, îl întrebă ca din întâmplare pe recepţioner dacă ghidul, Antonio, venea des să stea acolo.

— Mă gândeam că l-am putea angaja şi mâine pentru o ieşire, explică ea, tocmai inventând motivul.

— Îmi pare rău, nu înţeleg… Nu avem un ghid angajat la hotel. Antonio… care este numele de familie?

— Nu ştiu, răspunse Rhea. Nici măcar nu îi ştia numele întreg, realiză ea ca un şoc. Nu ştia aproape nimic despre el. Dar ştia despre surâsul lui, devotamentul pentru istoria poporului său, umorul, apoi sarcasmul lui, aroganţa şi cruzimea. Încercase să îi domine trupul şi acum îi domina gândurile.

— La naiba cu el, gândi, apoi realiză că trebuie să fi şoptit cuvintele tare din moment ce surprinse privirea uimită a recepţionerului.

— Nu-i nimic, îi zise ea. Nu e important.

Asta continuă să îşi repete ei însăşi în noaptea aceea şi în ziua următoare. Ultima lor zi au petrecut-o făcând cumpărături şi relaxându-se pe plajă, dar amintirea lui Antonio revenea constant.

Când s-au îmbarcat în cele din urmă în avionul de întoarcere, în ziua următoare, Rhea se simţi eliberată.

— Bun, şi cu asta gata, gândi ea considerând întâlnirea cu Antonio ca deja de domeniul trecutului şi astfel, spera ea, micşorându-i efectul asupra ei.

Cu toate acestea, din nou, în apartamentul ei din New York, în aceeaşi seară, desfăcând bagajele, dădu peste portretul incomplet al lui Antonio. Îl pusese să pozeze privind dincolo de ea, către ocean, dar ochii pe care îi desenase ea o priveau direct, fix, intens şi curioşi. Faţa era vie, la fel ca în realitate, şi simţind la fel ca şi răspunsul ei la imaginea ce o ţinea în mână. Era talentul ei artistic, sau dorinţa, ce o făceau să pară aşa? Rhea nu ştia.

Capitolul 3

După pe s-a întors, Rhea s-a cufundat în studii. Mai erau doar câteva săptămâni până la sfârşitul semestrului, iar temele de lucru se aglomeraseră. Avea de terminat două lucrări, din care una era descrierea arhitecturii Maya şi a construcţiilor din Uxmal. Pe aceasta o lăsase la urmă, ştiind că avea să îi evoce alte imagini, imagini pe care se hotărâse să le alunge din minte.

În cele din urmă, nu mai putu amâna. Făcu un plan preliminar al ideilor, revăzu fotografiile pe care le făcuse în excursie, şi stabili o întrevedere cu doctor Cramer, şeful catedrei de Istoria Artei. Ben Cramer îi fusese de asemenea profesor la cursul de Artă Mexicană şi se oferise să îi dea consultaţii pentru lucrarea ei. Era interesat de evoluţia tinerei studente eminente, iar el şi soţia lui Emma deveniseră prietenii, aproape părinţii adoptivi ai fetei rămase singură după moartea mamei ei.

Rhea se îndrepta spre biroul profesorului la

întâlnirea stabilită, când o văzu pe secretară punând un anunţ pe panoul de lângă intrare. Îi captă privirea. Era o ofertă de lucru pentru cineva cu studii de artă de a face parte dintr-o echipă arheologică în Mexic pe timpul verii. Salariul era modest şi erau suportate toate cheltuielile. Cererile trebuiau trimise doctorului A. Ferrara care se ocupa de Muzeul de Arheologie din Mexico City.

Rhea dezlipi anunţul de pe panou.

— A mai văzut cineva asta? o întrebă pe secretara uimită.

— Nu, tocmai a sosit...

Rhea nu mai aşteptă restul frazei. Fără a-şi putea stăpâni emoţia, năvăli în biroul şefului de catedră.

— Aţi văzut asta? îl întrebă pe profesor când el privi surprins.

— Ce să văd? Rhea, de ce-ai sărit ca arsă? Explozie, sau farsă? Zâmbi la micul joc de cuvinte, dar, cum nu primi niciun răspuns la zâmbetul lui, realiză că Rhea era într-adevăr preocupată de ceea ce avea să-i arate.

— Calm... Aşază-te şi spune-mi ce ai acolo.

Formau un contrast, academicianul în vârstă, rezervat, scund şi cu părul alb, şi tânăra femeie zveltă şi plină de viaţă, cu ochii scăpărând de emoţie, cu speranţele luând-o înaintea cuvintelor incoerente.

— O asemenea ocazie! Mexic! Toată vara! O echipă arheologică... Poate Yucatán din nou... Oh, trebuie să obţin slujba asta!

El se lumină.

— Desigur. Echipa de vară a lui Ferrara! Deci de-asta te-ai aprins aşa. Dar credeam că vrei să lucrezi la catedră în timpul verii.

Rhea păru încurcată pentru un moment.

— Oh, voiam. Adică... desigur, sunt recunoscătoare. Dar sigur nu va fi o problemă să găseşti pe cineva. Ştiu că îmi faceţi o mare favoare. Ea îi aruncă o privire afectuoasă şi recunoscătoare. Dar acum să renunţ la aşa ceva, doctore Cramer? Ceva atât de fascinant! Simţi o emoţie puternică, o senzaţie fizică în momentul în care un chip întunecat îi reveni în gând pentru o clipă.

— Linişteşte-te. Încă nu ai căpătat slujba, sublinie Cramer râzând. Nici măcar nu ai trimis cererea încă. Şi nici nu ştiu dacă ţi-ai dori într-adevăr să lucrezi cu Ferrara. Îl cunosc, chiar foarte bine. A petrecut un an aici la Waverley.

— Trebuie să fi fost acum mult timp.

— Nu, numai cu cinci ani în urmă, dar înainte să fii tu aici. Acum cred că are vreo treizeci de ani. Şi-a făcut o parte din teza de doctorat cu mine şi ne-am înţeles destul de bine. Cred că de aceea mi-a trimis mie cererea pentru un student la arte.

— Vreţi să spuneţi că nimeni altcineva, niciun alt coleg, nu are anunţul acesta? Rhea se înveseli. Atunci voi fi singurul solicitant!

— Poate, dar te avertizez. Ferrara este un om dificil. Trăieşte pentru munca lui. Cred că este singurul lucru important din viaţa lui. Nu are familie. Îl respect şi chiar îl simpatizez, dar nu toată lumea o face. Este un savant eminent, dar în domeniul lui este pretenţios şi pisălog. Nu va fi o viaţă uşoară.

— Dar interesantă, contracară Rhea. Nu doresc o vară uşoară. Iar personalitatea lui Ferrara nu mă interesează. La urma urmei, nu mă mărit cu el.

Îl convinse pe Ben să sune la Ferrara în Mexico City. Din fericire, îl găsi. Din finalul conversaţiei doctorului Cramer, deduse că Ferrara avea ceva

rezerve în a accepta o femeie, studentă, în echipa lui, dar se lăsă convins de recomandările calde făcute de Doctorul Cramer.

Doctorul Cramer închise telefonul.

— Ei bine, felicitări pentru proaspăt-angajata artistă din echipa lui Ferrara. Sper că nu vei regreta, adăugă trist.

— Să regret! Sunt atât de fericită că simt nevoia să sărbătoresc!

— Da, asta e o idee! lui Ben Cramer îi veni un gând care îi făcu, evident, plăcere, căci zise: ştiu felul cel mai potrivit în care ai putea sărbători. Diseară este o recepţie la Ambasada Mexicului, pentru lansarea unei noi expoziţii de artă cu opere împrumutate din Mexic. Nu e o coincidenţă grozavă? Emma şi eu suntem invitaţi iar tu, tânără domnişoară, ne vei însoţi.

— Dar nu am invitaţie.

— Mă ocup eu de asta, nicio grijă, o asigură Doctorul Cramer. Nu e oare acesta modul cel mai bun de a-ţi începe „interludiul” mexican?

— „Interludiul” mexican, repetă Rhea încântată. Fu de acord că era modul perfect.

Opulenţa recepţiei din seara aceea aproape că o copleşi. În sala de bal a ambasadei, străluceau toate luminile şi era plin de lume sofisticată. Rhea era conştientă că rochia ei albă cu croială simplă, care suferise mai multe readaptări, era foarte diferită de ţinuta opulentă a celorlalte femei. Dar lucrul de care nu era conştientă era că tocmai această simplitate îi punea în evidenţă propria ei frumuseţe, făcând-o să fie remarcată. Un umăr descoperit, încă frumos bronzat după orele de plajă de la Cancun, era o podoabă mai strălucitoare decât putea fi orice bijuterie. Fusta lungă şi mătăsoasă se modela urmându-i mişcările.

Mişcările îi erau urmate şi de nişte admiratori, în timp ce Rhea se plimba prin sală uitându-se la nişte piese de artă din expoziţie. Când se afla în faţa unei statui i se alătură un tânăr zvelt, cu alură aristocratică.

— Interesant, dar întrucâtva primitiv, nu? întrebă el.

— Oh, nu! Puternic, dar nu primitiv, protestă Rhea. Crezi că reprezintă zeul ploii?

Se întoarse pentru a discuta cu cel care venise lângă ea. Era de statură medie, doar cu vreo cinci centimetri mai înalt decât ea, foarte zvelt, cu tenul palid cu tentă măslinie. Avea ochi căprui, plăcuţi, şi trăsături chipeşe, dar moi.

— Poate, nu sunt sigur.

Accent spaniol, remarcă Rhea, dar abia observabil.

El ridică o sprânceană dezapreciindu-se.

— Ar trebui să ştiu mai multe despre aceste opere din moment ce aparţin familiei mele. Permite-mi să mă prezint. Sunt Eduardo Lopez-Perreira. Spuse ca şi cum s-ar fi aşteptat ca numele să-i fie cunoscut şi îi zâmbi lui Rhea, ca pentru a o cuceri.

— Sunt Rhea Glenn şi cred că ai dreptate, îl mustră ea. Ar *trebui* să ştii mai multe despre arta mexicană dacă ai acasă operele acestea fascinante.

Când află că Rhea era studentă la arte interesată de istoria mexicană, Eduardo fu încântat, declarând:

— Grozav! Mă vei învăţa despre arta mexicană aşa încât să pot aprecia mai bine colecţia familiei mele. Vei vedea. Voi fi studentul cel mai conştiincios.

Când Rhea îi spuse că urma să plece în curând pentru a petrece vara în ţara lui, se bucură enorm. Era evident că era atras de această nouă cunoştinţă şi era gata să apropie relaţiile.

Entuziasmul lui Eduardo se diminuă întrucâtva când auzi numele celui cu care avea să lucreze Rhea.

— Ferrara e un om mândru şi arogant, o preveni el. Este un sfert indian, dar… să nu ştii.

— Vrei să spui că încearcă să îşi ascundă ascendenţa indiană?

— Din contră, explică Eduardo. Asta-i problema. Ferrara se poartă ca şi cum ar fi sută la sută indian. Noi, mexicanii, avem şi noi o moştenire spaniolă.

Era vizibil pentru Rhea că originea spaniolă domina viaţa lui Eduardo Lopez-Perreira. Era întrucâtva surprinsă că distincţia puternică între clase şi rase persista încă. Republica Mexic era mai bogată datorită dublei moşteniri, dar, când îi sublinie asta lui Eduardo, el păru sceptic.

— Teoretic, putem fi acceptaţi ca o societate mixtă de egali, spaniolul ca tată, indianul ca mamă, metisul reprezentându-i pe ambii, născut din amândoi. În realitate, totuşi, există antagonisme care coboară în timp cu cinci sute de ani. Indienii nu îi pot ierta pe albii spanioli care au venit ca cuceritori, conchistadorii. Faptul că ei au adus şi creştinismul, şi cultura, unui popor înapoiat, este trecut cu vederea.

— Cu greu s-ar putea numi înapoiat! exclamă Rhea. Cum poţi spune aşa ceva? Civilizaţiile Maya, Aztecă şi Toltecă erau foarte avansate.

— Aceasta e numai parţial adevărat, o contrazise Eduardo. Spaniolii au fost cei care i-au învăţat să crească animale domestice. Spaniolii sunt cei care au adus roata.

Pe Rhea aceste argumente o exasperau. Se întreba dacă manualele de istorie pe care le studiase Eduardo la şcoală erau aceleaşi cu cele citite de mexicanii din clasele de jos, de cei din sate şi de cei de

origine indiană.

— Dar tot ei au adus şi bolile vestului, şi sclavia... Rhea se opri. Nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru a purta o astfel de discuţie. Vocea ei ridicată atrăsese atenţia celorlalţi.

— Mă tem că nu am realizat că vechile antagonisme încă există, comentă ea cu o voce scăzută.

— Pentru mulţi mexicani, asemenea chestiuni nu mai au importanţă, îi spuse Eduardo. Cei mai mulţi din popor sunt ocupaţi, cum ziceţi, să unească capetele opuse. Ei înşişi sunt de origine mixtă şi se asociază cu alţii care sunt la fel. Descendența lor nu mai este la fel de importantă cum e să îşi facă un rost în viaţă. El se opri şi oftă uşor. Rhea aşteptă ca el să continue. Din păcate, există extreme. Pe de o parte, sunt indienii pur sânge care păstrează vechile obiceiuri şi mod de viaţă, considerându-i pe albi intruşi. Pe de altă parte, o lume diferită, sunt hidalgo, spaniolii get-beget, descendenții conchistadorilor care trăiesc altfel decât toţi ceilalţi. Iar, din păcate, unii se poartă şi acţionează ca şi când ei ar fi încă conducătorii.

— Iar tu eşti hidalgo?

El făcu un gest de resemnare.

— Da, fie că îţi place, fie că nu, sunt.

Amărăciunea lui o miră pe Rhea. A fi născut într-un grup etnic sau social anume nu forţa pe nimeni să accepte credinţa sau reacţiile. Era bucuroasă că educaţia americană pe care o primise ea îi imprimase o atitudine mai independentă. Dădu conversaţiei o notă mai plăcută descriindu-i lui Eduardo copilăria ei cu un tată irlandez şi o mamă americană.

— Am moştenit părul roşcat şi temperamentul lui şi flerul artistic de la ea, glumi Rhea. Ce e mai bun în

ambele lumi.

Eduardo râse, uitând de supărare. El o admira pe această frumoasă tânără americană şi lăsă să se vadă acest lucru. Rhea era flatată de atenţia lui şi găsea şarmul lui sofisticat foarte diferit de al absolvenţilor pe care îi cunoştea. De asemenea, şi foarte diferit, gândi ea, de compatrioţii lui, mai ales de unul care o tratase cu mult mai puţină consideraţie. Pe deasupra, Eduardo era singurul tânăr pe care îl cunoştea la recepţie, aşa că Rhea îl lăsă să îi monopolizeze întreaga seară.

Pe drum spre casă în seara aceea, Ben şi Emma o tachinară pe Rhea cu noua ei cucerire. Rhea refuzase rugămintea lui Eduardo să îi permită să o conducă acasă, dar consimţise să ia masa cu el înainte de întorcea lui în Mexic.

— Bun, comentă Ben jovial, mă bucur că tânărul Lopez-Perreira a fost şi el. Altfel ar fi fost o seară plicticoasă pentru tine numai cu oameni în vârstă. Păcat că pleacă atât de curând.

— Am impresia clară că tânărul şi-ar prelungi şederea aici cu puţină încurajare, observă Emma Cramer, privind-o iscoditor pe Rhea.

— Ei bine, nu va primi o asemenea încurajare de la mine, spuse Rhea sfidător. Încetaţi să mai fiţi mijlocitori de întâlniri. Am prea multe de lucru, cu lucrările şi examenele de absolvire şi cu pregătirile de plecare. Voi încerca să-mi cumpăr bilet de avion şi să plec chiar după ultimul examen. Probabil că nu ar fi trebuit să accept nici măcar invitaţia la restaurant.

— Nonsens, dezaprobă Ben. Ai nevoie de puţină distracţie. Păreai destul de deprimată după ce ai fost însoţitoare de grup. Tinerii aceia, sau altceva, trebuie să fi răpit ceva din tine.

Rhea fu surprinsă de percepţia celui în vârstă.

— Acesta părea un tânăr agreabil. Familia lui este foarte bogată şi influentă. El s-ar putea dovedi un contact util pe care să-l ai în Mexic.

— Contact util, zise soţia lui dispreţuitor. Tu ce crezi. Eduardo Lopez-Perreira este prezentabil, sigur, încântător şi foarte interesat de Rhea. El ar putea să-i facă şederea plăcută în Mexic.

— Oh, probabil voi fi prea ocupată ca să mai am timp pentru viaţa socială, zise Rhea.

— Adevărat, fu Ben de acord. Ferrara e un căpcăun când e vorba de muncă. Vei vedea ce contrast e între el şi Eduardo Lopez-Perreira.

Toţi păreau că o avertizează în legătură cu Ferrara, se gândi Rhea pregătindu-se de culcare în noaptea aceea. Probabil că exagerau, decise ea somnoroasă. Nu putea fi chiar aşa de rău.

În următoarele patru săptămâni, Rhea nu avu prea mult timp să se gândească la viitorul ei şef. Fu cufundată în finalizarea studiilor şi apoi prinsă în graba pregătirilor pentru plecarea din timpul verii. Cina cu Eduardo a fost singura ei seară nelucrătoare.

Eduardo făcuse pregătiri amănunţite iar Rhea încercă să se bucure de masa la elegantul restaurant franţuzesc şi de locurile din primul rând la muzicalul de pe Broadway.

Când Eduardo observă cum ei îi cădeau pleoapele de oboseală, către sfârşitul actului al doilea, se oferi cu politeţe, dar şi cu regret, să încheie seara devreme. Ea fu recunoscătoare deoarece abia mai putea ţine ochii deschişi.

— Sper că nu e compania de vină, spuse el în taxi, în drum spre apartamentul ei.

— Absolut deloc, îl asigură ea. Doar că am învăţat

prea mult şi am dormit prea puţin. Iar vinul franţuzesc a fost departe de a mă ajuta… Nu sunt obişnuită să beau vin la masă.

La uşa ei, Eduardo îi ceru o promisiune.

— În Mexico City, vom compensa seara aceasta pierdută. Îţi voi arăta totul. Trebuie să mă laşi să-ţi fiu ghid.

Rhea se grăbi să accepte, gândindu-se ce contrast era între el şi celălalt ghid pe care îl cunoscuse în Mexic. Eduardo era atât de amabil, un domn desăvârşit. Până şi sărutul lui de noapte bună fu atât de gingaş, doar o atingere a buzelor lui, la care nu putea protesta. Prin contrast, îşi aminti de celălalt sărut, mult mai puţin blând, care îi învineţise buzele lăsându-i şi o rană interioară.

Deşi epuizată, Rhea nu putu adormi imediat după plecarea lui Eduardo. Fără a-şi conştientiza intenţia, scoase din sertarul biroului portretul încă neterminat al lui Antonio. Îl privi lung şi dădu frâu liber emoţiei pe care imaginea o trezea în interiorul ei. Aici nu era niciun pericol să îşi amintească plăcerea dăruită de atingerea lui şi dorinţa ei crescândă, la fel ca şi teama, frustrarea şi confuzia.

Două săptămâni mai târziu, când Rhea terminase de făcut bagajele şi era gata să plece spre aeroportul John F. Kennedy şi să zboare către Mexico City, îşi deschise din nou valiza în ultimul minut şi băgă în ea portretul, fără să se întrebe de ce.

Mai târziu, în avion, se surprinse întrebându-se dacă munca ei cu Ferrara o va duce poate din nou la Uxmal. Încă se mai făceau multe lucrări arheologice acolo, aşa că era perfect posibil. Dacă trebuia să-l întâlnească din nou pe arogantul Antonio, ar fi ca

membră a unei echipe arheologice, nu ca însoţitoare a douăzeci de adolescenţi gălăgioşi. S-ar purta altfel, ar fi mai puţin vulnerabilă. Nu că şi-ar fi dorit să-l vadă, îşi spuse, deşi asta i-ar da ocazia să termine desenul... dacă el ar poza din nou pentru ea. Aceasta îi aminti de ultima şedinţă de pozat. Cu hotărâre, încercă să se gândească la altceva.

Mai bine s-ar gândi la întrevederea cu doctorul Ferrara. La urma urmei, cu el va avea cel mai mult de lucru în următoarele trei luni. De ce ţinuseră şi Eduardo şi Ben Cramer să o prevină în legătură cu el? În mintea ei, minimalizase temerile lor. Şi ce dacă era dur ca pretenţii? Era pregătită pentru lucru intens. Impresia ei iniţială cum că el ar fi preferat un bărbat în echipă putea fi greşită. Chiar dacă nu era, Rhea era convinsă că i-ar putea schimba atitudinea.

Rhea era cum nu se putea mai optimistă când ateriză în Mexico City câteva ore mai târziu. Nici măcar drumul deprimant de la aeroport nu îi putu schimba starea de spirit. Urmaşe sfatul Emmei Cramer şi rezervase o cameră la un hotel mic în Zona Rosa.

— Acolo e viaţa cea mai intensă, o informase Emma. Un fel de Greenwich Vilage ca aici, în New York. Şi hotelurile sunt mai ieftine.

Ultimul argument fusese cel care o convinsese pe Rhea. Era adevărat că toate cheltuielile ei urmau să fie plătite de către cel care o angajase, dar nu era sigură cât era alocat pentru cazare şi masă şi când începea oficial perioada de angajare.

Era aproape ora şapte seara când şoferul o lăsă la hotelul ei, pe o stradă cu numele curios Hamburgo. Era o clădire ce părea confortabilă, construită în formă de „U” în jurul unei curţi interioare (patio) cu aspect plăcut, cu o fântână în centru. Era prea târziu să

încerce să îl sune pe doctorul Ferrara la muzeu în seara asta. Îşi va petrece prima seară aici doar plimbându-se prin jur şi cunoscând oraşul.

Când se înregistră la recepţie, găsi un mesaj telefonic de la Eduardo. Lăsase un număr de telefon unde să-l sune ea dar Rhea hotărî că şi el putea aştepta până a doua zi. Îşi dorea plăcerea de a se plimba singură în acea seară.

Şi cât de plăcut era! Mexico City era un oraş cosmopolit, exuberant şi pulsând de viaţă. Merse mai întâi pe bulevardul central, Paseo de la Reforma. Era numit astfel în memoria revoluţiei dar, ironic, fusese construit din ordinul împăratului Maximilian. Ajunse până la Catedrală şi Primăria impresionantă înainte de a se întoarce în Zona Rosa, ceea ce pentru ea era deja cartierul ei.

Acolo, numele străzilor îi plăcură: Liverpool, Florenţa, Londra, Geneva. Deodată, realiză că strada ei fusese denumită astfel după oraşul german Hamburg, nu după hamburgerul american, şi râse în sinea ei. Totuşi, Hamburgo îi aminti că îi era foame. Multitudinea şi varietatea restaurantelor o zăpăciră. Va trebui să se aventureze mai mult cu altă ocazie. De data asta, se opri la Sanborns pentru un hamburger lângă hotelul ei. Cu greu putea fi considerat un deliciu culinar, dar ea era încă prea ameţită pentru a mânca. Noaptea se făcuse deja rece când ea părăsi restaurantul, una din caracteristicile plăcute ale lui Mexico City. Se hotărî că făcuse destule pentru prima seară acolo. Se întoarse în cameră, începu să îşi desfacă bagajele, apoi abandonă în favoarea somnului binevenit.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, era odihnită şi plină de însufleţire.

— Îmi prieşte aerul mexican, decise ea. Trase draperiile pentru a lăsa să intre soarele dimineţii, observând că fereastra ei dădea spre o străduţă dosnică. Deşi aceasta cu greu putea fi o privelişte încântătoare, chiar şi această scenă îi plăcu când văzu negustorii gata să îşi deschidă prăvăliile şi oamenii grăbindu-se la lucru. Era o confirmare că exista şi realitatea de zi cu zi, nu numai romantism în Mexic. De fapt, şi ea avea să îşi înceapă lucrul în acea zi.

Făcu duşul şi se îmbrăcă, apoi se hotărî să termine de desfăcut bagajele înainte să iasă. Îşi puse pe umeraş hainele de oraş şi scoase tot ce avea să-i trebuiască în timpul şederii în Mexico City, dar se hotărî să lase salopeta pe care o adusese pentru munca de teren, în geanta din dulap. Nu avea nevoie de ea aici. Când termină, era încă cu mult înainte de ora nouă, prea devreme pentru a suna la muzeu, aşa că ieşi pentru micul dejun.

Când recepţionerul o conduse în patio pentru micul dejun, fu încântată. Masa în aer liber, în stil mexican! Părea că totul voia să-i facă plăcere în ziua aceea. Ceilalţi oameni o priveau când ea aştepta să ia loc. Nu îşi dădea seama că îşi zâmbea, ea însăşi, desigur, stând acolo. Părea că zâmbeşte întregii lumi. Soarele îi juca reflexe chihlimbarii în păr, iar ochii ei străluceau plini de speranţe. Renunţase la orice machiaj în dimineaţa aceea, cu excepţia rujului, aşa încât şi obrajii şi nasul luceau. Cămaşa ei de un verde marin, lungă doar până în talie, fără mâneci, era împodobită doar cu o curea lată, albă. Sandalele albe şi o geantă mică din piele albă compuneau imaginea, pur şi simplu fermecătoare.

Micul-dejun era un bufet care oferea cu mărinimie gustări pline de calorii. Deşi când era acasă un suc de

fructe şi o cafea îi erau de ajuns, Rhea se hotărî să se respecte. E un banchet, nu un mic dejun, îşi zise umplându-şi farfuria: ananas proaspăt şi pepene galben, omletă, cârnaţi mexicani, prăjiturele şi cafea. Mâncă totul cu poftă, spre amuzamentul chelnerului, tânăr şi zâmbitor, care îi stătea prin preajmă întotdeauna gata să îi umple ceaşca de cafea.

— Señorita ar mai dori altceva? întrebă el cu solicitudine.

— Dacă señorita ar mai lua ceva, nu ar mai încăpea în haine şi ar exploda, replică Rhea râzând.

— Nu cred… Ochii lui examinară apreciativ ceea ce vedea deasupra mesei.

Rhea îi ceru repede nota. Ar trebui să-şi tempereze exuberanţa. Poate fi greşit interpretată. Simţi că asta îi va fi greu când plecă de la masă, ştiindu-se urmărită de privirea chelnerului. Se simţea foarte fericită şi încrezătoare.

Aceeaşi dispoziţie o avea şi când urcă în camera ei pentru a suna la muzeu. Când ceru să vorbească cu doctor Ferrara, i se comunică interiorul lui apoi apelul i-a fost transferat în biroul lui. Răspunse chiar Ferrara, intimidând-o puţin cu un foarte brusc: „Da, ce este?”

— Sunt Rhea Glenn, doctor Ferrara. Tocmai am sosit în Mexico City seara trecută.

Tăcere. Apoi, un mirat „Da… a… a?”

Cum adică „Da?” Nu ştia cine era?

— Sunt studentă la arte… Vă amintiţi, cea recomandată de doctor Cramer.

— Da… artista care e şi istoric de artă.

— Aşa este.

De ce oare el n-a mai zis nimic?

— Ei bine, sunt aici, şi sunt nerăbdătoare să vă întâlnesc.

— Chiar aşa?

Ce întrebare ciudată! Rhea încercă să răspundă politicos.

— Da, desigur. Am auzit foarte multe despre dumneavoastră şi despre ceea ce faceţi. Sunt nerăbdătoare să încep lucrul.

— Atunci, vino. Avem ceva de lucru pentru tine la muzeu. Trebuie făcute nişte desene după vasele de băut descoperite recent în Yutacán. Trebuie copiate.

Era foarte repezit.

— Muzeul este în Parcul Chapultepec. Ştii să ajungi?

— Nu. Abia am sosit şi încă nu sunt obişnuită să circul pe aici.

— Îţi poate explica recepţionerul. Te aştept cât mai repede, zise şi închise.

— Bun, murmură Rhea aşezând încet receptorul, evident că nu este absolvent de la Dale Carnegie…

Se autoconvinsese că bruscheţea lui nu era rea-voinţă. Unii dintre cei mai străluciţi profesori ai ei se purtau la fel de repezit, fiind prea absorbiţi de munca lor pentru a-i mai preocupa complezenţele. Vocea lui la telefon sunase ciudat şi oarecum familiar, probabil din cauză că semăna cu a altor savanţi pe care îi întâlnise, decise ea.

Rhea primi informaţiile de la funcţionarul de la recepţie, găsi autobuzul cel bun şi, după un drum plăcut prin Paseo de la Reforma, sosi la muzeu cu o uşoară emoţie. Muzeul de Antropologie avea o arhitectură magnifică. Când Rhea îl urmă pe ghidul care se oferise cu amabilitate să îi arate drumul spre biroul doctorului Ferrara, văzu fugitiv vitrinele şi exponatele impresionante din zone diferite. Ar trebui să îşi facă timp să exploreze toate acestea în

profunzime. Acum însă, evident, nu era momentul potrivit pentru că „Marele Om” o aştepta. Epitetul se voia sarcastic, realiză ea, şi se simţi un pic vinovată. Îşi promisese să nu îl judece aprioric pe doctor Ferrara în funcţie de ce auzise despre el.

Ghidul o lăsă la uşă. Rhea bătu dar nu primi imediat răspuns. Bătu din nou.

— Intră, spuse o voce aspră.

Rhea apăsă pe clanţă, deschise uşa, păşi înăuntru şi încercă să zâmbească pentru a saluta persoana aşezată la birou. Zâmbetul fu în zadar pentru că nu era cu faţa la ea. Se întorsese, în fotoliul său rotativ, cu faţa la fereastră, cu un teanc de hârtii în mână.

— Bună dimineaţa, zise Rhea vioi. El ar fi putut măcar să o privească.

— Sunt Rhea Glenn, trebuia să insiste. De fapt, avea să lucreze cu omul acesta în următoarele câteva luni.

Atunci el se întoarse cu faţa la ea şi se ridică încet. Zâmbetul ei îngheţă. Nu se poate!

Fără ca privirea lui, care o străpungea, să-i părăsească chipul, Antonio Ferrara făcu câţiva paşi de la birou şi se propti în faţa ei.

— Deci, señorita Rhea şi domnişoara Glenn, studenta lui Ben Cramer, sunt una şi aceeaşi, eh?

Ce voia să spună? Era el surprins? Nu ştia cine era ea când vorbise cu Ben Cramer?

— Iar Antonio, ghidul din Uxmal, şi Antonio Ferrara sunt, de asemenea, unul şi acelaşi. Ce coincidenţă ciudată oferă viaţa, nu-i aşa, domnişoară Glenn?

Vocea lui era rece şi calmă iar privirea dură.

Era diabolic. Era o situaţie inimaginabilă. Rhea abia mai putea respira, cu atât mai puţin să vorbească.

Genunchii îi tremurau. Simţi nevoia să stea jos.

Ca şi când ar fi sesizat încurcătura, o luă de braţ şi practic o împinse în fotoliul de lângă birou pentru musafiri.

Nu putea fi aceeaşi persoană, se gândea ea disperată, chiar dacă atingerea lui făcea să-i fiarbă sângele. Îi amintea de felul în care îi răspunsese la ultima lor întâlnire, când îl credea un ghid chipeş indian.

— Dar… nu e… nu puteţi…

— Nu pot fi ce?

— Ghidul.

— Ba aşa e, şi pot fi. Vezi, señorita, să fiu ghid pentru grupul tău în ziua aceea la Uxmal a fost ideea *ta,* nu a mea.

— Cum adică? Ne aşteptaţi lângă poartă… uniforma…

— Dragă señorita Glenn, dacă ţii minte, stăteam la umbră, odihnindu-mă. Fiindcă veni vorba, ghidul vostru a ajuns foarte târziu şi l-a costat pe şoferul autocarului că nu v-a ţinut acolo să-l aşteptaţi. Tu ai fost cea care a crezut că eram ghidul repartizat grupului vostru.

— De ce nu m-ai corectat?

— Pentru că mă plictiseam, iar tu erai o tânără frumoasă, răspunse el. Munca mea la Uxmal era gata pentru ziua aia şi nu prea aveam mare lucru de făcut. M-a amuzat să joc rolul de ghid pentru voi.

Abia acum, Rhea înţelese curiozitatea cu care îl priviseră ceilalţi ghizi când el îi conducea prin incinta monumentului. Îşi mai explică felul respectuos în care îl salutau. Renumitul Antonio Ferrara cu un grup de liceeni americani şi naiva, prostuţa lor însoţitoare.

— Te-a amuzat! repetă ea supărată. Îşi aminti

întreaga secvenţă, inclusiv ziua următoare la Cancun când el continuase şarada. Îşi râsese tot timpul de ea.

— Da, pot să văd de ce ţi s-a părut nostimă toată chestia. Rhea încercă să-şi păstreze vocea egală. Va trebui să mă obişnuiesc cu această nouă identitate, Doctore Antonio Ferrara.

— Şi chiar aşa vei face, señorita, adăugă el răspicat, din moment ce sunt cine sunt şi, după cât se pare, la cererea ta, şeful tău pentru următoarele luni. Am înţeles de la doctor Cramer că erai foarte dornică să ocupi acest post în echipa mea. Ei bine, dorinţa ţi s-a îndeplinit.

— Dar nu am realizat că…

— Nici eu.

Putea fi adevărat? Ca atunci când Ben Cramer i-a prezentat studenta la telefon, el să nu fi realizat cine era? Nu părea posibil, dar de ce ar minţi? Prenumele ei nu era unul obişnuit. Nu îşi mai amintea dacă Doctor Cramer îl menţionase la telefon. Şi nu îşi mai amintea nici dacă Antonio îi folosise numele întreg la Uxmal sau Cancun. Sigur că elevii o strigau pe numele de familie, dar dacă asta nu-l interesase atunci, putea foarte bine să nu reţină.

Antonio păru să coroboreze toate acestea când continuă:

— Oricum, nu are importanţă. Am nevoie de un artist în grup. Acum eşti aici. Dacă ţin bine minte, desenezi bine. Poţi începe imediat.

— Ca şi când… nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Aparent, señorita Rhea, memoria mea e mai bună decât a ta. Apucă braţele fotoliului ei aplecându-se peste ea, rostind aspru: *Nimic* nu s-a întâmplat. Tu ai talent să începi un proiect, nu să îl termini.

Strălucirea din ochii lui nu o putu interpreta decât

ca expresia furiei. Trebuia să şi-o tempereze pe a ei în faţa atacului. El oftă şi se ridică.

— Nu contează! Voi avea grijă să termini ce începi de acum înainte. Mă refer la munca ta, bineînţeles. Ce s-a petrecut între noi e neimportant.

Impersonalitatea lui o umili. Era atât de neimportantă pentru el! Amintindu-şi de rememorarea îmbrăţişărilor lui şi de emoţia produsă, lui Rhea îi fu ruşine. Ei bine, cel puţin îi putea dovedi că e competentă profesional.

— Bineînţeles că aveţi dreptate, Doctore Ferrara. Acel nonsens e trecut. Se ridică şi îl înfruntă, cu mina neschimbată. Cu sânge rece, îi întâlni privirea. Am venit de departe pentru a lucra la acest proiect. Sunt mai mult decât pregătită să încep.

Zâmbetul lui era încă condescendent, dar vocea îi trăda o ciudă admirativă.

— Perfect! Atunci nu mai e nevoie să prelungim discuţia. Îţi voi arăta piesele cu care vreau să începi.

O conduse într-un atelier mare, luminos, dar plin de praf. Mesele erau pline de bucăţi sparte din vase de lut şi unelte. Pe rafturi se găseau mici obiecte, sculpturi, ustensile de toate felurile. La unele se vedeau lipiturile unde fuseseră îmbinate. Rhea era fascinată. Voia să ia în mână un fragment ce părea să facă parte dintr-o urnă.

— Nu atinge! urlă Antonio, speriind-o atât de tare că era să o scape. Totul este aşezat cu atenţie cu motiv!

— Nu vreau să deranjez nimic. Aş fi pus-o la fel, exact cum am găsit-o. Nu e nevoie să ţipaţi!

— Îmi pare rău. Nu părea. Dar Isabel petrece ore întregi asamblând toate aceste obiecte. E o muncă chinuitoare şi pretenţioasă.

— Sunt conştientă de asta. Am studiat acest gen de muncă. Oricine ar fi Isabel, nu are motive de teamă din partea mea. Poate aş ajuta-o chiar…

— Tu vezi-ţi de desen, señorita, o întrerupse el. Aşa ne ajuţi. Lasă-ne nouă lucrul profesional.

Deci aşa avea să fie, gândi Rhea. „Ei” erau profesioniştii. Ea era doar copista. Strânse din buze pentru a nu-l contrazise.

Când Antonio îi arătă locul ei de muncă, se mai înmuie. Era şevalet bun montat lângă o fereastră mare, cu o masă pentru crochiuri şi un suport cu creioane, tuşuri şi pensule. Acest colţ era mai curat decât restul camerei. Cineva muncise din greu să i-l pregătească.

— Vei lucra în cea mai mare parte la masă. Dar ne-am gândit că ai prefera şevaletul în cazul în care ţi-ai dori să lucrezi pentru tine.

— Apreciez foarte mult, spuse ea recunoscătoare.

— Nu că ai avea prea mult timp, continuă el morocănos, stricând iar totul. Dacă eşti aşa nerăbdătoare, poţi începe imediat. Urnele mari de lângă perete! Fă-le pe acelea întâi. Desene la scară, te rog, şi marchează măsurătorile. Apoi, fără a-i mai spune ceva, se răsuci pe călcâie şi plecă.

Rhea era iritată şi uşurată în acelaşi timp. Atitudinea lui o exaspera, prezenţa lui o deconcerta, dar plecarea lui o întrista.

Se plimbă prin cameră câteva minute, acum liberă să atingă unele obiecte. El nu trebuia să o trateze ca şi când ar fi fost o studentă începătoare de colegiu ştia cum să se poarte cu obiectele. Zâmbi strâmb, cu bărbaţii nu ştia cum să se poarte!

Apoi se apucă de lucru. Rhea refăcu de câteva ori primul desen, hotărâtă să îl execute meticulos. Ştia că

era prea preocupată şi se surprinse ascultând paşii care i-ar fi semnalat întoarcerea lui Antonio pentru a-i verifica evoluţia, dar nu o deranjă nimeni toată dimineaţa. Rhea termină încă două desene. Gâtul începuse să o doară de la aplecatul peste planşeta de desen. Fu uimită să constate că era deja ora două.

Să facă o pauză de masă? Antonio urma să se întoarcă? Rhea nu ştia ce ar trebui să facă. Trebuia să se întindă, totuşi, pentru a-şi dezmorţi muşchii. Se ridică şi îşi roti capul pentru a mai slăbi încordarea. Silueta ei se profila în fereastră, iar mişcarea corpului ei întinzându-se făcea ca materialul verde al bluzei să se muleze pe sânii ei plini, frumos conturaţi.

— Arăţi ca o dansatoare.

Vocea din uşă o făcu să tresară. Rămase imobilă un moment. Antonio intră în cameră.

— O siluetă verzuie pe cerul azuriu, ce imagine încântătoare!

Conştientă de poziţia ei, îşi reluă ţinuta normală, netezindu-şi rochia. Luă în mână desenele.

— Cred că schiţele acestea ar trebui să te intereseze mai mult, Anto… Doctore Ferrara. Sunt cum trebuie?

El îşi mută încet privirea de la ea pentru a se uita la desene.

— E bine, dar nu trebuia să insişti asupra detaliilor. Renunţă la umbre. Fă doar copii simple, nu opere de artă.

— Oh, încercă ea să-şi mascheze dezamăgirea. Cum doriţi. Să le refac?

— Nu-i nevoie. Dar fă-le mai la repezeală pe celelalte.

Ea se aşeză pentru a-şi relua lucrul.

— Nu chiar acum, Rhea. Încă nu ai luat prânzul.

Muzeul are un restaurant. N-ai vrea să...

Ea aşteptă cu speranţă ceea ce putea fi o invitaţie, dar o întrerupere nu îl lăsă să termine.

— Señorita Glenn... Rhea... deci ţi-am dat de urmă! De ce nu m-ai sunat?

Uşa fusese deschisă larg de Eduardo Lopez Perreira, care acum se îndrepta spre Rhea gata să o îmbrăţişeze. Ea fu surprinsă să îl vadă acolo, dar avu destulă prezenţă de spirit să îi întindă mâna pentru a-i para intenţia ceva mai personală.

— Aveam de gând să te sun mai târziu, îi zise Rhea. De unde ştii că sunt aici?

— Fiindcă ştiam că lucrezi aici cu Ferrara, mi-am încercat norocul să te găsesc la muzeu.

Eduardo salută prezenţa lui Antonio cu o uşoară înclinare a capului.

Cu stângăcie, Rhea încercă să le facă cunoştinţă.

— Doctor Ferrara, acesta e Eduardo Lopez Perreira. Ne-am cunoscut de curând la New York.

— Domnul Lopez-Perreira şi eu ne cunoaştem deja, spuse Antonio cu răceală.

Cei doi bărbaţi se priviră cu antipatie ascunsă, punând-o pe Rhea mai mult în dificultate. De ce trebuia Eduardo să apară tocmai acum în scenă?

— Sper că nu întrerup nimic, zise Eduardo. Dar nu se poate să fi început deja lucrul.

— De ce nu? îl provocă Antonio. Unii din noi nu suntem aşa de norocoşi încât să fim angajaţi de un unchi bogat.

Rhea văzu cum Eduardo încremeni de furie. Din păcate, totuşi, era cu mulţi centimetri mai scund şi mult mai slab decât Antonio. Avea un anumit aer aristocratic, care însă se risipea în faţa autorităţii lui Antonio.

Încercând să slăbească tensiunea, Rhea spuse vioi:

— Oricum eram pe punctul de a face o pauză. Cred că mi-ar prinde bine o recreaţie şi un prânz.

— Da, noi tocmai plecam la masă, confirmă Antonio.

În sinea ei Rhea gândi *„Noi? Noi* plecăm?” – el nici măcar nu o întrebase.

— Atunci, pot veni cu voi? întrebă Eduardo. Îşi reluase aerul lui obişnuit de orăşean. Chiar asta aveam de gând când am venit să o caut pe señorita.

Rhea era jenată de tăcerea lui Antonio. Ea răspunse:

— Dar sigur că da. Nu-i niciun motiv pentru care să nu iei masa cu noi. Era mai puţin sigură decât tonul ei. Nu-i aşa, Doctore Ferrara?

Antonio o privi cu atenţie.

— Nu, absolut niciunul, aprobă el brusc şi porni.

Eduardo ar fi preferat un cadru mai somptuos decât restaurantul muzeului, dar hotărî cu înţelepciune să nu zică nimic. Deşi înainte îi fusese foarte foame, Rhea îşi pierduse acum orice poftă de mâncare. Cei doi se duelau verbal, fără ca vreunul să-l slăbească pe celălalt. Asta făcea ca atmosfera să fie încordată.

Aparent, apetitul lui Antonio era cel mai puţin afectat, observă Rhea cu resentiment. Toţi comandaseră acelaşi fel, „ensalada de camarón”, o salată rece de creveţi pe care Antonio o mânca cu poftă în timp ce Rhea ciugulea dintr-a ei. Eduardo era mai preocupat de conversaţie decât de mâncare.

Rhea era de partea argumentelor lui Eduardo. El trebuia să alterneze comentariile cu complimente pentru ea, cu răspunsurile defensive sau agresive către Antonio. Antonio nu avea asemenea probleme. El

îi trata pe amândoi cu aceeaşi răceală, gândi ea cu tristeţe.

— Este un noroc pentru mine că lucrezi în Mexico City, Rhea, zise Eduardo. Vom fi mai des împreună. Timpul nostru la New York a fost prea scurt.

Ce „timp la New York?” Rhea era încântată că Eduardo dădea impresia că ei petrecuseră mai mult timp împreună. Antonio, cu ochi impenetrabili, îşi muta privirea de la unul la altul.

Ea era pe cale să comenteze că toată cunoştinţa lor se baza doar pe două întâlniri, când Antonio remarcă:

— S-ar putea să nu stăm aici cât am plănuit iniţial, señor. Mai bine ai folosi cea mai mare parte a timpului pe care îl ai.

— Oh, dar aşa am şi de gând, afirmă Eduardo, începând chiar acum. Am maşina afară, Rhea. Este o zi superbă. Te iau într-un tur al oraşului. Nu trebuie să te întorci la lucru, nu-i aşa?

— Întreabă-mă pe mine, sunt şeful ei! ordonă Antonio scurt.

Deşi îi displăcu tonul lui, Rhea se bucura la gândul că Antonio se implica în deciziile care o priveau. De asemenea, avea dreptate. Era cel care o angajase şi putea să îi comande cum să-şi organizeze timpul, adică orele de lucru.

— Nu pot pleca acum, îi spuse lui Eduardo. Am de lucru.

— Dar nimeni nu lucrează în zi de sărbătoare, insistă Eduardo.

— Sărbătoare? se întrebă ea.

— Douăzeci şi nouă iunie este ziua Sf. Petre şi a Sf. Paul. Nu ai observat că nu lucra nimeni altcineva în laborator sau în studio, sau cum îl numiţi? Eduardo se

uită cu răutate la Antonio. Tu şi Ferrara eraţi singurii.

Aşa deci.

— Ceilalţi vor veni mâine, îi spuse Antonio. Nu lucrează azi. Dar, pentru că erai atât de nerăbdătoare să începi…

— Oh, eram! Sunt! întrerupse ea. N-aş vrea să credeţi că…

— Nu cred nimic. Dar aparent zelul tău de mai devreme s-a risipit în faţa ofertei tentante a lui Eduardo. Dacă vrei, poţi pleca. Sper că vei fi gata de muncă mâine dimineaţă. La nouă fix, te rog. Adios!

Plecă fără să mai aştepte măcar o replică. Protestele lui Rhea erau înăbuşite. „Dacă vrei…” spuse el. De unde ştia ce voia ea? Nu îi dăduse ocazia să-şi exprime dorinţele. Oferta lui Eduardo nu îi diminuase dorinţa de a lucra. Pe de altă parte, pretenţiile lui Antonio o făcuseră să se îndoiască de abilitatea ei de a face faţă situaţiei, să îi satisfacă cererile.

Disperarea ei contrasta cu dispoziţia aproape triumfătoare a lui Eduardo.

— Bun, se pronunţă el. Acum ne putem bucura de o după-amiază plăcută. Mă temeam că va dori să vină cu noi. Ce om dificil, nu?

Rhea încuviinţă în tăcere.

— Şi să te pună la treabă chiar din primul minut după ce ai sosit! Atât de inutil! E obsedat. Nimeni altcineva nu lucrează astăzi. Apoi, Eduardo adăugă: deşi, în felul acesta, te putea avea doar pentru el…

Rhea respinse imediat ideea.

— Prostii! Sigur că nu era interesat să mă aibă pentru el. M-a lăsat singură toată dimineaţa. Se plângea oare?

— Ah, dar după-amiaza? îi aminti Eduardo, răutăcios. Nu ştim ce avea de gând după-amiaza, nu?

Nu. Ar fi procedat oare Antonio altfel dacă nu dădea Eduardo buzna peste ei? Eduardo nu o lăsă să zăbovească asupra acestei întrebări care o frământa.

— Nu ştiu ce voia el, dar ştiu ce am eu de gând, declară el. Distracţie! Voi fi ghidul tău pentru distracţiile din Mexico City. Vom uita complet de încuiatul Doctor Antonio Ferrara!

Capitolul 4

Când Rhea se trezi în dimineaţa următoare, nu fu cu acelaşi sentiment de anticipare bucuroasă pe care îl avusese cu o zi înainte. Într-adevăr, se trezi cu o tresărire, amintindu-şi de ordinul brusc al lui Antonio: „La nouă fix, te rog!”. Întârziase? Nu auzise soneria ceasului. Panica ei se linişti când văzu că încă nu era nici şapte a.m… Soneria fusese potrivită pentru şapte şi treizeci. Se lăsă să cadă la loc pe pernă, dar ştia că nu va adormi. În ce intrase?

Turul oraşului de ieri după-amiază împreună cu Eduardo ar fi trebuit să fie o plăcere. Realiză acum că abia îşi mai amintea pe unde merseseră, ce văzuseră, sau ce spusese Eduardo. Fusese distrasă, cu mintea revenind tot timpul la muzeul din Parcul Chapultepec şi la cel care lucra acolo. Eduardo o dusese din nou în zona aceea seara, la faimosul restaurant Del Lago, pentru cină.

— Mult mai frumos decât sala de mese a muzeului, nu-i aşa? întrebă el mândru. Sigur că era. Un perete din sticlă dădea spre un şir lung de fântâni care erau spectaculos iluminate pentru a pune în valoare cascadele ingenios construite. Sala era uimitor de elegantă, mâncarea sofisticată, iar serviciul impecabil. Deşi impresionată, Rhea nu se putu relaxa complet şi

profita de bucuria serii.

Respinse sugestia lui Eduardo de a merge la un alt club unde puteau vedea un program artistic şi dansa.

— Eduardo, sunt, într-adevăr, epuizată. A fost o zi lungă. De fapt, toată săptămâna asta a fost atât de plină. Simt că aş putea dormi o săptămână întreagă.

— Sigur, eşti obosită, aprobă Eduardo cu simpatie.

— Şi trebuie să lucrez mâine, oftă ea.

— Pentru morocănosul Antonio Ferrara, adăugă el, care nu e un om uşor de mulţumit.

Acestea erau cuvintele pe care şi le aminti Rhea stând întinsă în pat, pregătindu-se să fie gata să îl vadă din nou pe Antonio. Era uşor să fie gata fizic. Să facă un duş, să-şi perie părul, să îmbrace o rochie potrivită şi să se machieze puţin. Dar a fi pregătită psihic era cu totul altceva. Se străduia să-şi găsească starea mentală potrivită, mai importantă decât o rochie potrivită.

Cum să se poarte? Cum o va saluta el? Ar trebui să facă vreo referire la neînţelegerea zilei anterioare, să încerce să îl asigure că ea dorise să lucreze? Îl va mulţumi munca ei? Aşa cum subliniase Eduardo, nu era un om uşor de mulţumit.

Se sculă din pat, cu mintea încă agitată. Făcu duşul şi se îmbrăcă cu mare grijă, alegând un tricou obişnuit en-coeur, marinăresc, şi o fustă petrecută, albastră cu ruginiu. Îşi machie ochii, apoi se şterse, obrajii, şi apoi se şterse. Încercă o culoare de ruj. Prea tare. Cel de culoarea caisei era mai bun, dar greşi conturul. La a treia încercare, reuşi. Apoi, se examină. El va trebui să o aprobe.

Apoi faţa care o privea din oglindă îşi schimbă expresia când realiză ironic ce făcea. Ca şi primul

desen făcut cu o zi înainte, refăcea machiajul de multe ori încercând să facă totul bine, încercând să anticipeze ce l-ar mulţumi pe Doctor Antonio Ferrara.

Această observaţie o făcu furioasă pe ea însăşi. Lucrul era altceva, acolo avea un angajament şi o obligaţie. Dar aici trebuia să se oprească. Pe de altă parte, Antonio exprimase foarte clar că nu mai avea deloc vreun interes personal în ceea ce o privea, dacă avusese într-adevăr vreodată. O turistă uşuratică, un ghid amorez, acesta era modul în care el alesese să claseze întâlnirea lor din primăvară. Nu fusese în stare să se descurce cu el sub deghizarea aceea, nici să-şi stăpânească emoţiile pe care i le stârnise. Va avea mai mult succes cu antropologul autoritar şi rece pentru care va trebui să lucreze?

Spre dezamăgirea chelnerului tânăr, admirator, care o servise în dimineaţa anterioară, Rhea mâncă doar fructe şi cafea la micul dejun, pe terasa restaurantului.

— Señorita nu se simte bine? întrebă el cu solicitudine când lăsă ceaşca de cafea pe jumătate plină pentru a semna cecul.

— Oh, sunt bine, îl asigură ea. Doar că nu îmi este prea foame astăzi. Asta era adevărat. Şi am întârziat la lucru. Asta era minciună.

De fapt, prinse un autobuz imediat şi ajunse la muzeu la opt şi douăzeci a.m… Se gândi să se plimbe prin parc un timp pentru că era aşa devreme, dar renunţă la idee. În acea dimineaţă, o astfel de plimbare nu i-ar fi făcut nicio plăcere. Se gândi că ar putea la fel de bine să intre şi să-şi pregătească lucrul înainte de sosirea lui Anto… a Doctorului Ferrara.

Dar nu fu aşa. Sosise acolo înaintea ei. De fapt, era în atelierul ei, stând la masa ei, uitându-se la

desenele pe care le făcuse cu o zi înainte. Prezenţa lui neaşteptată o deconcertă când stătea în prag, de partea cealaltă a camerei. Toate încercările ei de a-şi compune o stare de spirit pentru a-l înfrunta eşuară. Antonio, ca de obicei, fu stăpân pe situaţie.

— Intră, ordonă el. De ce stai acolo? Ea se supuse. Eşti punctuală, văd. E o trăsătură bună.

Era sarcastic? Voia să însemne că nu avea altele?

— Mă uitam iar peste desenele astea. Sunt într-adevăr foarte frumoase, şi făcute cu mare acurateţe. Poate că am fost prea critic ieri. Am vrut numai să spun că, pentru scopurile mele, nu trebuie să faci o muncă de prea mare fineţe. Nu cer rafinamente.

Iar începe, gândi ea, cu afirmaţii ambigue care o nedumereau în legătură cu un posibil dublu înţeles.

El se opri o clipă şi o privi întrebător:

— Ei bine… niciun comentariu din partea ta… nici măcar bună dimineaţa?

Rhea realiză că nu rostise niciun cuvânt de când intrase în cameră. Rămăsese înţepenită în cadrul uşii, se apropiase de el la comandă, apoi stătuse în faţa lui ca o mumie. Nu-i de mirare că o considera proastă.

— Oh, scuze… se bâlbâi ea. Bună dimineaţa. Doar că… am fost surprinsă să vă găsesc aici… Îşi reveni şi continuă mai ferm: şi surprinsă să vă aud spunându-mi ceva drăguţ, ca schimbare.

Lui îi jucă un zâmbet în colţul gurii.

— Îmi place să încep lucrul devreme, ca şi ţie. Aşa că cel puţin avem ceva în comun. Sunt capabil să spun lucruri drăguţe, când văd ceva ce admir. Ca apariţia ta în dimineaţa asta. Eşti proaspătă şi naturală ca dimineaţa însăşi. Până şi rujul tău pare proaspăt, umezit de rouă.

— Este… e caisă, bâlbâi ea, luată prin surprindere

de complimentul lui.

— Atunci şi gustul trebuie să fie pe cât de proaspăt pare.

Se ridică deodată şi cu o mişcare rapidă, blândă, o trase către el. Ea îşi ţinu respiraţia şi apoi o simţi înăbuşită când gura lui se apropia încet de a ei. Totul atât de neaşteptat, că era fără apărare. Scăpă unica ei geantă pe care o avea în mână şi abia ştiu când îi căzuse. Ştia numai de apăsarea dulce, moale, a gurii lui şi apoi a limbii lui când îi gusta buzele cu o atingere uşoară, senzuală. Apoi gura lui o acoperi din nou pe a ei, primindu-i acceptarea, când ea îşi simţi buzele mişcându-se cu ale lui.

El o ţinea în braţe, cu genunchii atât de slabi încât ea simţi că nu putea sta fără el. În acelaşi timp, ea simţi o putere crescând în ea, o putere a emoţiei de care se temea că o va domina.

Apoi, la fel de neaşteptat cum o trăsese spre el, Antonio îi dădu drumul, lăsând-o fără echilibru.

— Da, are gust delicios. Te felicit pentru alegerea aromei. Caisă, da? Ce mod plăcut de a începe dimineaţa! Zicând asta, se aplecă în genunchi, luă geanta de jos şi i-o dădu înmărmuritei Rhea. Când realiză ce se întâmplase, Rhea simţi cum roşeaţa îi inundă faţa. Era de ruşine.

Antonio observă. Cu o ridicare din sprânceană, spuse:

— Nu-ţi fie jenă. Gândeşte-te ca la o strângere de mână dimineaţa, un fel plăcut de a începe ziua de lucru. Ceea ce îmi aminteşte, concluzionă el cu un oftat exagerat, că mai bine m-aş duce la lucru.

El ieşi oprindu-se la uşă cu un ultim ordin:

— Prezintă-te celorlalţi când vin. Ar trebui să fie aici pe la nouă, dar s-ar putea să fiu prins. Şi închise

uşa în urma lui.

Rhea nu fu în stare să facă nicio mişcare, mintea ei încercând să cuprindă evenimentele acelor câteva minute. Totul fusese atât de neaşteptat. Nu se aşteptase să îl găsească acolo; nu se aşteptase să o salute cu atâta curtoazie; nu se aşteptase să o sărute; nu se aşteptase ca ea să îşi dorească sărutările lui. El o făcea deliberat să îşi piardă echilibrul, ca pentru a dovedi că putea face asta oricând cu ea. Chiar şi sărutul lui era o demonstraţie sarcastică a controlului, nu a afecţiunii sale. Ştiind toate astea, de ce nu îşi putuse opri trupul de la a-i răspunde? Niciodată până atunci nu trecuse prin aşa ceva, nu simţise nevoia de a răspunde. Dincolo de un sărut, două, fusese uşor pentru ea să descurajeze orice încercare de a face dragoste. În cazul cel mai bun, tot ce simţea fusese compătimire pentru nevoile şi dezamăgirile bieţilor tineri care o curtau. În cazul cel mai rău, o indignau pretenţiile lor amoroase. Întotdeauna, fusese vag conştientă că pasiunea era ceva ce nu trăise încă, ceva ce era încă rezervat pentru viitor. Oare acum sosise momentul?

Rhea nu voia să lase să fie aşa, nu cu acest bărbat care o trata cu dispreţ. Intenţionat, îşi îndepărtă acest episod din minte. Dacă el putea considera totul ca o strângere de mână, aşa va face şi ea. Începu hotărâtă lucrul. Uitând de felul meticulos în care începuse cu o zi înainte, Rhea lucra acum repede, aproape cu febrilitate. Pe la nouă, începuse al doilea desen. Îi arată ea lui, gândi când auzi uşa deschizându-se. Dar nu era Antonio.

Un bărbat în vârstă, trecut cu mult de cincizeci de ani, intră în sală. Avea o statură greoaie, cu un cap leonin şi o ţinută falnică. Era urmat de o tânără

brunetă, frumoasă, la vreo douăzeci şi şapte de ani, care o fixă pe Rhea cu suspiciune. Bărbatul se apropie de Rhea, cu un zâmbet ce-i încreţea şi mai mult faţa brăzdată. Purta o cămaşă gen tunică, cu mâneci scurte, şi pantaloni de bumbac, şi ţinea în mână o pălărie de paie cu boruri largi. În cealaltă mână avea un baston încovoiat la mijloc, cu aspect ciudat. El văzu cum Rhea îl privea cu curiozitate.

— Cu ăsta mă ajut când urc pe pietre în locuri istorice, explică el. Apoi se prezentă: sunt Leochan, ghidul lui Tonio.

Tonio? Trebuie să fie vorba de Ferrara, se gândi Rhea. Numele i se potrivea.

— Iar aceasta este fiica mea, Isabel.

— Te rog, tată, foloseşte şi numele de familie, zise tânăra. Acum nu suntem la ţară, unde toţi se cunosc.

Se întoarse către Rhea:

— Sunt Isabel Tikal. Doctor Tikal, adăugă ea imperativ şi inutil. Deci aceasta era Isabel, cea a cărei muncă Antonio era atât de preocupat să o protejeze. Isabel era cea care asambla fragmentele de ceramică.

Rhea se prezentă.

— Oh, da, artista, luă Isabel cunoştinţă, fără a fi impresionată.

Leochan râse.

— Trebuie să o scuzi pe fiica mea, señorita Glenn. Este arheolog, acum şi asistentă universitară, o onoare pentru cineva atât de tânăr, mai ales femeie. „Muy importante” glumi el. Foarte important! Îi comandă până şi tatălui ei. Uită că arheologii abia acum încep să înveţe ceea ce civilizaţia Maya a ştiut dintotdeauna.

Această luare peste picior era evident o parte dintr-o continuă polemică cordială dintre cei doi. Chipul lui Isabel se destinse când ea zâmbi drăgăstos către

tatăl ei.

Rhea trebui să admită că Isabel era într-adevăr frumoasă – prezentabilă era un cuvânt mai potrivit. Deşi mai scundă decât Rhea, având cam un metru şaizeci, părea înaltă datorită ţinutei ei, dreaptă şi suplă. Părul des, negru, era strâns la spate într-o coadă împletită ce-i acoperea ceafa. Avea sprâncene dese, negre, deasupra ochilor căprui, migdalaţi. Nasul era proeminent şi în vânt, dar perfect desenat pentru faţa ei. Numai gura nu-i era caracteristică, mică şi deseori încreţită a supărare.

— Tata are o plăcere enormă să citească cele mai noi speculaţii ale arheologilor nord-americani şi europeni. Ei descifrează ultimele simboluri şi analizează sculpturile şi ce e gravat în piatră numai pentru a veni cu noi teorii, care, insistă tata, sunt complet greşite, sau, când sunt corecte, au fost dintotdeauna cunoscute în folclorul nostru.

Leochan râse scurt:

— Ei bine, teoriile noastre sunt la fel de bune ca ale lor. Nici nu au vreo evidenţă scrisă. Cel puţin Tonio şi eu le avem în sânge.

— Tu şi sângele strămoşesc, îşi bătu joc Isabel. Pe deasupra, Tonio e doar un sfert mayan, ţii minte?

— Dar cum rămâne cu adopţia? întrebă un glas vesel. Nu intri la socoteală dacă eşti mayan adoptat?

Noul venit era Sam Ross, un arheolog american de la Universitatea din Arizona, plin de umor, harnic şi, după spusele lui Ben Cramer, strălucit. Lucra de mai mulţi ani cu Ferrara în munca de teren, vara. Sam avea în jur de patruzeci de ani, era scund, cu o barbă brunetă şi părul sârmos, spicat cu argintiu.

— Un mayan adoptat, trecut prin Canarsie. Brooklyn şi Phoenix, Arizona. Poate că arăt ca din

Brooklyn la exterior, dar inima mea aparţine ţinutului Yucatán. Iar tu, presupun, eşti Rhea Glenn, artista cerută de Tonio. Ochii lui o priviră aprobator. Tonio are noroc de data asta. Poate chiar a primit mai mult decât a cerut.

Rhea se întreba ce voia să spună.

— Suntem norocoşi, Leochan, continuă Sam galant. Artista noastră e destul de drăguţă pentru a fi subiectul propriei ei picturi. Cu asemenea sursă de inspiraţie, chiar şi eu aş lua imediat pensula în mână.

Rhea îi plăcu imediat pe Sam şi pe Leochan. Cât despre Isabel, avea să mai judece. Evident că nici cealaltă nu era gata să o primească cu braţele deschise. Rhea se întrebă dacă Isabel o considera rivală. Poate că relaţia ei cu Antonio Ferrara avea atât un aspect profesional, cât şi personal.

Când Antonio li se alătură o jumătate de oră mai târziu, Rhea căută un indiciu în comportamentul lui, dar nu găsi nimic. Nimeni, privindu-l, nu ar fi putut descoperi atitudinea lui personală faţă de Isabel Tikal. Şi nici nu ar fi putut bănui că în urmă cu a două ore o strângea în braţe pe tânăra artistă, pe care acum o trata cu o asemenea autoritate impersonală.

Când Sam îl tachină că gustul lui pentru artişti se îmbunătăţise anul acesta, comentariul lui Antonio fu doar un concis: „Da, cred că se descurcă”.

— Bine, cu un asemenea vot de încredere, cum aş putea da greş? zise ea caustic, şi descoperi licărire de surpriză în privirea fixă pe care i-o aruncă Antonio. Gândea că ea e complet lipsită de spirit?

După câte s-ar părea, grupul se reunea neoficial în fiecare dimineaţă pentru a discuta progresele făcute şi pentru a planifica lucrul zilei respective. Rhea stătu mai la urmă în dimineaţa aceasta. Era nou venită şi nu

putea contribui cu nimic încă. Ascultă avidă, hotărâtă să înveţe cât de mult putea. Sam îi observă interesul, iar la sfârşitul discuţiei, sugeră că Rhea ar dori poate să petreacă ceva timp în biblioteca muzeului. Ea fu încântată de sugestie şi, de asemenea, de oferta lui Sam de a-i împrumuta orice carte din vasta sa colecţie.

— Tonio are chiar mai multe volume ca mine, punctă Sam. Sunt sigur că nu s-ar supăra să le foloseşti.

— Dacă Rhea îşi poate găsi timp, comentă Antonio. Cu o viaţă socială atât de activă, va fi imposibil.

— Sunt sigură că voi avea timp, contracară Rhea, din moment ce eu îmi stabilesc obligaţiile sociale.

— A, a... a... a... cugetă Antonio. Mă întreb cât îi va plăcea lui señor Lopez-Perreira să fie vioara a doua, în faţa unui text de antropologie!

Rhea o văzu pe Isabel pălind, apoi camuflându-şi rapid surpriza de pe chip. Rhea se întrebă de ce o deranjase remarca lui Antonio. Apoi, de ce mascase totul imediat? Aceşti oameni se pricepeau să o deruteze, cu excepţia lui Sam, căruia îi încredinţă conversaţia tot restul zilei.

La sfârşitul programului, Rhea şi Sam ieşiră împreună. Lângă intrare, dădură peste Antonio într-o discuţie aprigă cu un bărbat impunător cu aer foarte autoritar.

— Uh, oh, notă Sam, încă o discuţie cu Gutierrez.

— Cine e Gutierrez?

— Unul din directorii muzeului, şeful care se ocupă de strângerea fondurilor. A reuşit să obţină finanţare din orice sursă posibilă. Ne-a ajutat cu banii şi pentru munca de teren, şi pentru a aduce şi monta noi exponate în muzeu. Dar el şi Antonio ajung la cele

mai violente discuţii. Ştiu că se respectă personal unul pe celălalt, dar au idei atât de diferite, şi personalităţi atât de diferite, că se bat tot timpul.

Când Antonio li se alătură, fumega încă.

— Parada modei în sala Aztecă! Ai mai auzit ceva la fel de idiot? Vreun designer francez care împopoţonează creaţiile cu tot felul de pene vrea să-şi prezinte aici colecţia. Iar Gutierrez se gândeşte serios la asta!

— Poate pentru a face publicitate muzeului? sugeră Sam.

— Nu avem nevoie de asemenea publicitate, mormăi Antonio, ieşind odată cu ei.

— Ies şi ceva bani? ghici Sam.

— Ei… da, admise Antonio. Toate beneficiile revin muzeului. Dar totuşi…

— Hei, nu-mi împuia capul, spuse Sam. Ştiu foarte bine ce crezi despre asemenea spectacole, dar trebuie să admiţi că Gutierrez a făcut o afacere strângând fonduri. De asemenea, a fost destul de generos cu banii pentru munca noastră de teren.

Tonio începea să se liniştească. Rhea realiză cât de dificil îi era să accepte vreun compromis. Pentru el, era corect într-un singur fel. În felul *lui,* gândi ea trist.

— Pe mâine, zise ea, pornind spre staţia de autobuz.

Sam întinse mâna pentru a o reţine, când îi spuse lui Tonio:

— Din moment ce azi o ştergi devreme, pentru a varia, Tonio, ce zici să ne duci cu maşina pe Rhea şi pe mine? Nu ocoleşti mult.

— Desigur, aprobă Tonio cu mintea în altă parte, aparent cu gândurile încă la discuţia cu Gutierrez.

Rhea vru să refuze, apoi îşi zise, de ce nu?

Antonio Ferrara oricum nu urma să-i ofere prea multe favoruri.

Regretă în curând decizia. Odată urcaţi în maşină, Sam veni cu ideea strălucită:

— Tonio, asta e o ocazie bună să-i împrumuţi lui Rhea cărţile. Cum niciunul din ei nu răspunse, continuă cu hotărâre: e perfect, din moment ce o duci acasă. În felul ăsta, nu va avea de cărat cu autobuzul. În autobuzele mexicane, cel mai bine e ca o fată drăguţă să aibă ambele mâini libere pentru a se apăra, conchise el cu umor. Din nou, niciun răspuns.

Sam se întoarse către Rhea.

— Ar trebui într-adevăr să citeşti câte ceva înainte să începem munca de teren. Sunt sigur că Antonio va putea alege exact ce îţi trebuie.

Lui Rhea îi venea să intre în pământ... sau să-l omoare pe Sam.

Sam pretinse că nu observă reacţia ei. Când Antonio opri acasă la Sam, Sam sări rapid din maşină strigându-le:

— Ne vedem mâine. Distracţie plăcută, la cărţi mă refer!

Rămaseră tăcuţi amândoi când Antonio porni iar. Rhea încerca cu disperare să se gândească la ceva de spus, ceva să schimbe orarul făcut de Sam. Încă nu găsise nimic, când Antonio o luă pe o stradă laterală şi se opri în faţa unei clădiri înguste, cu trei etaje.

— Am ajuns, zise el oprind motorul.

Ea nu se mişcă, nu se uită la el.

— Uite, zise ea ezitând, nu trebuie să... vreau să spun, nu cred că ar trebui să deranjez. Cărţile pot să mai aştepte.

— Sigur, cărţile pot să mai aştepte, spuse Antonio cu nerăbdare, multe lucruri pot să mai aştepte. Dar

asta nu înseamnă că şi trebuie. Nu e o idee rea. Sam poate avea nişte motive când ţi-a spus şi a stabilit asta, dar, în fond, de ce nu? Adică, dacă vrei într-adevăr să înveţi mai multe despre munca aceasta.

Ea detesta nota de îndoială.

— Bineînţeles că vreau într-adevăr!

— Ei, atunci? El coborî, trecu pe partea ei şi îi deschise portiera. Cum ea nu coborî imediat, el se aplecă şi o întrebă provocator: ţi-e teamă?

Ea îi aruncă o privire sfidătoare şi ieşi din maşină fără să-i răspundă. Casa era pe strada Amberes, chiar la marginea cartierului Zona Rosa şi nu prea departe de hotelul ei. Avea un exterior încântător şi câte trei balcoane la fiecare etaj.

Rhea simţi cum tremura uşor urcând primul grup de trepte spre apartamentul lui Antonio, şi tremură şi mai tare când el îşi scoase cheia pentru a descuia uşa. În acelaşi timp, era şi curioasă. Casa cuiva putea fi revelatoare. Antonio deschise uşa şi îi făcu semn să intre prima.

Camera în care intră fu o surpriză. Se aşteptase la un aspect auster, chiar sumbru. Uşa dădea într-o cameră de zi care era şi sufragerie, învecinată cu o bucătăria modernă, luminoasă. Uşi glisante de sticlă dădeau spre un balcon din fier forjat.

— Ce cameră drăguţă, fu reacţia ei spontană.

— Mi se potriveşte, zise Antonio aspru, dar ea îi simţi plăcerea de a-i primi admiraţia sinceră. Am dărâmat pereţii care împărţeau trei cămăruţe mici, şi am făcut un spaţiu larg. El privea cum Rhea se plimbă prin cameră.

Decorul era cu siguranţă eclectic, compus din câteva frumoase antichităţi coloniale, ca şi unele piese moderne. Era şi o canapea moale ce părea

confortabilă, acoperită cu o cuvertură indiană în culori vii. Un motiv indian pe nişte pânze cu desing şocant atârnate pe perete, şi în nişte statuete neobişnuite, despre care îşi dădu seama că erau autentice. Camera oferea atât un decor deosebit, cât şi o ambianţă confortabilă.

Rhea făcu o pauză în turul ei pentru a admira micul balcon. Cu dalele sale de mozaic şi balustrada din fier forjat cu lucrătura fină, era foarte pitoresc, dar părea nefolosit. Deşi era mic, puteau încăpea o masă şi un scaun-două, cum îi spuse ea lui Tonio.

— Are vedere spre vest, aşa că poţi privi apusul, sau măcar o parte, cât se vede printre acoperişurile clădirilor. Ar fi nemaipomenit să stai afară într-o seară ca aceasta şi să… începu să se bâlbâie. De câteva minute, uitase să fie reţinută. Felul pătrunzător în care o privea Antonio îi aminti de prezența lui stânjenitoare… şi să bei ceva, sau… sau… încercă ea să continue.

— Am puţin timp pentru asemenea recreere. El stătea lângă ea. Ridică o mână pentru a-i da un cârlionţ după ureche. Mâna lui zăbovi acolo o secundă. Pe ea o parcurse un fior, şi făcu un pas înapoi. Şi nimeni cu care să împart asemenea plăceri, conchise el, cu un zâmbet care îi înmuie faţa. Ea nu ştia cum să interpreteze privirea. Îi ghicise, oare, reacţia la atingerea lui? Îşi râdea de ea?

Simţindu-se jenată, se îndreptă către un frumos birou colonial, graţios, din lemn auriu ca mierea de albine. Nu părea ceva ce şi-ar cumpăra Antonio pentru el. Era genul de piesă care să-i facă plăcere unei femei, se gândi Rhea. Fusese ales pentru el de o femeie? Pe birou se afla o fotografie, singura fotografie din cameră. Nu se putu abţine să nu o ridice şi să nu o

examineze atent.

Era o poză de cincisprezece pe douăzeci de centimetri, aparent mărită după o poză instantanee, într-o ramă simplă din lemn de nuc. Erau fotografiaţi un bărbat tânăr, atletic, în genunchi lângă un băieţel de cinci ani. Băiatul ţinea în mână o minge, iar tânărul îi arăta cum să o arunce. Îşi zâmbeau. Asemănarea dintre tată şi fiu era evidentă. Bărbatul avea trăsături puternice, chipeşe, mai aspre ca ale lui Tonio, dar destul de asemănătoare pentru a indica relaţia. Deşi era în genunchi, ea îşi dădu seama că bărbatul din fotografie era mai scund şi mai îndesat decât era fiul său acum, matur. Părul închis şi ochii aceiaşi.

Băiatul din poză îl privea pe tatăl său cu neascunsă adoraţie şi bucurie. Era o privire deschisă şi fericită, pe care adultul Antonio părea să o fi lăsat în urma lui în copilărie.

În spatele celor doi stătea, în picioare o femeie suplă, brunetă, într-o rochie albă cu fusta în culori vii, lungă până aproape de glezne. Purta mănuşi albe şi o pălărie cu boruri largi; mult mai preţios îmbrăcată decât ceilalţi doi. Expresia ei, de asemenea, era oficială, aprecie Rhea. La o privire mai atentă, Rhea hotărî că era mai mult decât oficială. Femeia era uşor încruntată. Privirea ei, îndreptată spre tată şi fiu, exprima dezaprobarea. Era o privire mustrătoare, ascunsă, în contrast cu surâsurile sincere ale bărbatului şi băiatului.

Fără să spună niciun cuvânt, Rhea se simţi dintr-odată stânjenită de interesul ei de a fi studiat atât de îndelung o fotografie.

— Frumoasă poză. Cu tatăl şi mama ta? întrebă ea nesigur.

— Da. Părinţii mei. Asta a fost demult.

— Niciodată nu te-am auzit vorbind despre mama şi tatăl tău.

— Au murit. Amândoi. Vocea lui nu exprima nimic.

— Îmi pare rău. Şi ai mei. Încă îmi este dor de ei. Ea se aşteptă ca şi el să spună ceva asemănător, dar nu o făcu. Cel puţin, avem fotografiile, continuă ea neconvingător, pentru a ne aminti de timpurile bune… când făceam parte dintr-o familie iubitoare.

— Iubitoare? Cuvântul era plin de amărăciune. Fotografiile pot într-adevăr să decepţioneze. Îi luă poza şi o privi, chipul lui reflectând amărăciunea din glas.

— Dar… tu şi tatăl tău…

— Da, tata şi cu mine. Ne iubeam într-adevăr.

Omisiunea exprima mânie.

Rhea nu putu să nu întrebe:

— Şi mama ta?

Antonio puse fotografia înapoi pe birou, se întoarse cu faţa la Rhea şi îi luă mâna ferm.

— Mama mea, dragă señorita Glenn, era o frumoasă española, o doamnă spaniolă de viţă nobilă care căuta să cizeleze neciopleala bărbaţilor indieni din familia ei, soţul şi fiul. Acest birou, spuse el arătând superba piesă colonială, a fost al ei, cadoul tatălui meu pentru frumoasa doamnă pe care o luase în căsătorie. Ea niciodată nu l-a folosit pentru ceea ce fusese destinat. Mama mea nu era un om de litere. Tata era cel care citea, nu un savant în sensul obişnuit al diplomelor, dar nu mai puţin un savant. Mama nu l-a lăsat niciodată să folosească acest birou.

— De ce? Ea ce făcea? îşi dorea Rhea să întrebe, să continue discuţia care să o ajute să o înţeleagă pe omul acesta. Trebuie să fi fost ceva în copilăria lui, în relaţia cu părinţii, care îl înăsprise şi care îl făcuse neîncrezător în femei. Privindu-l, ştiu că nu-l putea

întreba.

Subiectul era închis. În tonul lui fusese ceva final.

Rhea deveni apoi foarte conştientă de mâna ei într-a lui. Cu mintea în altă parte, degetul lui mare le mângâia pe ale ei. Ea simţi un tremolo al lor şi îşi retrase mâna, abordând un aer ce spera să pară nepăsător.

— Ai făcut cu adevărat o treabă bună decorând acest interior. Ce replică fără legătură, dar era tot ce-i putu veni în minte. Cu perseverenţă, continuă. Combinaţia colonial-modern-indian este… este…

— Cum? întrebă el.

— Foarte mexicană, conchise ea. Nu sunt acestea principalele elemente azi?

Privirea lui deveni apreciativă.

— Foarte adevărat, señorita. Este o observaţie isteaţă. Deşi, nu ştiu dacă toate trei valorează la fel pentru mine ca individ.

— Ştiu. Eduardo mi-a spus că eşti un sfert indian dar te porţi de parcă nu ai avea vreo altă origine.

— Oh, ţi-a spus? şuieră Tonio aspru. Nu ştiam că señor Lopez-Perreira este atât de interesat de strămoşii mei. Aparent, scopul lui de a cuceri pe noua membră a personalului meu, mica mea artistă din New York, i-a atras atenţia asupra mea.

— Nu sunt mica *ta* artistă, începu ea să riposteze înainte să se oprească brusc. Nu voia deloc să continue cu acest subiect. Cărţile, Antonio? Cum rămâne cu cărţile? Cel mai bun lucru era să rezolve pentru ce venise şi să plece cât mai rapid posibil.

— Ah, desigur, cărţile! De asta te afli aici, nu? Ei îi displăcu sarcasmul.

Antonio îi prinse strâns cotul şi o trase către uşa unei alte camere. Aşteptându-se să vadă o cameră de

studiu sau o bibliotecă, Rhea se lăsă împinsă înăuntru, unde se opri. Era în dormitorul lui.

Acesta era o cameră micuţă, care nu avea decât un pat mare, din mahon, un cuier pe unul din pereţi şi pe peretele opus, rafturi lungi de cărţi de jos până în tavan. Erau atât de aproape de pat încât puteai ajunge la rafturi stând întins.

— Acesta e dormitorul, zise ea acuzator.

— Chiar este, zise el aprobând în bătaie de joc, ca şi cum i-ar fi comentat observaţia. Foarte bine! Dar este, după cum observi, şi bibliotecă. Fac multe în pat. Ce crezi că aveam în minte când te-am adus aici? „Lucruri lumeşti?”

Rhea ştia că o provoca din nou citând replica lui Hamlet către Ofelia unde expresia „lucruri lumeşti” avea o referinţă sexuală. Ea o ignoră.

— Aş aprecia să-mi dai cărţile de care crezi că am nevoie ca să pot pleca, zise ea pe ton oficial.

Antonio păşi înaintea ei, se aşeză pe pat şi spuse luând un aer inocent:

— Dar trebuie să alegi singură. N-ar trebui să fac eu selecţia pentru o tânără femeie, care se mândreşte cu independenţa ei.

Rhea ezită, apoi hotărî să facă aşa. Nu voia să se comporte ca o eroină dintr-o scenă de seducţie a unui roman Victorian. Se strecură în spatele patului şi începu să studieze titlurile volumelor, trecând cu degetul peste fiecare şi încercând să se concentreze. Era dificil. Era profund conştientă de ochii lui Antonio pe care îi simţea aţintiţi asupra ei în timp ce ea se înghesuia în spaţiul strâmt dintre pat şi bibliotecă.

Scoase patru cărţi de la locul lor, încercând să pară absorbită de misiunea ei. Apoi un alt titlu îi atrase atenţia pe raftul de jos, „Misterul din Maya”. Se apleca

pentru a o scoate. Se ridică rapid, puţin dezechilibrată din cauza greutăţii cărţilor ce le avea în braţe. Cu stângăcie, încercă să treacă peste picioarele lui Tonio unde stătea pe marginea patului. Simţi o premoniţie de moment a ceea ce avea să se întâmple şi apoi se întrebă dacă nu cumva aşa îşi dorea.

Peste genunchii lui Antonio, Rhea îşi pierdu echilibrul şi căzu, cu cărţile zburându-i în timp ce ea se răsturnă exact peste el. „Misterul din Maya” îi căzu peste frunte. El se întinse pe spate şi îşi ridică mâna la ochiul care se înroşea.

— Oh, îmi pare foarte rău. Dar, m-am împiedicat de tine, sau m-am împiedicat singură. Eşti lovit? Ochiul ţi-e aşa de roşu!

Gândurile lui Rhea erau confuze. Dintr-odată realiză că era tolănită peste Antonio, cu fusta pe jumătate ridicată, cu picioarele ei între ale lui, cu faţa exact deasupra feţei lui.

Tăcu dintr-odată. Senzaţiile trupului ei o luau înaintea celor ale minţii. Antonio îşi luă mâna de la frunte şi îşi puse ambele braţe în jurul ei. Ea realiză că trupul ei îl apăsa pe al lui. Capul ei era întors într-o parte, dar nu îl putea ţine ridicat. Încordarea o făcea să-l coboare lângă ei. Când el îi şopti, respiraţia lui îi mângâia urechea:

— Probleme lumeşti? Se pot spune foarte multe despre ele. El îi sărută urechea uşor. Când ea îi simţi limba intrându-i în ureche, fu străbătută de un fior. Întorcându-şi capul, veni faţă în faţă cu el, buzele ei ştergându-le practic pe ale lui. Această vagă atingere deveni mai tare când mâna lui veni să-i apese capul mai aproape. Sărutul lui era ca o căutare, buzele lui, când tandre, când nesăţioase, mişcându-se peste ale ei. Sărutul lui era mai excitant decât oricare altul

cunoscut de ea vreodată. Buzele ei încetară să mai fie doar moi şi răspunseră alor lui cu propria lor dorinţă, de-a căuta, de a dezmierda, de a cere.

Simţi cum picioarele lui le strângeau pe ale ei, apoi alunecând peste ale ei, presând-o peste el în toată lungimea. Ea ştia că se putea opri. Reuşi numai să îşi ridice capul şi, sprijinindu-se în coate de o parte şi de alta a pieptului lui, îşi ridică partea de sus a corpului. Atunci ochii lui întunecaţi îi întâlniră pe ai ei, capturându-i, iar ea nu se mai putu îndepărta, în schimb, ridică o mână şi îi atinse vânătaia de lângă ochi. Apoi îşi lăsă mâna să rătăcească peste faţa lui, încercând să descopere trăsăturile băiatului iubitor pe care tocmai îl văzuse în fotografie. Când îi atinse gura, el îi prinse vârful degetului cu buzele. Abandonându-se, se lăsă să cadă din nou peste el aşa încât să poată gusta buzele acelea cu ale ei.

Puterea dorinţei ei o speria. Era oare poziţia ciudată, în care ea se mişca deasupra lui, cu mai multă libertate pentru atingeri şi mângâieri? Simţi cum mâinile lui umblau pe sub talia ei, trăgându-i fusta deja ridicată şi mângâindu-i fesele. Ştia că într-o clipă mâinile lui vor ajunge sub elasticul lenjeriei ei intime. Când îi simţi atingerea direct pe piele, gâfâi peste gura lui, dar nu se putu desprinde.

Atingerea lui era blândă. Dacă ar fi fost altfel, poate că ea ar fi reacţionat împotriva asaltului lui. Aşa cum era, îi mărea conştienţa senzaţiei totale pe care o trăia prin şi în trupul ei. Atingerea lui aprindea un miez interior, care îşi răspândea apoi căldura în fiecare părticică a fiinţei ei. Mâinile lui o presară mai aproape. Apoi, cu abilitate, o răsuci până când el ajunse deasupra ei, privind-o adânc în ochi. Excitarea lui era cu totul evidentă în apăsarea dură ce o simţea

deasupra ei.

— Nu mă pot opri. Nu vreau să mă opresc. Vocea lui suna aspru. Ea ştiu că el dorea un răspuns la întrebarea ce nu i-o pusese.

Voia şi ea ca el să continue? Fiecare fibră din ea dorea să spună da, pentru a da glas mesajului pe care trupul îl exprimase deja.

Dintr-odată, corpul lui se încordă. Rhea nu auzise nimic, însă ceva îl distrăsese pe Antonio. Urmă apoi un alt sunet pe care ea îl auzi, sunetul inconfundabil al unei uşi închizându-se. Antonio se rostogoli de pe ea când o voce îl strigă:

— Tonio. Eşti acolo?

— Isabel, zise el şi apoi scuipă un cuvânt de furie neinteligibil.

Se ridică, adunându-se şi netezindu-şi hainele. Apoi, după o privire disperată către Rhea, încă culcată pe pat, Antonio ieşi, închizând repede uşa în urma lui.

Înmărmurită, Rhea rămase întinsă, însă incapabilă să se mişte. Emoţia o părăsi lent. Tremurul picioarelor încetă. Stând în capul oaselor, Rhea îşi rearanjă hainele, făcându-se din nou respectabilă, se gândi ironic, cum încercase şi Antonio. Cu răutate, speră că nu fusese în stare să mascheze evidenţa fizică a excitării lui. Ar putea să explice asta mai departe? Prin uşa închisă, răzbăteau frânturi din conversaţia din camera cealaltă.

— …ştiam că trebuie să fii aici… uşa ta… am vrut doar… Era, cu siguranţă, vocea Isabelei.

Deci, Isabel avea acces în apartamentul lui Tonio. Aparent, se simţea liberă să vină când avea chef. Rhea simţi cum o răceală îngheţată înlocuieşte căldura care acum numai câteva clipe îi năpădise fiinţa. Cât de repede sărise Antonio când auzise vocea aceea!

Răceala fu înlocuită de ruşine. Iat-o stând ascunsă, la pândă în spatele unei uşi închise, uşa pe care Antonio o închisese atent aşa încât Isabel să nu afle că ea era acolo. Rhea fusese lăsată în ascunzătoare. Se simţea degradată de acest gest. Nedorind să considere şi contribuţia ei la acest scenariu, Rhea se lăsă cuprinsă de furie. Începu să clocotească de furie aşteptând.

Peste alte câteva minute, auzi uşa închizându-se şi paşii lui. Când el deschise uşa de la dormitor şi o privi, văzu cum Rhea îl aştepta cu o armură de gheaţă.

— Eşti supărată, zise el.

— Şi ce te-ai fi aşteptat? întrebă ea, cu vocea la fel de îngheţată pe cât arăta de rece. Să mă găseşti întinsă în pat aşteptând ca tu să reiei de unde te opriseşi? Nu-l lăsă să rostească niciun cuvânt din ce voia el să spună ci continuă sarcastic: sper că nu ai expediat-o pe Isabel din cauza mea. Ar fi trebuit să-mi spui că mai aveai o întâlnire.

— Rhea, îmi pare atât de rău. Nu ştiam că vine aici. Când am auzit uşa…

Ea completă în locul lui:

— Când ai auzit uşa, ai fugit să o întâmpini pe Isabel, asigurându-te că mă închizi aici. Desigur, nu te condamn, zise sarcastic. Poate că nu i-ar fi plăcut să ştie că ai o femeie în dormitor în timp ce o salutai pe alta afară. Sper că nu am stricat planurile tale şi ale lui Isabel pentru astă-seară. În timp ce vorbea, expresia lui Antonio, mai întâi exprimând scuze şi părere de rău, se înăspri.

— Te înşeli, zise el. Încercam să te acopăr, să te protejez.

— Să mă aperi pe *mine*? îi aruncă furioasă. Sau pe tine? Cred că nu-i uşor să joci acelaşi joc cu două femei.

— Ţi-am mai spus până acum. Eu nu mă joc.

Fiecare se uită mânios la celălalt. Rhea rupse impasul tăcerii adunându-şi cărţile pe care le risipise. După ce le strânse pe toate, anunţă:

— Acum sunt gata de plecare. Dacă nu mă poţi duce acasă, pot lua un taxi.

El fu la fel de oficial:

— Sigur că te duc la hotel. O urmă în sufragerie.

— Nu mă deranjează să iau un taxi, insistă ea, dacă vrei să fii aici în caz că mai vine Isabel. Sau aţi fixat deja ora? Cuvintele o loviră pe ea, deşi intenţionase să-l rănească pe Antonio. El doar se enervă mai tare:

— Dacă aşa stau lucrurile, îţi voi onora cererea. Ea fu surprinsă şi mâhnită, dar nu putea da înapoi. Antonio o luă înaintea ei pe scări, chemă un taxi, îi spuse şoferului unde să o ducă, plăti, şi o introduse în taxi înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă.

Când taxiul porni, îşi simţi ochii plini de lacrimi. Desigur, ea nu dorise într-adevăr ca el să o urce într-un taxi. Dorise ca el să o fi dus acasă, prelungind astfel timpul lor împreună, astfel încât să nu se fi despărţit în felul acesta.

Rhea închise ochii pentru a-şi reţine lacrimile. Dar asta la ce-ar fi folosit? Poate o explicaţie a vizitei neaşteptate a lui Isabel, poate şi-ar fi potolit furia şi ruşinea, şi poate… poate o reluare a intimităţii ce fusese întreruptă.

Ei bine, toţi aceşti „poate” erau inutili. Iat-o acum singură într-un taxi, în drum spre hotel. Dacă nu asta-şi dorise, de ce propusese? Ştia răspunsul. Mândria ei! Dar şi fiindcă nu se aştepta ca Antonio să-i urmeze sugestia. Aparent, mai avea încă multe lucruri de învăţat despre Antonio Ferrara, unul dintre ele fiind să

nu conteze şi să nu-i anticipeze comportamentul.

Când coborî din taxi la hotel, şoferul o privi curios. Ea era stânjenită. Imperativ, îl întrebă cât costa, iar el îi reaminti că plătise domnul. Sigur! Uitase că Antonio avea grijă de tot.

În cameră, ştiu că îi va fi imposibil să doarmă. În loc să facă un duş rapid, ca de obicei, făcu o baie relaxantă. Poate că apa caldă, învăluindu-i corpul, îi va linişti şi mintea agitată. Încercă să îşi gonească tot vălmăşagul de gânduri, şi doar să plutească în spumă. Timp de câteva minute, păru să meargă.

Când ieşi din cadă, începu să se şteargă cu prosopul de baie cu ţesătură aspră. De ce erau prosoapele mexicane mult mai groase şi aspre decât cele de acasă? Frecarea îi înfierbântă şi îi înroşi pielea. Îşi aminti de senzaţiile de mai devreme, când întregul trup i se înfierbântase, răspunzând unei alte presiuni.

În noaptea aceea, rămase trează ore întregi. Poate va reuşi să citească. Luă una din cărţile pe care le alesese din colecţia lui Antonio. Era „Misterul din Maya”, cartea care îi zgâriase fruntea. Ironic, se gândi, încă se mai afla ceva din Antonio în pat cu ea, noaptea aceea. Gândul îi dădu puţină consolare.

Capitolul 5

În dimineaţa următoare, Rhea sosi din nou devreme la lucru. Traversă în pas vioi muzeul, de-a lungul coridorului şi deschise uşa atelierului ei. Se opri în pragul uşii, pe jumătate aşteptându-se să îl vadă pe Antonio, cum se întâmplase cu o zi înainte, stând în zona ei de lucru. Când realiză că sala era goală, îşi ignoră dezamăgirea şi încercă să îşi spună că era uşurată, uşurată că nu trebuia să se confrunte cu

Antonio atât de devreme.

Pe măsură ce dimineaţa trecea, hotărî că şi Antonio trebuie să fi avut aceeaşi idee. Deşi ea ştia că el sosise, Antonio îşi petrecu dimineaţa doar în biroul lui de pe acelaşi coridor. Doar odată băgase capul pe uşă, şi asta pentru a o ruga pe Isabel să vină în biroul lui.

Isabel nu a lipsit mai mult de zece minute, dar lui Rhea i se păru un timp mult mai lung, când ea fierbea de emoţia pe care refuza să o recunoască. Despre ce puteau vorbi? Se întorsese Isabel în apartamentul lui Antonio seara trecută? Îi povestea Antonio despre ridicola sa escapadă cu fata nou venită? Acum râdeau amândoi de asta? Nu, ultimul gând era prea groaznic. Nu putea face aşa ceva! Nici măcar Antonio Ferrara nu era atât de josnic. Chipul lui Isabel, când se întoarse, era serios şi liniştit. Nici măcar nu privi în direcţia lui Rhea. Tânăra americană hotărî să fie la fel de controlată. Îşi va îndepărta din minte seara trecută.

Petrecu dimineaţa lucrând febril. Isabel muncea în tăcere la celălalt capăt al camerei. Leochan citi ziarul apoi plecă. Sam îşi aduse notele de catalog şi acum stătea lângă masa ei. Îi era recunoscătoare că nu vorbea tot timpul şi că nu o deranja de la lucru. Totuşi, el părea că ştia când Rhea avea nevoie să mai ridice ochii pentru un minut de relaxare.

— Adu-ţi aminte că o pauză te revigorează, domnişoară, o atenţionă Sam într-un moment când ea se freca la ochi. Nu încerca să termini totul într-o zi. Antonio nu este stăpânul de sclavi care pare a fi!

Rhea îşi împinse scaunul înapoi pentru a se odihni un moment.

— E mare biblioteca lui Tonio, nu-i aşa? întrebă Sam întâmplător.

— Da, este. Ea îşi păstră vocea la fel de nonşalantă.

— Ai găsit nişte cărţi care să te intereseze?

— Da, am împrumutat câteva. Sam aşteptă degeaba ca ea să adauge care.

— Are un apartament frumos, nu-i aşa? Sam insista, dar Rhea continuă să nu se angajeze într-o discuţie pe tema asta.

După un răspuns scurt, „Foarte drăguţ”, se întoarse la lucru.

Sam zâmbi ca şi cum şi-ar fi recunoscut înfrângerea. Se ridică pentru a privi desenul la care lucra Rhea.

— Faci într-adevăr o treabă excelentă, zise el cu sinceritate. Faci şi portrete uneori?

Rhea roşi, amintindu-şi de ultimul pe care îl începuse.

Sam observă.

— Hei, nu am vrut să te pun în dificultate. Trebuie să fi fost vreun portret dacă te înroşeşti toată când ţi-l aminteşti numai.

Ea privi în jos iar Sam se îmblânzi.

— Nu mai spun niciun cuvânt. Haide. Să facem o pauză de masă. Hai, Isabel, o chemă el. Vreau să fiu invidiat de toţi ghizii afemeiaţi ai muzeului când intru în restaurant cu două tipe superbe.

— Dar cum rămâne cu Antonio… Doctor Ferrara? Rhea nu se putu opri să întrebe.

— Tonio va trebui să îşi facă singur rost de femei, îl zeflemi şi Sam. Nu-i aşa, Isabel?

Isabel trebui să zâmbească. Era greu să-i rezişti lui Sam. Li se alătură, remarcând:

— Da, Sam, Tonio e perfect capabil să aleagă pentru el când e vorba de femei, dacă e interesat,

desigur.

Dar, lângă biroul lui Antonio, tânăra brunetă se opri şi, înainte ca Sam să poată protesta, bătu, deschise uşa şi strigă:

— Noi mergem la masă acum, Tonio. Vii şi tu?

Rhea nu putu auzi replica înăbuşită. Cei trei continuară să se îndrepte spre sala de mese. Leochan, care se plimbase prin muzeu, era deja acolo. Masa fu plăcută, conversaţia dominată de vorbăria uşoară a lui Sam şi de istorioarele lui Leochan. Până şi Isabel părea mai relaxată. Rhea îşi simţea deseori ochii zburându-i spre intrare în timp ce încerca să asculte lunga listă a lui Sam cu locurile pe care trebuia neapărat să le vadă în Mexico City.

— Ai nevoie de un ghid, Rhea? Sau tânărul pe care l-a menţionat Tonio s-a înscris deja pentru post? Cum spunea că-l cheamă? întrebă Sam.

— Eduardo Lopez-Perreira, răspunse Isabel tăios. Apoi păru că se forţează să zâmbească, întrebând: nu-i aşa?

— Da, confirmă Rhea oarecum uimită. Şi mă tem că i-am promis că îmi poate arăta oraşul. Apoi adăugă, apucând mâna lui Sam de pe masă: nu ştiam că voi mai avea încă un candidat fermecător.

— Dar sper că prietenul tău nu se va rezuma să îţi arate numai atracţiile turistice, zise Leochan. El privi în sus, la Antonio, care tocmai venea la masă. Rhea îşi ţinu respiraţia. Nu îl văzuse venind şi se prefăcu că se concentrează asupra mâncării.

Leochan continuă, atrăgându-l pe Antonio în conversaţie.

— Antonio, cum am putea lăsa-o pe Rhea să vadă doar partea turistică din Mexico City. Un picnic, iată ce ne trebuie. Zâmbi larg, încântat de ideea lui. Azi e

marţi. Duminică facem toţi o ieşire la Xochimilco. Da? Cum sună asta?

Sam se entuziasmă imediat. Isabel aprobă zâmbind.

— Antonio, zi ceva, ordonă Leochan. Nu-i o idee splendidă?

— Pentru noi, da. Tonio se uită dur la Rhea. Pentru Rhea? Genul ăsta de ieşire mexicană s-ar putea să nu i se potrivească. Poate că are alte planuri.

— Te rog dă-mi voie să vorbesc pentru mine, ordonă Rhea supărată. Apoi, către ceilalţi, anunţă: mi-ar plăcea foarte mult.

Rămase stabilit. Urmau să se întâlnească în duminica aceea la Xochimilco, Grădinile Plutitoare, un parc care era la o jumătate de oră de mers cu maşina. De fapt, Rhea avea în principiu o întâlnire cu Eduardo, dar avea să o schimbe. Dacă i-ar da voie, Eduardo i-ar monopoliza fiecare moment. Ştia că va o aştepta la hotel în după-amiaza aceasta, când se va întoarce de la muzeu.

Exact cum se aştepta, el stătea în holul hotelului, părând foarte afabil. De asemenea, se arătă foarte fericit să o vadă. Cel puţin nu trebuia să îşi facă griji în legătură cu dispoziţia lui Eduardo. De câte ori era cu ea, părea fericit şi complet lipsit de griji.

— Vino, îi spuse după ce-o salută, am comandat să bem ceva în patio. Îi aprecia grija. Acelaşi chelner care îi servea de obicei micul dejun le aduse piña colados. Rhea observă amuzată cum chelnerul îi scruta escorta cu mare atenţie. Aparent, el decise că îl aproba pe Eduardo, sau poate presimţi un bacşiş generos, pentru că manierele lui deveniră mai insinuante.

Eduardo îi spuse că rezervase o masă pentru amândoi la Muralto. Asta însemna ţinută elegantă.

Auzise de restaurantul acela, descris ca Sala Curcubeului din Mexico City. Eduardo o aştepta în patio în timp ce ea se schimba. Era obosită, dar un duş rece o învioră. Îşi alese una din puţinele ei toalete elegante şi ştiu că făcuse o alegere bună din admiraţia pe care o citi în ochii lui Eduardo şi de asemenea din privirea tânărului chelner. Rochia ei era de un albastru pal, cu o fustă plisată, în nuanţă vie, şi cu un corsaj simplu ţinut doar de două bretele late. Deasupra, purta o jachetă din voal foarte fin, cu un imprimeu abstract. Încercă să fie la fel de entuziastă ca Eduardo. Nu avea de gând să lase amintirea figurii cătrănite a lui Antonio să-i strice seara.

Mularto, pe acoperişul Turnului „Latin American”, oferea o vedere impresionantă a oraşului. Rhea se gândi că panorama era mai bună decât mâncarea, însă oricum nu-i era foame. Când Eduardo propuse o plimbare după cină la Las Lomas, dealurile de dincolo de Chapultepec, ea fu de acord că era un fel plăcut de a încheia seara. Apoi îşi aminti că acolo era locul unde îşi avea apartamentul.

— Numai dacă plimbarea cu maşina nu include şi o oprire pentru a-ţi vedea gravurile, îi spuse. Tonul ei era lejer, însă ezitarea ieşea la iveală. În ceea ce o privea, gândi, niciun episod în plus în apartamentul unui bărbat. Simţi cum o inundă roşeaţa la amintirea pe care i-o evoca episodul anterior. Văzând-o roşind, Eduardo se grăbi să o asigure:

— Te rog, Rhea, să nu te temi vreodată de intenţiile mele. Te găsesc cum nu se poate mai atrăgătoare, cea mai adorabilă fată pe care am cunoscut-o în ultimul timp, dar niciodată nu te-aş compromite în felul ăsta. Dacă mi-ai vizita apartamentul, ai fi foarte în siguranţă.

Rhea nu ştia dacă să-i admire controlul sau dacă să regrete lipsa lui de pasiune. Fu de ajutor când el zâmbi larg, adăugând:

— Servitorii mei, Frederick şi Lena, ţi-ar garanta siguranţa. Sunt foarte, foarte cuviincioşi.

Se dovedi o plimbare foarte plăcută. Les Lamas era un cartier rezidenţial de lux. Eduardo conduse maşina până la intrarea impunătoare a unui bloc turn, unde locuia.

— Apartamentul meu este pe acoperiş, îi spuse el, şi oferă o vedere magnifică. Nu te-ar tenta să urci câteva minute? El nu insistă când ea îi refuză invitaţia.

— Poate altă dată, îi spuse ea, intenţionând într-adevăr. Îşi dăduse seama că putea avea încredere în Eduardo, că nu-i va face avansuri. Mai ştia că nu avea să se teamă de vreo izbucnire faţă de el a pasiunii ei. Seara de ieri nu avea cum să se repete la Las Lomas.

— E încă devreme, observă Eduardo când se întorceau în oraş.

— Crezi că mai e deschis încă Târgul Hoţilor? întrebă Rhea.

— Lagunilla? Nu sunt sigur. E un sezon turistic aglomerat. Ar trebui să fie ceva activitate acolo. Eşti interesată de antichităţi?

— Nu, râse Rhea, doar fiindcă nu mi le pot permite. Dar sunt interesată de culoarea locală. Emma Cramer zicea că e un loc interesant. Când au ajuns, îl rugă pe Eduardo să parcheze maşina astfel încât să se poată plimba pe străduţe. Negustorii aveau încă deschis pentru afaceri şi erau mulţi trecători şi cumpărători, dar nu era genul de piaţă la care se aşteptase Rhea. Poate că fusese o piaţă a hoţilor cu mulţi ani în urmă, dar putu constata că Eduardo avusese dreptate. Acum cea mai mare atracţie erau

antichităţile, cum ar fi tablourile şi monezile vechi. Probabil că vânzătorii de articole mărunte, obiecte de artizanat şi curiozităţi, erau singurii în timpul zilei. Deodată ea îşi dădu seama de muzica veselă din jur.

— Organilieros, zise Eduardo arătând în stradă. Ea privi într-acolo şi văzu un flaşnetar, un flaşnetar în carne şi oase cu o flaşnetă adevărată. Rhea nici nu crezuse că aşa ceva mai există încă. Îi spuse lui Eduardo să se oprească să poată asculta. El însuşi nu era prea interesat, dar îl bucura plăcerea ei. Când băieţelul care îl însoţea pe muzicant trecu cu pălăria, Eduardo îi aruncă cincizeci de pesos, primind un foarte fericit „gracias, señor" din partea băieţelului.

Rhea era acum gata să se întoarcă la hotel. Refuză propunerea lui Eduardo de a se opri să bea ceva la unul din cluburile din Zona Rosa, şi tot aducea nume şi descria pe unele dintre ele, încercând să o tenteze să se răzgândească.

Ea râse când îi zise:

— Ajunge. E clar că le ştii pe toate. Eduardo, uiţi că trebuie să mă scol devreme. Sunt o fată care munceşte.

— Încerc să uit asta, zise el pe acelaşi ton glumeţ, dar nu-mi dai voie.

Rhea nu putu să nu-şi amintească de remarca provocatoare a lui Antonio către Eduardo, că era un tânăr aristocrat care avea norocul să poată lucra pentru unchiul său bogat. Eduardo avea o grămadă de timp liber şi nu putea pricepe de ce Rhea nu dorea să rupă din timpul ei de lucru.

Fără tragere de inimă, el fu de acord să o ducă înapoi. În drum spre hotel, Rhea recunoscu strada pe care mergeau: era Amberes. Urmau să treacă exact prin faţa casei lui Tonio. Se trezi aplecându-se pentru a

privi în sus în timp ce treceau. Era luminată în camera cu balcon? Au trecut atât de repede prin dreptul ei, că Rhea nu putea fi sigură.

— Te uiţi după ceva? întrebă Eduardo.

— Nu, nimic. Absolut nimic.

Eduardo o conduse la uşă şi, ca de obicei, nu merse mai departe decât sărutul de noapte bună, aproape oficial, care devenise un ritual. Rhea se întrebă cum ar reacţiona el dacă ea l-ar săruta pasionat. Dar nu era acum momentul să afle. Viaţa ei era destul de complicată. Când el îi spuse că ar fi vrut să o vadă duminică, Rhea inventă o scuză, spunând ceva despre un proiect special de care trebuia să se ocupe. Din anumite motive, nu voia să-i spună despre ieşirea de duminică. Poate că se temea că, dacă el ar şti, s-ar fi invitat singur, iar ea sigur nu dorea asta. Simţindu-se vinovată, îi promise să îl întâlnească mai târziu, duminică seara, pentru cină.

Dimineaţa de duminică era senină şi strălucitoare. O zi perfectă pentru picnic, hotărî Rhea trezindu-se devreme, şi privind pe fereastră la decorul de acum familiar al străduţei spre care dădea camera ei. Ar fi drăguţ să iasă din oraş. Aranjaseră ca Sam să o ia şi să meargă împreună cu un taxi până în parcul unde se vor întâlni cu ceilalţi.

— Îmbracă-te cu ceva uşor, o avertizase el. Acolo ne coacem la soare.

Sam o privi aprobator când se întâlniră în hol:

— Arăţi ca o floare, zise el, o frumoasă floarea-soarelui.

Rhea purta o rochie de vară din bumbac uşor, de un auriu strălucitor, cu un corsaj strâmt, mulat pe corp, şi cu fusta largă. Era rochia ei cea mai răcoroasă, care

necesita un minimum de desuuri. O eşarfă asortată, galbenă, îi strângea părul pe spate.

Sandalele maro din piele pe care le avea în picioare, un lănţişor subţire de aur la gât şi culoarea caisei pe buze completau tabloul. Fără să se gândească, în dimineaţa aceea luase automat rujul de culoarea caisei.

În timp ce taxiul îi ducea la Xochimilco, Sam o introduse în istoria locului.

— Sunt cu adevărat grădini plutitoare? întrebă ea.

— Nu mai există. Numele s-a păstrat din timpurile dominaţiei Aztece. Asta se întâmpla când Valea Mexicului era un loc imens. Abia dacă exista teren disponibil pentru a cultiva ceva. Cu ingeniozitate, Aztecii s-au gândit la construcţia unor plute enorme pe care le-au acoperit cu pământ. Pe acestea, ei au plantat legume, frunte şi flori.

— Astfel, grădini plutitoare?

— Exact! Apoi, pe măsură ce lacul s-a retras, ele au devenit insule, dar numele a rămas. Totuşi, barjele sau gondolele de pe canale sunt uneori atât de împodobite cu flori de proprietari, că pot fi considerate grădini plutitoare. Le place turiştilor.

Rhea era dezamăgită.

— Oh, aceasta e încă o ţintă turistică?

— Numai parţial, o asigură Sam. Multe excursii includ o vizită duminică dimineaţa, cu după-amiaza la o coridă. Însă turiştii stau doar în jur de o oră, apoi parcul le aparţine familiilor mexicane.

Rhea realiză ce îi spusese Sam când sosiră în parc şi văzu autocarele din care coborau grupurile de turişti. Turiştii stăteau grupaţi şi erau conduşi la autocarele unde îi aşteptau vaporaşele.

Doamnelor le erau oferite mici buchete de flori

roşii pe care le prindeau la îmbarcarea pe vapoarele mari. Aceste vase mari îi amintiră lui Sam de tramvaiele americane de modă veche, cu banchetele pe laterale. Când vaporul era plin, operatorul dădea pornirea şi propulsa ambarcaţiunea, conducând-o prin apele puţin adânci ale canalului. Pasagerii se distrau grozav fotografiind activitatea din jurul lor.

Parcul era plin de grupuri de familii. Unele se aşezau sub arbori pe mal pentru picnic, în timp ce altele se îndreptau spre piaţă. Totuşi, cele mai multe îşi încărcau proviziile pentru o zi în bărci micuţe, pregătindu-se să petreacă ziua pe canale. Aceste bărci aveau o masă în mijloc înconjurată de bărci sau de scaune mici de lemn, ocupate cu repeziciune. Mesele se umpleau cu vase şi tigăi, mâncare, fructe, vin şi chiar mici grătare pentru gătit. Muzica venea de la radiouri, casetofoane, chitare şi muzicanţii mariachi.

Copiii ţipau veseli. Navigatorii bărcilor cu turişti îşi strigau atenţionări unul altuia când intrau în canale strâmte. Ghizii strigau şi ei, chemându-şi grupurile. Era o harababură dar, după cum o caracteriză Sam, o „harababură veselă”. Rhea se bucura de tot ce vedea.

— Iată-i, sunt acolo, zise Sam, arătând cu mâna către Leochan şi Isabel, care aşteptau la debarcader. Unde era Antonio? Însufleţirea ei scăzu, Rhea aşteptându-se să afle că el îşi schimbase planurile şi nu mai venea cu ei. Încercă să îşi mascheze dezamăgirea. Însă niciunul din ceilalţi nu menţionă numele lui Antonio, iar ea era prea mândră ca să întrebe.

Leochan închiriase deja o barcă pentru ei, o barjă roşie, vesel împodobită cu flori, numită „Amore”.

— Ce potrivire! exclamă Sam. Vom petrece ziua plutind în „iubire”. De fapt, vom şi sărbători cu drag.

Sper şi cred, Leo, că ai adus tot ce trebuie pentru sărbătoare în excursia asta.

Adusese, desigur. Leochan şi Isabel deja încărcaseră la bord proviziile pentru picnic. Sam făcu inventarul, uitându-se în cutiile, pungile şi tăvile de pe masă.

— Văd că vinul e la răcit. Bueno! Şi avem gazpacho, cheviche, pui, orez, porumb, roşii şi fructe. Splendid! Azi vom avea un festin ca la curtea regală din Maya!

— Nu încă, Sam, râse Isabel. Mai întâi ne odihnim plutind pe canale în timp ce turiştii americani ne fotografiază.

Rhea se gândi că Isabel va atrage cu siguranţă aparatele de fotografiat ale turiştilor, în ziua aceea. Părul ei lung fusese prins într-o coadă groasă care îi cădea pe spate. Şi ea purta o rochie simplă de plajă, dar a ei era dintr-o ţesătură cu un model pitoresc indian.

Cele două tinere formau un contrast împreună: americană pistruiată, strălucitoare, cu părul ondulat, roşcat şi pătat de soare, cu ochii castaniu deschis, şi tânără indiană cu tonuri întunecate. Contrastul sublinia frumuseţea fiecăreia.

Când luntraşul lor împinse barca de la debarcader, ochii lui Rhea scrutară în zadar cheiul, sperând să-l zărească pe Antonio sosind în ultimul moment. Deci, nu venea! Bun, îşi spuse Rhea, plăcerea zilei cu siguranţă nu trebuia să depindă de prezenţa lui Antonio Ferrara. Erau multe lucruri care să o distreze şi să îi facă plăcere, fără el.

Îşi îndreptă toată atenţia la activitatea de pe apă, din jurul ei. Pe lângă bărcile turiştilor şi grupurile familiale, erau nenumăraţi negustori în bărci mai mici.

Ei vindeau orice specialităţi mexicane, de la separes la mantillas, porumb prăjit şi enchiladas. Ei se ţineau după bărcile mai mari, uneori înclinându-se într-o parte când îşi arătau mărfurile sau când se târguiau cu câte un potenţial cumpărător. Mai erau, de asemenea, numeroase bărci cu muzicanţi mariachi, purtând costume foarte colorate, care făceau curse de-a lungul canalelor.

— Ce frumos! exclamă Rhea după ce trecură de al treilea grup întâlnit. Cântă aşa toată ziua pentru plăcerea lor?

— Nu chiar, răspunse Isabel sec. Sunt de închiriat.

Rhea era nedumerită:

— Dar sunt în propriile lor bărci.

— Priveşte cu atenţie, o sfătui Leochan. Vei observa că sunt chemaţi de diferite bărci. Pentru o anumită taxă, vor cânta unul, două, sau mai multe cântece.

— Deci mariachis sunt numai pentru folosul turiştilor, conchise Rhea. Ce păcat!

— Nu, nu, explică Leochan. Nu-i doar pentru turişti. Muzica cântăreţilor mariachis este muzica tipică din Mexic. De fapt, a-i cânta unei doamne serenade cu muzicanţi mariachis face parte din tradiţia romantică de aici.

— Vrei să spui serenade adevărate? întrebă Rhea. Cântate sub balconul iatacului ei?

— Exact, răspunse Sam. Serenade adevărate. În oraş, muzicanţii mariachis se strâng în Piaţa Garibaldi şi cântă în timp ce aşteaptă să fie angajaţi pentru serenade în vreo altă parte a oraşului.

— Într-o vară subînchiriasem un apartament vecin cu al unei văduve frumoase. Nu am avut parte de prea multă odihnă vara aceea, însă am învăţat cuvintele

multor cântece populare.

Leochan zâmbi văzând deliciul din expresia lui Rhea.

— Este încă un stil foarte îndrăgit de a marca ziua onomastică a unei doamne, zise el.

— Adorabil! exclamă Rhea.

— Nu şi dacă eşti trezit la trei dimineaţa de acele instrumente urlând strident sub fereastra ta, când trebuie să te scoli la şase pentru cursuri, zise Isabel strâmbându-se. Atunci nu mai e aşa de adorabil!

Deci ei îi fuseseră cântate serenade în felul acesta, se gândi Rhea. De cine? De Antonio? El nu părea genul, dar, cu el nu puteai fi niciodată sigur. Bineînţeles, ea nu întrebă.

— Fiica mea nu este într-o dispoziţie romantică, zise Leochan cu resemnare. Mie îmi place orice muzică, inclusiv mariachis. Ei pot să cânte pentru turişti – la urma urmei, trebuie şi ei să trăiască, şi aşa fac rost de cei mai mulţi bani. Dar, cred că ei preferă cu adevărat să cânte pentru noi.

Lui Rhea îi plăcu sentimentul de a fi inclusă în acel „noi” rostit de Leochan.

Se apropiară mai mult de o barcă cu muzicanţi care tocmai terminau de cântat „Guadalajara” într-o variantă zgomotoasă, pentru nişte turişti. Muzicanţii plecară de lângă barca cu excursionişti şi se apropiară de ei.

Era un grup de şase; toţi purtau pălării largi de paie şi serapes, un fel de veste multicolore peste umeri, cu excepţia unui chitarist. Ea se gândi că aceste costume ale lor erau mult mai atrăgătoare decât cele negre pe care le purtau unii din ceilalţi muzicanţi. I se părea că toţi aveau şi mustăţi ţepoase. Rhea se aplecă în faţă, să vadă dacă şi chitaristul era împodobit la fel.

Figura lui stătuse ascunsă de ea. Chiar atunci, cele două bărci se atinseră şi bărbatul acela sări uşor în barca lor. Înmărmurită, Rhea se găsi privind în ochii zâmbitori ai lui Antonio.

— O serenadă pentru señorita? întrebă el zeflemitor, aplecându-se mult peste chitară.

Leo, Isabel şi Sam îl salutară pe noul venit fără a fi surprinşi. Aparent, ştiau că li se va alătura. Tulburată, Rhea zâmbi, într-un amestec de plăcere şi confuzie.

— Tonio, cântă „La Perdita”, atât de frumos şi trist, sugeră Leochan.

Tonio se aşeză vizavi de Rhea şi începu să cânte o melodie răscolitoare şi ciudată cu chitara lui. Auzindu-l, ceilalţi muzicanţi, încă alături, îl acompaniară. Apoi unul din ei începu să cânte domol, impresionând-o pe Rhea cu notele mişcătoare ale ciudatului cântec. Când terminară, Leochan îi spuse că era bazat pe un vechi cântec popular indian, care exprima tristeţea şi dorul unui îndrăgostit pentru fata care îl trădase.

Dar dispoziţia tristă nu avea cum să continue în ziua aceea însorită. Îi luă locul o dispoziţie senină, chiar uşuratică. Barca lor intra şi ieşea din canalele înguste, îndiguite, care uneori se blocau când se îngrămădeau pe ele bărci venind din ambele sensuri. Nu era niciun pericol adevărat în asemenea aglomerări, ci numai mult zgomot şi împingeri uşoare.

Rhea observă că Leochan şi Tonio erau salutaţi de numeroşi oameni din alte bărci. Asta însemna că Antonio venea deseori în parcul acesta public? Din nou o contradicţie care nu se potrivea cu portretul arogant, înţepat, al lui Antonio Ferrara. De data aceasta, contradicţia îi făcu plăcere.

Antonio era mai relaxat decât îl văzuse în ultimul timp, de la ziua lor de înot din Cancun, atât de

demult… Acea zi îi fu amintită din nou când cei trei bărbaţi, cedând căldurii înăbuşitoare, îşi scoaseră cămăşile. Gol până la brâu, Antonio avea o piele strălucitoare, iar Rhea îşi aminti cum o simţise când o ţinuse în braţe.

— Ora mesei! declară Sam puţin după ora amiezii, fiind la unison cu gândurile celorlalţi. Deşi, nu ar trebui să numesc ospăţul regal pregătit de Isabel şi Leochan cu un nume atât de plebeu. Toţi ajutară la pus masa, dar Isabel prezidă totul ca şi cum ar fi fost gazda festinului. Era numai în imaginaţia lui Rhea, sau Isabel îl servea întotdeauna primul pe Antonio? Isabel părea absorbită în a-i anticipa nevoile.

Când Antonio o văzu pe Rhea mâncând cheviche, peştele crud marinat pe care îl gustase pentru prima dată la Cancun, zâmbi aprobator:

— Văd că îţi dezvolţi gustul pentru mâncarea noastră mexicană, Rhea. Ăsta-i un semn bun. Poate că adaptarea ta se va extinde pentru a mai include şi alte gusturi?

— Poate, replică Rhea tăios. Dar unele lucruri sunt mai greu de înghiţit decât altele.

— Dacă le asezonezi bine, vei vedea cât de apetisante pot fi. Ochii lui Antonio străluceau. Îi plăcea să ia peste picior.

Când era aşa, Rhea găsea că era greu să-i rezişti. Continuă, permiţându-şi să cocheteze:

— Nu sunt încă obişnuită cu atâtea picanterii. Dar învăţ rapid!

— E o conversaţie intimă, sau e loc şi de mine? îi tachină Sam, întrerupând schimbul de replici. Pe măsură ce masa continua, ceilalţi purtară o conversaţie mai uşoară. În final, se săturară.

— Cred că am mâncat pe o lungime de douăzeci

de mile de canal! presupuse Sam.

Luntraşul lor trase la un debarcader liniştit, legă barca şi se dezmorţi pe debarcader.

— Are ideea perfectă. Timpul de siesta! declară Sam. Masa bogată îi făcuse somnoroşi. Printre râsete împinseră lucrurile deoparte şi se întinseră în diferite direcţii, improvizând perne din sacoşe, cămăşi sau chiar pantofi. Rhea, deşi nu se aşteptase, nu mai putu de oboseală şi adormi.

— Stai aşa, îţi va fi mult mai confortabil, auzi ea prin somn cum murmură cineva. Când se trezi, realiză că stătuse cu capul în poala lui Antonio. Antonio însuşi era treaz complet şi o privea.

Cât de vulnerabilă se simţi! Oare de când stătuse el treaz, fixând-o cu privirea?

— N-ai dormit deloc? îl întrebă ea pentru a-şi masca jena, când se ridică şi îşi frecă ochii.

— Puţin.

— Cred că nu te-a ajutat capul meu sprijinit de tine. Ea se jucă nervoasă cu o şuviţă de păr. Trebuie să te fi făcut să-ţi fie prea cald.

El rânji obraznic:

— Nu numai într-un singur fel.

Trăgând cu urechea, Sam râse şi el la dubla implicaţie.

— Hei, Tonio, o faci să roşească. Sam se întoarse spre Rhea. Iar tu nu trebuie să-ţi faci griji pentru confortul lui Tonio. Vei afla că ilustrul nostru conducător nu face nimic din ce nu i-ar plăcea.

Rhea reflectă asupra acestui lucru pe măsură ce ziua se scurgea. După-amiaza strălucitoare fu umbrită de amurg. Multe bărci se întorceau la debarcader.

— Cred că se face târziu, oftă Isabel, în timp ce tatăl ei îl îndruma pe luntraş să se întoarcă. Lui Rhea îi

părea rău că se termina.

După ce descărcară tot harnaşamentul, observară un grup mare de oameni adunaţi într-un luminiş înconjurat de arbori, de unde se auzeau muzică şi râsete, şi unde văzură oameni dansând.

— Hai să mergem să privim dansul, sugeră Sam. E prea cald să ne întoarcem chiar acum în oraş.

Rhea aprecie propunerea pe care ceilalţi o acceptară imediat, şi nu din cauza arşiţei. Era încântată să prelungească ziua care scosese la lumină o faţă mai blândă a lui Antonio Ferrara.

Se alăturară mulţimii. Era muzică pe placul tuturor, balade, dansuri populare, ritmuri latine, şi chiar disco mexican. Cei care dansau improvizau de multe ori paşii la orice se cânta. Rhea se bucura să-i vadă. Nu exista afectare, ci numai bucuria mişcării.

— Vino! Statul jos e pentru cei bătrâni, declară Sam cu nerăbdare. O apucă pe Rhea şi o trase, râzând, în locul unde se dansa. Apoi se aruncă cu inspiraţie, dacă nu cu graţie, într-un dans latin improvizat. Rhea, de asemenea, renunţă la aerul rezervat şi intră vioaie în dansul animat.

— Le luăm ochii cu experienţa noastră din New York, declară Sam făcând o piruetă în ritmul iute. Apoi, muzica se schimbă în ritmul măsurat al unei melodii populare. Leochan veni să o invite pe Rhea în timp ce Isabel îl luă pe Sam ca partener.

— Trebuie doar să priveşti şi să faci la fel. Nu-i un dans greu, o sfătui Leochan. Dansând, părea că nu are deloc nevoie de bastonul lui. Se mişca cu mândrie şi cu o graţie demnă. Paşii păreau complicaţi şi Rhea încerca din greu să memoreze succesiunea lor.

— Încetează să mai numeri, comandă Leochan. Urmează muzica. Las-o să vorbească pentru sufletul şi

trupul tău…

Rhea făcu ce-i spusese Leochan şi se trezi mişcându-se unduios în farmecul şi tihna superbei muzici de care îi păru rău când încetă. Cei patru se întoarseră spre locul unde îi aştepta solitarul Antonio. Rhea îi simţi ochii asupra ei, dar se împotrivi să-i înfrunte. Dacă o urmărise până atunci, ce ar reflecta ochii lui?… admiraţie… sau ridicol… sau pur şi simplu nimic?… Ea nu vru să afle.

Muzica începu din nou, lentă şi romantică. Perechi tinere reintrară în ring, siluetele lor formând o umbră compactă cum dansau îmbrăţişaţi. Rhea îl văzu pe Sam îndreptându-se către ea să o invite, însă intenţia lui fu blocată de Antonio.

Fără ca măcar să o întrebe dacă voia să danseze, Antonio o trase spre el. Era inutil să protesteze, decise ea, apoi admise că nici nu voia.

Melodia era lentă iar dansul deveni şi mai intim, întrucât ea era apăsată pe pieptul gol al lui Antonio. Rochia ei subţire se lipea de pielea lui la fel de mult ca de a ei şi asta topea orice distanţă dintre ei.

— Cu Leochan, dansai pe muzica populară de parcă ai fi fost născută pentru asta, murmură Tonio în părul ei.

— Leochan a zis să urmez muzica, iar ea va conduce sufletul şi trupul, zise ea tremurat.

El o strânse mai mult, simţind din partea ei un răspuns pe care ea nu-i putu stăpâni.

— Asta-i adevărul. Îi dădu drumul mâinii şi îi înconjură corpul cu ambele braţe. Aşa cum o urmăm noi acum, nu-i aşa, cu trup şi suflet?

Rhea nu răspunse, ştiind că vocea o va trăda şi mai mult. Trupul ei se mişca odată cu al lui, senzual, lent, ca şi cum ar fi fost unul singur. El o conduse spre

capătul îndepărtat al luminişului umbrit şi întunecat de copacii care-l înconjurau. Acolo făcu o pauză, ţinând-o şi mai strâns, cu ochii rugând-o să îl privească.

Rhea îşi ridică faţa către dorinţa ce o văzu în ochii lui. Apoi el se apecă spre ea, gura lui căutând-o lacom pe a ei. Trupul ei se arcui cu al lui. Buzele ei ardeau de pasiune cel puţin cât ale lui. Ea simţi dorinţa crescând impetuos în el, şi puterea apăsării pe trupul ei. Un junghi de teamă fu înăbuşit de exaltarea ei crescândă.

Pe buzele ei, el şopti întrebarea:

— Da?

— Oh, da, răspunse ea. Nu putea fi niciun alt răspuns.

— Tonio, Tonio! O voce stridentă sparse intimitatea lumii lor. Era Isabel. Mereu Isabel.

— Tonio! E timpul să mergem.

Tonio auzi. Îi dădu drumul lui Rhea fără tragere de inimă. Zguduită, Rhea se minună când se întoarseră. Era a doua oară când fata indiană intervenise şi îi readusese pe amândoi la realitate. Era ca şi cum ar fi simţit că prioritatea ei era pusă în pericol, gândi Rhea cu amărăciune. Realiză că nu voia să accepte prioritatea celeilalte fete. Cum se putea lăsa mereu stârnită de un bărbat care îi aparţinea alteia?

Capitolul 6

Leochan şi Isabel veniseră la Xochimilco cu maşina lor. Bătrânul se oferi politicos să îi ducă şi pe Rhea şi Sam.

— Nu e nevoie, îl contrazisese Antonio. E mult prea mare ocolul pentru voi. Îi duc eu înapoi. Sunase mai mult imperativ decât galant, însă Rhea s-a bucurat când Sam acceptă pentru amândoi. Cei trei se

înghesuiră pe locurile din faţă pentru cursa de o jumătate de oră înapoi.

Sam, ca de obicei, anima conversaţia, comentând activităţile zilei, arătând pe geam campusul universitar şi Stadionul Olimpic, şi punând nenumărate întrebări. Antonio devenise foarte tăcut, aşa că Sam îşi îndreptă toată atenţia spre Rhea. Ea se concentra cu dificultate la ce spunea Sam. Era acut conştientă de coapsele lui Tonio apăsându-le pe ale ei, cum stătea aşezată între cei doi bărbaţi.

Când ajunseră în oraş, Sam ceru să fie lăsat la Fiesta Palace Hotel.

— Nişte prieteni ai mei din New York sunt aici în vacanţă. Le-am spus că trec pe la ei astă seară, poate să bem ceva. Nu vreţi să veniţi şi voi doi?

Antonio refuză pentru amândoi. Rhea era pe cale să protesteze din principiu. Putea şi singură să vorbească pentru ea, dar ştia că nu voia să-i întâlnească pe prietenii lui Sam, nu în seara aceea. Sam le spuse noapte bună, apoi ei porniră mai departe spre Zona Rosa.

Ca de obicei, străzile erau pline de oameni. Când Rhea comentă asta, Antonio îi aminti:

— Nu e încă nici zece seara. Iată, noaptea abia începe. La fel mă simt şi eu.

Din cuvintele lui se deducea o concluzie pe care Rhea se hotărî să o ignore.

— Pentru mine s-a încheiat, zise ea. Am avut o zi foarte plină.

El parcă maşina la hotel. Ea simţi ochii lui fixând-o, când îi spuse:

— Totuşi, ziua nu s-a terminat încă, nu?

Rhea încercă să alunge valul emoţiei din vocea ei:

— Toate lucrurile bune au un sfârşit, zise ea în

zeflemea, apoi oftă în sinea ei la clişeul stupid pe care îl folosise. De ce nu se putea gândi la ceva deştept şi original? Tonio îi deschise uşa şi ea ieşi.

— Aşteaptă-mă la lift, îi spuse Antonio când intrară în hol. El se duse să-i ia cheia, se întoarse, chemă liftul şi urcă cu ea. Din nou, el era stăpân pe lucruri. Mintea ei zbură înapoi la o altă experienţă similară şi inima începu să-i bată cu putere.

El ţinea încă cheia în mână când sosiră la uşa ei şi era de la sine înţeles că urma să deschidă. Ea întinse mâna după cheie.

— Noapte bună, Antonio, şi mulţu…

El ignoră mesajul pe care încerca ea să-i dea de înţeles, îi luă mâna întinsă şi o trase în cameră închizând uşa în urma lui.

Lumina era aprinsă. Aparent mai devreme fusese camerista. Patul fusese desfăcut iar cămaşa ei de noapte era întinsă pe pernă. Rhea văzu toate astea dintr-o privire înainte ca atenţia să-i fie reţinută complet de Antonio.

În apartamentul lui, atingerea sa fusese tandră. Mai devreme, în seara aceea, îmbrăţişarea lui fusese excitantă. Acum, totuşi, privirea cu care se apropia de ea o speria. Nu era niciun fel de afecţiune în ochii lui, ci doar o hotărâre pasionată. Ţinând o mână în faţa ei ca pentru a se apăra, Rhea făcu câţiva paşi în spate.

— De data aceasta, nu vom mai fi întrerupţi de Isabel, zise el. Credea oare că acesta era motivul pentru care ea se îndepărta? El vorbi din nou: Când te-am întrebat, ai spus da. Acum, de ce această falsă timiditate?

— M-ai întrebat? Dar n-am vrut deloc să spun că… Nu-mi amintesc…

— Hai să revedem situaţia, zise el aspru. Te ajut

eu să-ţi aminteşti. Îi strânse atât de tare încheietura mâinii că o duru.

— Era întuneric sub copaci, zise el şi stinse lumina. Te strângeam în braţe când dansam. O trase către el strâns. Ea încercă să se opună. Foarte strâns, murmură el, ignorându-i rezistenţa, iar tu erai mai mult decât de acord. Braţele lui o zdrobiră. Unul din noi era cu pieptul gol. Eram eu, atunci, dar cred că asta va fi mai uşor acum. Cu o mişcare îndemânatică, Tonio lăsă în jos cele două bretele ale rochiei ei şi îi dezgoli pieptul. Luă în căuşul palmelor sânii mici şi plini pe care, la atingerea lui, Rhea îi simţi ridicându-se şi încreţindu-se la vârfuri.

Când îşi plecă apoi capul pentru a urma calea luată de mâinile lui, Rhea ştiu că nu voia să îl oprească. Voia să-i simtă gura pe sânul ei, mâinile lui pe trupul ei, corpul lui pe al ei. Când buzele lui doar îi atinseră pieptul, ea gemu uşor şi se simţi scufundându-se. Tonio o luă în braţe, o duse în pat şi o întinse. Puse cămaşa de noapte deoparte.

— Nu vei avea nevoie de ea, mârâi el aşezându-se pe pat şi întinzându-se din nou peste ea.

Ea nu era în stare să se mişte, ca şi cum ar fi fost drogată, dar nu complet, căci fiecare simţ al ei palpita de aşteptare.

Telefonul sună, un zgomot discordant, ca un dezacord.

— Nu răspunde. Vocea lui era aspră.

Ochii ei se întoarseră spre telefon – intrusul. Sună din nou. Intrus? Dar soneria lui o readuse în simţiri. Ce făcea sau ce era pe cale să facă? Cu un mic scâncet, se rostogoli către cealaltă latură a patului, se ridică şi luă receptorul.

Auzi vocea lui Eduardo.

— Unde ai fost? Am încercat toată după-amiaza să dau de tine. Ai uitat? Suna acuzator.

Uitase complet? Uitase totul cu excepţia siluetei întunecate care acum se ridicase şi o străfulgera cu privirea. Îi promisese lui Eduardo că va lua cina cu el.

— Oh, Eduardo, îmi pare rău, se bâlbâi ea. Am întârziat, iar acum e aşa târziu. Dar nu crezi… Bine, atunci e-n ordine. Dar numai o cină uşoară. În zece minute. Nu, nu urca. Cobor eu.

Închise telefonul şi se întoarse pentru a-l înfrunta pe Antonio. El era impasibil, furia sa părând stăpânită, însă ameninţând să răbufnească prin controlul său rece, dur.

— Aşa deci, asta a fost doar o nefericită „întârziere” pentru care consideri că trebuie să te scuzi faţă de celălalt iubit al tău. În vocea lui se citea dispreţul. E lecţia pe care o merit. Ar fi trebuit să învăţ din prima mea experienţă. Nu credeam că asta se putea întâmpla de două ori. Dar, draga mea, ar trebui să te străduieşti să îţi fixezi rendez-vous-urile la distanţe mai mari, sau a fost totul pus la cale în aşa fel încât să te salveze soneria?

— Rendez-vous… pus la cale… de ce anume mă acuzi?

— Nu ştiu. Se strecurase o notă tristă în glasul lui? Dar sigur de o lipsă de discriminare. Aparent „da”-ul tău e nediscriminator şi dăruit multor bărbaţi. Însă, atunci de ce mi-aş mai face probleme din moment ce îmi primesc partea?

El îi văzu tresărirea şi aproape se înmuie.

— Dacă te-ai putea vedea, tremurând, adorabilă, pe jumătate goală.

Ea uitase de corsajul căzut. Se chinui să ridice elasticul pentru a-şi acoperi sânii.

Vocea lui se înăspri iar.

— Foarte rău că ai spus zece minute. Nu-i timp destul. Lucrez repede, dar nici chiar aşa. Cuvintele lui fură ca o palmă peste faţă pentru ea. Tonio se întoarse şi ieşi închizând încet uşa în urma lui. Ea îşi dorea ca el să o fi trântit. Rhea se cutremură. Răceala şi dispreţul erau mai rele decât mânia. Ea dori să-l cheme dar nu putu.

Ultimul lucru de care avea chef acum Rhea era să iasă iar. Dar, ştiind că Eduardo o aştepta, era forţată să se adune. Ieşi din rochia ei, corpul arzând la atingerea degetelor ei. Ochii o dureau din cauza lacrimilor fierbinţi de care erau plini.

Dădu drumul la apa rece şi păşi sub duş. Apa ca de gheaţă îi biciuia şi îi pedepsea trupul. Se şterse puternic cu prosopul aspru ca şi cum ar fi continuat pedepsirea. Fără a ţine seama de ce alege, trase o rochie din dulap şi se îmbrăcă în grabă. Termină să se pună la punct în acelaşi fel grăbit şi ciudat inconştient.

Salutul lui Eduardo, câteva minute mai târziu, fu ironic.

— Rhea, ce grozav arăţi! Aşa strălucitoare şi… aproape sălbatică. Pielea ei era înroşită de la frecatul energic cu prosopul iar părul ei ud, abia pieptănat, cârlionţat în bucle neregulate ce-i cădeau pe faţă.

— Nu fi prost, zise ea tăios. Ce vezi nu e o femeie sălbatică, ci doar o fată obosită. Când îi văzu faţa căzând, regretă duritatea replicii. La urma urmei, dilema ei nu era din vina lui. Hotărî să încerce să fie cât se poate de drăguţă cu el.

Cu toate acestea, seara nu a fost un succes pentru Rhea. Eduardo o duse la un restaurant pe o terasă pe acoperiş, cu o vedere spectaculoasă asupra oraşului. Într-un alt moment, ar fi fost impresionată.

Însă în noaptea aceea, splendoarea oraşului luminat nu-i putu oferi nicio bucurie.

Rhea nu putu mânca decât puţin, amintindu-şi de festinul lor vesel de mai devreme din ziua aceea. Orchestra cânta melodii lente, sofisticate, dar asta nu făcea decât să-i amintească de muzica plină de viaţa de la Xochimilco. Când Eduardo o invită să danseze, ea se mişcă mecanic şi încercă să uite de fuziunea pe care o simţise când ea şi Tonio dansaseră în seara aceea în aer liber.

Din fericire, aceste sentimente nu fură sesizate de către Eduardo, care părea foarte fericit că era cu ea şi că avea parte de ceea ce credea că era atenţia ei când îi vorbea. Poate că e un dar, o favoare, să fii insensibil, se gândi Rhea. Atunci poţi vedea numai ce îţi doreşti să vezi şi poţi lăsa la o parte lucrurile care dor.

Încercă aceasta din nou, mai târziu, în aceeaşi seară, stând întinsă în pat, fără somn, şi perpelindu-se fără încetare. Amintirea lui Antonio se dovedi prea puternică. În trei rânduri, ea stătuse întinsă în pat văzându-l cum se apropie şi simţind atât teamă cât şi dorinţă. Pe măsură ce îşi amintea, corpul ei ardea iar mâinile sale încercau să atingă silueta întunecată ce nu se afla acolo. Chiar când era absent, influenţa lui era puternică.

Dimineaţa îi puse capăt grelei încercări şi, odată cu ea, sosi resemnarea. Nu putea schimba trecutul. Nu putea schimba felul în care se purtase ori felul în care alesese Antonio să o judece. Ea mai avea, încă, o treabă de făcut. Venise în Mexic datorită interesului ei pentru istoria mexicană, nu pentru Antonio Ferrara, îşi aminti ei înseşi. Nu va permite nici brutalităţii lui, nici slăbiciunii ei, să stânjenească cu ceva angajamentul ei profesional.

În următoarele două zile avu grijă să fie foarte ocupată. Rhea era recunoscătoare că lucrul devenise mai greu. Copia gravuri antice, un fel de scris simbolic găsit pe unele piese mici. Unele rânduri erau şterse, tocite de vreme şi greu de văzut. Totuşi, fiecare era important. Era esenţială acurateţea, aşa încât experţii să poată descifra şi încerca să „citească” desenele şi liniile simbolice. Rhea folosea o lupă imensă pentru munca aceasta minuţioasă.

— Hei, mai fă o pauză, o atenţionă Sam către sfârşitul după-amiezii de marţi. Asta e o muncă ce te solicită mult, iar tu nici măcar nu ai ridicat ochii de la prânz. Nu foloseşte la nimic să încerci să-ţi impresionezi şeful când el nici măcar nu-i pe-aici.

Tonio abia fusese văzut de două zile.

— Nu încerc să impresionez pe nimeni, zise Rhea tăios. Încerc numai să-mi fac munca.

— La fel facem toţi, zise Sam blând. Dar tu te porţi de parcă te-ar goni cineva. Rhea, s-a întâmplat ceva?

— Nu, sigur că nu! Nu s-a întâmplat nimic.

Ochii lui Sam nu erau convinşi. Pentru a schimba subiectul, Rhea arătă spre o figurină de lut pe care o studia el.

— Ce este statueta aceea, Sam? Pentru ce sunt găurelele acelea?

Era o figurină efilată, lungă de aproximativ douăzeci şi cinci de centimetri, cu un ornament bogat al capului şi cu mici deschizături în linie de-a lungul corpului.

— E foarte bună ca să te fluier, dragă, glumi Sam. Ridicând statueta, suflă prin deschizătura capului şi cântă câteva note.

Rhea începu să râdă.

Sam explică:

— Am găsit multe la fel, scobite în felul acesta aşa încât se putea cânta la ele. Aparent erau folosite în ceremonii, sau poate doar de către bărbaţii tineri pentru a fluiera după fete.

— Oh, Sam, râse ea, recunoscătoare pentru uşurarea tensiunii pe care o simţise de două zile. Totuşi, nu voi să-l lase să o convingă să termine lucru când veni ora.

— Mai am setul acesta de terminat, insistă Rhea. Cred că Isabel va dori să lucreze cu ele mâine.

Isabel, de asemenea, fusese plecată toată ziua. Rhea se întreba dacă era cu Antonio. Sam o privi curios ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Isabel s-ar putea să nu ajungă la ele. Şi ea şi Antonio sunt ocupaţi cu pregătirile pentru munca de teren. În curând, va trebui să plecăm de aici. Şi, fiindcă veni vorba de plecare, eu am terminat pe ziua de azi. Se ridică. Dacă stau prea mult pe-aici, mă tem că conştiinciozitatea ta exagerată mă va molipsi şi pe mine. Trebuie să-mi conserv imunitatea la mania lucrului în exces. Îţi spun bun rămas.

Când plecă, Rhea se întoarse la lucru. Nici măcar nu realiză că trecuseră deja două ore când auzi pe cineva deschizând uşa.

— Ce faci aici? Antonio era în pragul uşii privind-o sever peste cameră.

— Lucrez. Ce credea că face? Şi de ce se apăra?

El se îndreptă spre ea.

— Nu ştii că e trecut de şapte? Întrebarea era ca o acuzaţie.

— Am avut ceva de lucru pe care voiam să-l termin. Puse creionul jos şi se ridică. Nu-i niciun motiv să te superi. Nu-ţi cer să-mi plăteşti orele

suplimentare.

El râse din inimă.

— Adevărat! Doar eşti independentă în ziua de azi, nu-i aşa? Pasiunea ta pentru lucru e lăudabilă, dacă nu surprinzătoare. Dar nu te epuiza înainte să începem măcar munca de teren. Plecăm joi.

— Joia asta?

— Bineînţeles că „joia asta”! Care-i problema? Ţi-e teamă că se va interpune cu obligaţiile tale sociale? Era din nou cel sarcastic. Nu crezi că te poţi… despărţi… de señor Lopez-Perreira?

— Nu-i treaba ta. Rhea se înălţă. Voi fi gata să plec cu restul echipei. Unde vom merge?

— Mai întâi la Merida. Apoi la Chichén Itzá, unde ne începem lucrul de teren.

— Chichén Itzá, repetă ea cu emoţie. Nerăbdarea ei era evidentă şi sinceră. Totuşi, Antonio o privi cu oarecare suspiciune.

— Vom sta în Merida câteva zile în timp ce rezolv nişte treburi. Voi ceilalţi veţi avea ocazia să vă odihniţi. Este un oraş de-a dreptul fermecător. Leochan şi Isabel au rude acolo. Apoi ochii lui se îngustară. De fapt, cred că şi Eduardo Lopez-Perreira are o casă acolo, sau unchiul lui are.

Ea îl înfrână iar:

— Şi ce dacă?

— Aşa îţi vei putea continua relaţia. Asta-i tot. M-am gândit că te-ar mulţumi.

— Ai dreptate, Antonio, dar numai pe jumătate din afirmaţie: Ar *trebui* să te gândeşti. Ar trebui să te gândeşti înainte de a vorbi şi înainte de a trage concluzii.

— Încerci să-mi spui că nu-ţi pasă dacă nu-l mai vezi pe Eduardo? Ochii lui o iscodeau.

— Nu... adică, da. Ce tot încerc să-ţi spun este că fac ce vreau cu viaţa mea personală. Şi că nu îmi pasă cum îmi interpretezi comportamentul. Nu-i păsa că ceea ce spunea nu era întru totul adevărat. Voia ca el să creadă aşa. Cât timp îţi păstrezi părerile pentru tine, conchise ea.

— Bun, văd că îţi afirmi într-adevăr independenţa, nu-i aşa? Nu cumva uiţi că sunt superiorul tău?

— Oh! Ea era atât de enervată că abia mai putea vorbi. Autoritatea ta are limite, ţine minte. Poţi să-mi comanzi doar lucru, nu şi pe mine însămi.

— Foarte bine atunci, zise el cu răceală. Cel puţin eşti conştientă de asta. Şi ai perfectă dreptate cu lucrul care mai e de făcut. Desenele acestea trebuie terminate. Voi comanda ceva de mâncare. Ar trebui să mai termini un set până la ora zece, nu crezi?

Rhea era înmărmurită.

— Dar adineauri ai spus că nu vrei să mă obosesc prea tare înainte să începem munca pe teren.

— Adevărat, însă acum îmi dau seama că activitatea socială şi amoroasă poate epuiza pe cineva la fel de mult ca şi lucrul intens. Aş putea la fel de bine să profit de energia ta în loc să te las să ţi-o consumi cu Eduardo.

Ea era lividă şi fu tentată să iasă din cameră. Dar poate că el tocmai asta şi aştepta, tocmai asta voia. Căuta un pretext să o concedieze? Îi va arăta ea lui! Putea rezista la orice din partea lui.

— Foarte bine. Rămân. Permite-mi să dau mai întâi un telefon. Trebuia să-l sune pe Eduardo pentru a anula întâlnirea. El venea de obicei la opt să o ia la masă.

Tonio arătă spre telefon, exprimându-şi aprobarea. Rhea, foarte stăpânită, formă numărul lui

Eduardo. Tonio nu pretinse că nu asculta. Din contră, se aşeză pe colţul mesei urmărind-o intenţionat.

— Poate vrei să vii mai aproape ca să poţi auzi ambele capete ale conversaţiei, zise ea pe un ton de gheaţă.

El nu se intimidă.

— Nu, e bine aşa. Voi fi în stare să-mi imaginez dezamăgirea din vocea lui când îi vei spune lui señor Eduardo că eşti obligată să lucrezi diseară.

— Păcat că nu poţi să auzi satisfacţia din vocea ta, zise Rhea urâcios, apoi trebui să-şi îndrepte atenţia la telefon când răspunse Eduardo. El *era* dezamăgit şi îi acceptă cu greu scuzele. Ea încercă să scurteze conversaţia, fiind profund conştientă de privitorul amuzat.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. După cum ţi-am spus, am de terminat ceva. Nu, nu putem lua o gustare împreună. Tocmai am mâncat un sandviş. Nu, nu vreau să vii să mă iei. Nu ştiu sigur când termin. Voi lua un taxi. El începea să o irite cu întrebările şi chiar cu preocuparea lui. De ce nu închidea telefonul?

— Dar sunt bine. Ţi-am spus… Nu; ea evită ochii lui Antonio. Sunt absolut singură… trebuie să mă întorc la lucru, Eduardo. Ne vedem mâine. La revedere. Puse jos receptorul.

Continuă să evite ochii lui Antonio când se aşeză iar la masa de lucru, dar era nervoasă anticipând aşteptarea ce urma să vină.

— De ce ai minţit, Rhea? întrebă el blând. De ce i-ai spus că eşti singură?

— Fără vreun motiv special, îşi dădu ea ifose. Nu trebuie să-i dau lui socoteală mai mult decât ţie. I-am spus şi că am mâncat. Ceea ce mi-a amintit: ai vrea, te rog, să îmi comanzi un sandviş, iar apoi să mă laşi să

fac setul de desene aşa cum ai ordonat, şefule?

El se hotărî să nu provoace concedierea din tonul ei. Când dădu telefon, ea observă că el comandă câte un sandviş şi o cafea pentru amândoi. Aparent intenţiona să stea cu ea. Încercă să îi ignore prezenţa, iar în curând fu scutită de osteneală. Când le fu adusă cina, el o luă pe a lui şi se retrase în biroul său. Rhea continuă să lucreze în timp ce mânca, dar nu prea avea poftă. O deranja mai mult absenţa decât prezenţa lui.

În cele din urmă, înainte de ora zece, termină. Obosită, bău ultima înghiţitură din cafeaua acum rece şi îşi strânse lucrurile să plece. Nu îl văzuse pe Antonio în ultimele două ore. Plecase oare fără să spună nimic? Avu deodată un moment de panică la gândul că era singură în muzeul vast, întunecat şi izolat. Ieşi pe hol. Uşa lui era deschisă, o lumină slabă era încă aprinsă la birou, însă el nu era acolo. Ochii ei scrutară frenetic camera goală, apoi coridorul întunecat ce ducea spre ieşire.

Deodată, cineva veni în spatele ei şi o atinse pe umăr. Ea nu îi auzise paşii şi ţipă de spaimă. Apoi, prinzându-o de umeri, intrusul o răsuci spre el. Când ea realiză că era Antonio, se aruncă uşurată în braţele lui, apoi îşi reveni. Se îndreptă şi îşi drese glasul.

— M-ai luat prin surprindere. Nu te-am auzit. Te căutam.

Coridorul era în semiobscuritate. Rhea nu-i putea zări ochii, însă le simţea căldura.

— Aveai nevoie de mine? întrebă el, accentuând ultimul cuvânt. Mâinile lui o ţineau încă de umeri.

— Nu, negă ea. Voiam doar să spun noapte bună. Ea se întoarse să plece.

— Fără un sărut de noapte bună? întrebă el,

răsucind-o brusc înapoi şi, fără a mai aştepta vreun răspuns, trăgând-o aproape de el.

Sărutul lui fu dur şi brutal, lipsit de afecţiune. Ea îşi strânse puternic buzele închizând gura şi ferindu-se de a lui, iar el îşi înălţă capul. Furioasă, Rhea îl împinse deoparte.

— Ce îţi dă dreptul? împroşcă ea.

— Nu pretinde că eşti atât de revoltată, zise el cu răceală. De ce nu o iei ca pe o îndatorire de serviciu?

— Îndatorire de serviciu… Ei nu îi venea să creadă urechilor ce auzea.

— De ce nu? Ai spus că autoritatea mea are limite, dar încă nu ţi-am dat drumul. S-ar putea chiar să vreau să-ţi plătesc orele suplimentare.

Mâna ei ţâşni să-l plesnească, însă el fu foarte rapid şi o apucă primul.

— Nu văd vreun motiv să faci atâta caz că n-am hotărât să profit de favorurile pe care le oferi atât de darnic. De ce să fie Eduardo singurul beneficiar?

Cuvintele lui erau o provocare dar ea nu vru să-l lase să vadă cât o rănise.

— Tu… tu… tu nu eşti capabil de sentimente, zise ea.

— Dar nu-i acesta răspunsul potrivit pentru cineva care se joacă de a face dragoste? Sărutările tale sunt dulci, chiar dacă nu izvorăsc din iubire. Trupul tău e cât se poate de atrăgător. Mare păcat că constanta nu este una din marile tale virtuţi. Dar pot la fel de bine să profit de ce e disponibil.

— Eşti un cinic.

— Sunt un realist.

— Şi mai eşti detestabil. Furia fu mai mare decât uimirea ei. Deci asta credea despre ea! Ei bine, nu era şi nu avea să fie disponibilă la cererea lui.

— Nu voi fi tratată ca un obiect sexual! exclamă ea.

— Scuteşte-mă de terminologia şi sloganurile mişcării Eliberării Femeilor Americane! zise el cu sarcasm obosit.

— N-ai decât să nu ţii cont de terminologie, aproape că îi scuipă ea cuvintele când se smulse din strânsoarea lui. Dar reţine conţinutul. Iar mesajul pe care ţi-l transmit sus şi tare este că relaţia noastră trebuie să fie strict profesională. Nimic altceva! S-a înţeles?

Sardonic, el ridică dintr-o sprânceană şi se sprijini de perete.

— Înfuriată! Bun! Îmi place o discuţie înfocată – şi o femeie înfocată. Cât despre mesajul tău, mi-a mai dat, de asemenea, şi alte mesaje în alte dăţi. Unele foarte diferite, draga mea Rhea. Dacă ţi-ai fi citit manualele de psihologie, poate că-ţi aminteşti că mesajele fără cuvinte sunt de multe ori mai adevărate decât cele transmise prin vorbe.

El nu îi dădu voie să protesteze, dacă ea ar fi avut într-adevăr ceva de spus, ci continuă pe un ton mai autoritar.

— Ţine minte, Rhea, că eu fac regulile în grupul acesta. Este echipa *mea* şi am putere deplină. Vom pleca în curând în ţara *mea* pentru a studia istoria poporului *meu.* Dacă ne urmezi, urmezi ordinele.

Acum era ocazia ei să renunţe la toată treaba. Dar nu o făcu. Nu putea.

— Numai ca serviciu, insistă ea.

El trebui să zâmbească.

— Vom vedea. Însă ţine minte, Rhea, femeia în civilizaţia Maya este o fiinţă aservită. De fapt, fecioarele tinere erau sacrificate zeilor.

— Ei bine, iată una care nu are de gând să se lase sacrificată, declară ea emfatic.

Însă mai târziu, când părăsiră împreună clădirea şi Antonio îi chemă un taxi, ea nu mai fu la fel de sigură. Dându-şi seama de dezamăgirea ei că nu venise cu ea, Rhea se întrebă dacă nu cumva o parte din ea nu fusese deja sacrificată – sacrificată fără putinţa de a o rechema.

Capitolul 7

Rhea ştia că nu avea cum să evite să-l vadă pe Eduardo a doua zi. Marţi dimineaţa devreme, înainte ca ea să plece la muzeu, o sună la telefon. Era de un farmec copilăresc, aşa că iritarea ei de la început se prefăcu în amuzament.

— Hai, nu mă certa, o imploră el. De fapt, m-am trezit cu două ore mai devreme decât de obicei ca să te prind înainte de a pleca.

Ea nu putu să nu râdă.

— Vai, ce sacrificiu! Presupun că te aştepţi să fiu flatată!

— Ei bine, ar trebui să fii. Nu m-am mai sculat atât de devreme pentru o femeie de ani de zile.

— Atunci, de ce ai făcut-o azi?

— Din cauza felului în care mi-ai vorbit aseară. Atât de încordată! Sigur că îmi fac griji. Să lucrezi cu Ferrara e o constrângere prea mare pentru tine… şi pentru mine, aş putea adăuga.

Rhea nu îl luă în serios căci altminteri ar fi putut obiecta la atitudinea lui posesivă. Eduardo nu ar fi lăsat-o de la telefon până când ea nu ar fi promis că se întâlneşte cu el la cină.

— Devreme, insistă el. Să nu lucrezi până târziu

două nopţi la rând.

Ea promise să fie gata la şapte. Când închise telefonul, realiză că uitase să-i spună că urma să plece joi din Mexico City. Nu contează, îi va spune diseară.

Ziua zbură. Fiecare era ocupat cu terminarea proiectelor începute şi cu pregătirile pentru munca de teren. Niciunul nu era mai emoţionat decât Rhea. Antonio nu apăru decât foarte scurt şi atunci abia privi în direcţia ei. Era omul cu toanele cele mai schimbătoare pe care îl cunoscuse Rhea vreodată. Vorbise cu Isabel şi Leochan şi păruse să nu ţină seama de conversaţia pe care o purtau ea şi Sam. Sam îi spunea că era păcat că pleca din oraş fără să fi văzut Altarul Fecioarei din Guadelupa.

— Ştiu, aprobă Rhea. Cred că Eduardo nu s-a gândit să-l includă în itinerariul vizitelor noastre.

Deodată, îl auzi pe Antonio adresându-i-se ei:

— Merită din plin să-l vizitezi. Ar trebui să nu ratezi ocazia, zise el. Te poţi duce şi fără Eduardo, să ştii. Poate mâine dimineaţă... înainte să vii la muzeu să lucrezi. Poţi să şi întârzii, dacă te hotărăşti să mergi.

Acum era prevenitor, ca variaţie? Cine vorbea de cald-şi-rece, gândi ea.

Cu Eduardo era altă poveste. Interesul lui era constant. Deşi, trebui să admită, temperatura lui era călduţă. Poate că nu era corectă în a-l judeca, însă acesta era efectul pe care îl avea el asupra ei. În seara aceea, când îi spuse lui Eduardo că pleca, el fu complet descurajat. Când auzi că destinaţia ei era Merida, dispoziţia i se schimbă.

— Păi bine, asta e minunat. Avem o casă acolo. E locul unde am copilărit. Cum spuneţi voi în America? Oraşul natal? Ei bine, da, Merida este oraşul meu natal. Unchiul meu e acum acolo. Îl preferă lui Mexico City.

Acolo e mai uşor pentru el să facă pe nobilul. Vei sta la noi acasă, desigur.

— Cu nobilul? glumi Rhea. Nu prea cred.

— Ah, n-ar fi trebuit să spun asta. Poate fi foarte plăcut, un domn de modă veche. Spune da. Nu vreau să aud un refuz.

Rhea nu-i dădu un răspuns lui Eduardo. Era adevărat că statul la hotel îşi epuizase atracţia pentru ea, şi că ar fi probabil drăguţ să locuiască într-o casă adevărată. Totuşi, nu s-ar simţi bine să stea separat de ceilalţi. Urmau să lucreze împreună toată vara iar ea simţea că ar trebui să stea oriunde stăteau şi ei. Pe deasupra, nu voia ca Eduardo să creadă prea mult că relaţia lor era ceva de la sine înţeles, însă nu îi putu spune nu chiar atunci. El era atât de amabil şi sincer în a extinde invitaţia încât ea nu ştia cum ar trebui să procedeze.

Un lucru de care era sigură că îl va face, totuşi, era să urmeze sugestia lui Antonio de a vizita Altarul Fecioarei din Guadelupa. Se trezi în dimineaţa următoare chiar mai devreme decât de obicei, având soneria potrivită la şase treizeci. Antonio zisese că îi permite să întârzie, dar ea nu voia să-i speculeze generozitatea. Se îmbrăcă simplu cu o fustă din tercot şi un tricou galben. Micul dejun fu doar cafea cu pâine prăjită, apoi plecă. Hotărî că a lua un taxi merita cheltuiala, aşa că chemă unul care să o ducă la bazilica din Guadelupa.

Era devreme, nici măcar opt, când ajunse, iar turiştii nu sosiseră încă. Rhea citise că biserica veche fusese ridicată pe locul unde aztecii construiseră un templu dedicat mamei zeilor lor. Cuceritorii spanioli distruseseră acest templu. Miracolul se produsese câţiva ani mai târziu, când un indian sărac se plimba

singur prin locul acela. Fecioara Maria i se arătase şi îl instruise că acolo trebuia ridicată o biserică întru slava ei. Ca dovadă a miracolului, apariţia imprimase imaginea ei pe mantaua sărmanului. Mantaua era încă păstrată la altarul principal al bazilicii şi atrăgea credincioşi din toată lumea.

Rhea văzu că biserica veche, cea construită iniţial pentru Fecioară, era înconjurată cu schele. Rhea fu dezamăgită că vizitatorii nu erau lăsaţi înăuntru. Un paznic îi explică cum ultimul cutremur făcuse ca structura să fie periculoasă şi că era încă nevoie să se facă multe lucrări de renovare.

El o îndrumă către bazilica nouă, structura impresionantă, modernă, de lângă cea veche. Rhea văzu oameni intrând, câţiva străini, însă majoritatea mexicani, bărbaţi şi femei oprindu-se pentru câteva minute de rugăciune înainte de a merge la lucru.

Rhea intră, pregătindu-se să fie decepţionată de modernitate. Ca istoric de artă, era mult mai atrasă de frumuseţea clădirilor vechi. Spre surpriza ei, fu şocată de frumuseţea şi originalitatea spectaculoase ale interiorului.

Ochii ei zburau în toate părţile. Îşi dorea să fi avut pe cineva cu ea, un ghid pe care să-l întrebe ori o companie căreia să-i împărtăşească extazul. Văzu că mexicanii îşi spuneau rozariile sau se rugau în linişte. Erau evident obişnuiţi cu această biserică fantastică. Antonio avusese dreptate, hotărî ea. Nu trebuia scăpată.

— Neobişnuită, nu-i aşa? întrebă o voce familiară. Ca şi cum ea şi-ar fi dorit ca el să se materializeze după ce s-a gândit la el, iată-l pe Antonio lângă ea.

— Nu sunt un om profund religios, însă mă opresc deseori aici. Este o arhitectură magnifică. Într-un fel,

este reprezentativă pentru trecutul nostru ca şi piramidele, chiar dacă este şi contemporană, chiar futuristă.

El îi vorbea ca şi cum ar fi fost împreună tot timpul, ca şi cum ar fi plănuit să se bucure împreună de această experienţă.

— Ştiu ce vrei să spui, zise Rhea, acceptându-i de data aceasta prezenţa fără să mai întrebe. Era destul că el se afla aici şi că ei păreau să împărtăşească aceleaşi sentimente. Merseră peste tot, astfel încât Rhea putu vedea întregul complex în timp ce Antonio îi arăta unele din aspectele remarcabile şi neobişnuite de design al arhitecturii.

— Ştii foarte multe despre arhitecturi, zise Rhea.

— A fost prima mea alegere ca profesie când eram tânăr, admise el.

— De ce ai abandonat? Înţeleg că poate fi foarte profitabilă.

— Asta-i foarte adevărat. Însă, la vremea aceea, consideram că cei care şi-ar fi putut permite să-mi comande ceva erau şi aceia care aveau prea puţin respect pentru tradiţiile indigene din Mexic şi pentru istorie. Cred că asta se schimbă acum, dar încet. Şi nu am abandonat cu totul domeniul. Folosesc mult din ce am învăţat în explorările şi studiile mele.

Când ieşiră din biserică, lumina zilei îi aminti lui Rhea de realităţile cărora trebuia să le facă faţă.

— Cum de eşti aici? simţi ea nevoia să întrebe.

— După cum ţi-am spus, răspunse el spontan, opresc deseori aici. M-am gândit să te duc înapoi cu maşina la Chapultepec.

— De ce… vai… cât de frumos din partea ta! Rhea nu ştia ce să spună. El putea fi şi prevăzător, însă pe ea o dezarma complet şi de câte ori se purta astfel.

Când se întorceau, Rhea îşi dori să menţină conversaţia. Era atât de rar când schimbau cuvinte agreabile sau idei. Părea că ei doi se angajau de obicei într-o discuţie în contradictoriu sau într-o încurcătură sexuală, din care niciuna nu se încheia satisfăcător.

— E totul aranjat pentru plecare? întrebă ea.

— Aşa s-ar zice. Nu sunt prea multe de făcut aici. Cele mai multe pregătiri pentru munca de teren se fac în Merida. Trebuie doar să-mi fac bagajele cu lucrurile personale, bineînţeles. Şi tu?

— Oh, eu sunt gata, îi spuse Rhea. Nu mi-am despachetat hainele de lucru.

— Nu-ţi vor trebui prea multe în afară de astea. Nici chiar în Merida. Nu este un oraş la fel de pretenţios ca Mexico City.

— La fel mă gândeam şi eu, doar dacă nu stau la... Se opri. Era prea târziu. Îl văzu pe Antonio înţepenind.

— Doar dacă nu stai la...? repetă el.

— Eu... păi... eu nu eram sigură care sunt aranjamentele, iar Eduardo mi-a menţionat posibilitatea de a sta la un unchi al lui.

— Señor Lopez.

— Da, cred că aşa îl cheamă. Îl cunoşti? Are o casă...

— Casa Lopez. O casă imensă! Una dintre cele mai bogate din Merida.

Tonul lui devenise mai rece. Oh, de ce lăsase ca să-i scape asta? De ce începuse discuţia?

— A, da? întrebă nervoasă. Nu ştiam. Nu sunt sigură că vreau să accept invitaţia. Nici măcar nu-l cunosc pe tip.

— Dar îl *cunoşti* pe nepot. Aparent, îl ştii chiar foarte bine.

Rhea se enervă.

— Da, îl cunosc pe Eduardo, dar nu îmi place tonul tău şi nici insinuarea.

— Nu insinuez nimic. Dar se pare că gândul ăsta e deja în capul tău.

Putea fi exasperant, după un interludiu aşa de plăcut.

— Nu de prietenia mea cu Eduardo e vorba. Tonul ei era conciliant. Nu crezi că ar trebui să stau cu… vreau să spun… cu ceilalţi?

— Are importanţă ce cred eu? Tonul lui era distant, încă rece. Timpul tău la Merida e liber. Dacă vrei să stai cu Eduardo…

— Iar începi cu presupunerile tale! Nici măcar nu ştiu când vine Eduardo.

— Deci are de gând să fie acolo.

— Ei bine, da. Cândva.

— Şi, desigur, când va fi în Merida, va dori să fii aproape de el şi departe de mine.

— Prostii. Încearcă doar să fie amabil, oferindu-mi ospitalitatea vilei unchiului său, aşa încât să nu mai trebuiască să locuiesc într-o altă cameră de hotel.

— Bineînţeles. Da fapt, să te înghesui în hotelul amărât unde stăm noi nu se poate compara cu luxul pe care îl vei găsi la Casa Lopez.

— Eşti revoltător! Pur şi simplu refuzi să înţelegi. Poate că e la fel de bine dacă nu stau în acelaşi loc cu tine. Lucrurile ar fi mult mai liniştite pentru amândoi.

— Fără îndoială! Dacă liniştea e ceea ce preţuieşti cel mai mult.

Antonio tăcu tot restul drumului. Când sosiră la muzeu, el dispăru iar Rhea nu îl mai văzu toată ziua.

În seara aceea, când îi spuse lui Eduardo că va accepta invitaţia lui, el nu mai putu de bucurie. Urma

să telefoneze pentru a le spune să o aştepte şi avea să-şi grăbească afacerile pentru a veni după ea cât mai repede. Abia putea să-şi stăpânească entuziasmul. După aceea, când rămase singură, Rhea avu o presimţire. Poate că nu ar fi trebuit să facă asta. Nu voia să facă opinie separată de ceilalţi. Dacă n-ar fi fost din cauza felului de a fi al lui Antonio... dar era prea târziu pentru regrete. Ea luase deja decizia.

La aeroport, a doua zi, când le spuse celorlalţi că va sta în casa unchiului lui Eduardo, Manuel Lopez, fu pusă în încurcătură de felul în care Isabel o străpunse cu privirea. Rhea se uită la Antonio, aşteptându-se la un comentariu critic, însă el nu părea să fi auzit.

— Norocul tău, comentă Sam. Manuel Lopez este unul dintre cei mai bogaţi oameni din Merida, dacă nu din tot Mexicul. Trebuie ca vila lui să fie superbă. Nu lăsa tot luxul ăla să te strice, fetiţo. Nu vei găsi nimic asemănător, în corturile noastre de la Chichén Itzá.

— Nu-ţi face griji, Sam. Sunt uşor adaptabilă.

— Am observat, zise Antonio. O trăsătură convenabilă.

— Şi necesară, i-o întoarse Rhea, mai ales într-un mediu ostil.

Sam se uită de la unul la altul, ezită, apoi ridică din umeri după ce se hotărî să nu intervină.

— Voi doi aveţi limbajul vostru, dar când vă aruncaţi săgeţi dintr-astea, e mai bine să nu fiu în mijloc. Sunt expus la înţepături!

— Va veni şi Eduardo la Merida? Întrebarea lui Isabel părea întâmplătoare, însă Rhea simţi că cealaltă fată aştepta nerăbdătoare răspunsul.

— Poate, răspunse Rhea. A spus că o să încerce. Sesiză satisfacţia lui Isabel. Poate că pentru ea, presupuse Rhea, Isabel vrea să se asigure că el mă va

ţine ocupată aşa încât să nu intervin între ea şi Antonio.

Tânăra americană fu surprinsă când Isabel îşi alese locul de lângă ea în avion. În scurtul timp cât lucraseră împreună, cele două avuseseră relaţii de serviciu plăcute, dar reci. Rhea o găsea pe Isabel distantă, formând un adevărat contrast cu Leochan, tatăl ei, care avea mereu un aer prietenos şi cald. În ziua aceea, dintr-un motiv oarecare, Isabel alesese să fie cordială.

— Nu am avut prea mult timp să vorbim, zise Isabel când se liniştiră după decolarea avionului. Trebuie să mă scuzi că nu am fost mai atentă cu cineva nou. Am fost atât de prinsă cu lucrul. Cred că nu te-ai simţit singură în Mexico City.

— Nu, deloc. Nu am fost deloc singură.

Isabel o privi speculativ.

— E mai uşor, desigur, când cunoşti ceva oameni, nu-i aşa?

Unde voia să ajungă? Încerca Isabel să afle cât timp petrecuse ea cu Tonio? Ei bine, nu avea de ce să-şi facă griji, gândi Rhea, pentru că fusese aşa de puţin. Dar nu avea de gând să-i dea celeilalte fete informaţia pe care o căuta.

— Da, zise Rhea, iar voi toţi mi-aţi fost de mare ajutor.

— Şi cred că şi señor Lopez-Perreira. Ce bine că îl cunoşti. Te-a prezentat Antonio?

— Nu. Eduardo şi eu ne-am cunoscut la New York doar cu două săptămâni înainte să vin eu aici.

— Oh? Tonul lui Isabel era nepretenţios, dar ochii îi erau avizi. Evident că ea dorea să continue conversaţia, însă pe Rhea începeau să o enerveze întrebările ei.

— Nu am dormit prea mult azi-noapte, zise Rhea, închizând ochii. Păcat că zborul e atât de scurt. Abia voi avea timp să aţipesc. Aceasta zădărnicea orice dorinţă a lui Isabel de a continua conversaţia.

O oră mai târziu, când ajunseră pe aeroportul din Merida, Rhea se auzi chemată prin megafoane. La biroul de informaţii găsi un şofer în uniformă aşteptând-o.

— Vă duc la Casa Lopez, explică el.

Rhea părea derutată. Nu se aşteptase la asta.

— Señor Eduardo ne-a sunat să ne anunţe zborul dumneavoastră, explică şoferul.

Văzând cum o priveau ceilalţi, Rhea începu să regrete decizia ei de a sta în casa unchiului lui Eduardo. Mai ales privirea lui Antonio era cinică.

Ea se întoarse către Sam şi-i şopti:

— Oh, te rog, Sam. Vino cu mine. Nici măcar nu îl cunosc pe omul acesta. Nu vreau să mă duc singură.

El o asigură:

— De ce nu? Voi avea ocazia să văd cum trăieşte cealaltă jumătate, iar hotelul nostru e aproape. Dar, linişteşte-te. Nu ai de ce să fii aşa speriată.

Avea dreptate, desigur, se gândi Rhea. Cu siguranţă, unchiul lui Eduardo nu putea fi mai teribil decât Antonio Ferrara. Decât felul cum arăta Tonio în momentul acela, señor Lopez era, neîndoielnic, de preferat.

În limuzină, Sam încercă să o liniştească pe Rhea arătându-i farmecul oraşului pe care îl străbăteau.

— Merida va fi o schimbare frumoasă pentru noi, îi spuse. Are un ritm atât de liniştit, după trepidantul Mexico City.

Îl rugă pe şofer să îi ducă prin piaţa principală. Era un parc public prin care se plimbau turişti, bunici care

supravegheau joaca copiilor şi negustori care hoinăreau la întâmplare, vânzând hamace împletite.

— O descriere mai bună decât ritm liniştit ar fi mişcare ultra lentă, punctă Rhea când o femeie cu un copil traversau fără grabă prin faţa maşinii lor.

— E căldură. Temperatura aici, în Merida, are cu cel puţin douăzeci de grade mai mult decât în Mexico City, observă Sam.

— Şi atunci ce se poate *face* aici? întrebă Rhea.

Sam râse.

— Ei bine, unul din lucruri este să înveţi să nu pui întrebări. Există atracţii. Merida a fost fondată în 1542 de Francisco de Montejo. Casa Montejo, chiar cea din piaţeta aceea, a fost ocupată continuu, de secole întregi, de către descendenţii lui. Actualii ocupanţi, membri ai familiei, o deschid pentru vizitatori, timp de câteva ore, la sfârşit de săptămână. Şi-a pierdut din splendoarea de odinioară, însă merită văzută, ca de altfel şi multe alte case vechi, încântătoare. Era o vreme când oraşul îşi spunea „Parisul lumii vestice”.

Rhea se gândi la Antonio, ştiind cum l-ar fi indignat o asemenea denumire.

— Uite, arătă Sam, trăsurile cu cai, calesas. E cel mai frumos fel de a colinda prin vechiul oraş.

Sam îi arătă catedrala zugrăvită în culoarea lămâii şi micul Muzeu de Arheologie de la poalele lui Paseo Montejo. Apoi cotiră pe un bulevard larg, mărginit cu copaci şi flancat de multe case impunătoare.

— Aici îţi dai seama cum trăia mica nobilime spaniolă în trecutul ei colonial, zise Sam. Când şoferul trase în faţa Casei Lopez, fluieră admirativ şi adăugă: Şi cum unii, cum ar fi familia Lopez, aparent reuşesc încă să trăiască la fel.

Casă, de departe cea mai mare din zonă, era o

clădire impresionantă, albă, retrasă de la stradă. O scară dublă ducea spre terasa luminată strălucitor, care avea balustrade frumos lucrate, în armonie cu uşile enorme, sculptate. Evident, cineva făcuse pregătiri pentru sosirea lor. Când urcau scările, uşa din faţă fu deschisă de o femeie brunetă.

— Señora Lopez? ezită Rhea. Sunt Rhea Glenn. Cred că Eduardo…

Apăru un bărbat înalt, cu părul alb.

— Asta-i tot, Maria, îi spuse femeii. Rhea era stânjenită. Deşi nu purta uniformă, aparent Maria era servitoare.

— Nu există nicio señora Lopez, explică bărbatul după ce se prezentă. Soţia mea a murit în urmă cu mulţi ani. Eduardo este unica mea familie. Politicos, dar distant, señor Lopez îi pofti în hol. Turnându-le nişte sherry, continuă: Da, Eduardo şi cu mine suntem tot ce a rămas din familia noastră şi eu l-am văzut puţin anul acesta. Sper, totuşi, că nu va fi la fel cât timp sunteţi în Merida, señorita. Acest ultim comentariu fu însoţit de o privire de apreciere către Rhea. Eduardo va sosi mâine şi bănuiesc că nu eu sunt principala atracţie.

Rhea nu se simţea la largul ei. Găsea atitudinea lui condescendentă. Era de acord cu interesul nepotului său?

— Eduardo intenţionează, deduc, să te monopolizeze complet, señorita. Afară, dacă, adăugă el, Ferrara nu are alte planuri.

Rhea începea să îşi dorească să fie adevărat. Simţea că locul ei nu era în casa aceasta.

— Nu, răspunse Sam pentru amândoi, Antonio e singurul care are de lucru aici, în Merida. Restul, ne vom bucura de câteva zile de relaxare. Admir foarte

mult împrejurimile în care Rhea şi le va petrece pe ale ei.

Lui Rhea îi părea rău că Sam trebuia să plece. Îşi dorea să poată face schimb cu el din moment ce el admira Casa Lopez aşa de mult. După o conversaţie incomodă cu señor Lopez, Rhea rugă să meargă să se schimbe. La cină, în seara aceea, unchiul lui Eduardo o asaltă cu întrebări despre ea, despre formaţia ei, despre familie şi lucrul cu Doctorul Antonio Ferrara.

Încearcă să decidă dacă să mă accepte sau nu, se gândi Rhea cu resentiment. Fu un moment penibil, cel puţin la începutul cinei, când señor Lopez stătea la unul din capetele mesei imense din sufragerie, iar Rhea era aşezată la celălalt.

Uimită pentru o clipă, gazda ei îşi reveni rapid, zâmbi şi zise:

— Sigur. Am uitat cât de formali trebuie să li se pară că suntem celor care nu sunt obişnuiţi cu aşa ceva. Te rog. Se ridică şi îi ţinu scaunul. Continuă şirul de întrebări, fiind mai ales curios să afle de ce alesese ea să petreacă o vară fierbinte făcând muncă de teren la Chichén Itzá.

— Dar e o asemenea şansă, exclamă ea. Domeniul meu este istoria artei şi sunt interesată, în special, de arta mexicană. De fapt, experienţa aceasta va fi o reclamă bună pentru mine în curriculum vitae, când îmi voi căuta de lucru.

— Curriculum vitae? Reclamă? Señor Lopez părea uimit.

Rhea îi explică cum atunci când va căuta o slujbă permanentă, faptul că a făcut parte din echipa lui Antonio Ferrara ar putea fi foarte însemnat. Señor Lopez ridică din sprâncene. Este extrem de apreciat, chiar şi în America, zise Rhea, bătând oarecum în

retragere.

— Da, zise cel în vârstă, un om sclipitor, chiar dacă este o parte indian.

El observă privirea tăioasă a lui Rhea.

— Îmi pare rău, dragă. Ştiu că americanii au vederi diferite despre astfel de lucruri, sau cel puţin pretind că le au, când sunt în ţara lor. Dar cred că oamenii ar trebui să stea cu cei de seama lor.

— Nu voi declara că societatea americană este perfectă, spuse Rhea cu seriozitate. Ştiu că există probleme. Şansele egale pentru toţi nu reprezintă, încă, o realitate.

— Şi nici nu vor putea fi vreodată, insistă señor Lopez.

— Asta se poate discuta. Am făcut unele progrese şi se poate şi mai mult. Nu vreau să spun vorbe mari, însă, la mine în ţară, realizările sunt recunoscute. Oamenii cu interese comune se întâlnesc, atât în viaţa socială, cât şi în afaceri, chiar dacă provin din medii diferite.

Señor Lopez dădu din cap.

— Aici e diferit. Ştii cum îi numeau indienii pe strămoşii mei? Gachupines. Un cuvânt aztec care descrie oameni care poartă ghete cu pinteni. Ei nu văzuseră niciodată cai până la venirea spaniolilor. Dispreţul lui era evident.

— Dar caii nu sunt o măsură a civilizaţiei.

— Poate că nu. Spaniolii au adus, de asemenea, creştinismul în ţara aceasta. Mexicul este una din naţiile cele mai catolice din lume. Totuşi, „Muerte a los Gachupines” – Moarte pentru Gachupines – era strigătul de adunare în timpul insurecţiilor sângeroase. De ce? Era o întrebare amară.

Rhea ştia răspunsul sau cel puţin citise destulă

istorie mexicană ca să ştie răspunsul. După ce a fost primit cu căldură de indieni la început, Cortez răspunsese cu represalii, întemninţându-le căpeteniile, luându-le aurul şi înrobindu-le poporul. Însă mai devastatoare şi umilitoare pentru cultură a fost distrugerea, de către cler, a istoriei scrise şi a mărturiilor civilizaţiilor indiene. Sclavia continuase sute de ani.

Rhea îşi aminti de afirmaţia făcută de Eduardo în prima seară când îl cunoscuse la New York. Se referise la extremele societăţii mexicane. Castele persistau până în ziua de azi, nivelele erau delimitate datorită unor „gachupinsimo” de oameni ca señor Lopez, care puneau mândria numelui, familiei şi ascendenţei pure castiliene, înaintea respectului pentru realizările personale. El reprezenta, cu siguranţă, una din extremele la care se referise Eduardo. Antonio Ferrara, probabil, reprezenta cealaltă extremă, se gândi Rhea, prin propria lui alegere.

Se întreba de ce Antonio se plasase acolo. El era, după cum tocmai spusese señor Lopez, numai o parte indian. Era ca şi cum ar fi negat orice ascendenţă spaniolă. Se putea să fie din cauza relaţiei lui cu Isabel, ca el să facă evidentă o origine comună cu a ei? Rhea respinse noţiunea pentru că o deranja prea mult. Poate Antonio era indignat de atitudinea exagerată a unor oameni ca señor Lopez, şi de aceea se mişca în direcţia opusă. Ea putea înţelege asta deoarece, la rândul ei, nu suporta acest tip de mândrie meschină.

Señor Lopez îşi sorbea cafeaua, aşteptând ca Rhea să continue discuţia. Ea ştia că, dacă ar face-o, s-ar înfierbânta şi mai mult expunându-şi argumentele. La ce bun? Cu siguranţă, nu putea spera să schimbe atitudinea implementată de o viaţă întreagă. La urma

urmei, era gazda ei.

— Văd cât de dificil este să se pună capăt vechilor animozităţi, zise ea. Totuşi, dacă „pui sare pe rană...” Este o veche zicală armenească, una din cele preferate ale mamei mele. Zâmbi politicos lui señor Lopez, adăugând: o alta era ceva de genul „Devreme în pat, devreme la sculare...” (sau cine se scoală de dimineaţă...) ori era a lui Benjamin Franklin? Nu contează. E oricum un sfat bun, mai ales după o zi atât de plină.

Señor Lopez îi înţelese aluzia. Era mai mult decât dornic să renunţe la subiectul dureros. Reluându-şi manierele elegante, o conduse pe scări, o întrebă dacă avea nevoie ca Maria să îi aducă ceva în cameră, nişte lapte sau cacao? Nu, bine, atunci el îi urează noapte bună.

Mai târziu, în camera ei, Rhea se simţi deprimată. Conversaţia ei cu señor Lopez o făcuse să se gândească la distanţele ce îi separau pe oameni. Nu era bucuroasă să se afle în camera aceasta luxoasă, într-o vilă opulentă, în timp ce Tonio şi ceilalţi se aflau într-un hotel modest în apropiere. Nu dorise cu adevărat să facă asta, se apără ea. Numai dacă Antonio n-ar fi aţâţat-o. Voia să dea vina pe el pentru împrejurarea aceasta supărătoare.

Rhea se îmbăie, îşi puse cămaşa de noapte şi se urcă în pat deşi nu pentru a adormi imediat. Conversaţia cu señor Lopez răsuna încă în mintea ei. Dacă existau aceste două extreme, oare mărise prăpastia dintre ea şi Antonio stând la Casa Lopez? În cele din urmă, frântă de oboseală, adormi.

Rhea se hotărâse să îşi ofere o odihnă adevărată în Merida. Îşi va permite luxul de a dormi până târziu în fiecare dimineaţă. Asta era mai uşor de zis decât de

făcut, când se trezi la ora ei obişnuită în dimineaţa următoare. Poate va adormi iar. Cel puţin, putea măcar să se odihnească stând în pat. Curând trebui să admită că nu era de niciun folos. În loc să se relaxeze, era agitată şi neliniştită. Nu se simţea bine zăcând în pat în camera aceea imensă. Camera era tot atât de mare cât întregul ei apartament din New York. Patul era o piesă masivă din mahon, în care ar fi putut încăpea cu uşurinţă patru oameni. Se simţea strivită de dimensiunea lui, iar opulenţa o deprimă.

— Locul meu nu e aici, hotărî ea, când îşi perie părul făcându-l să strălucească. Îşi puse o rochie albă cu gulerul moale, răsucit şi mâneci foarte scurte. Linia ei simplă, dreaptă, îi îmblânzea, fără a-i ascunde complet, curbele siluetei. Ştia că nişte blue-jeans şi un tricou nu ar fi fost socotite ţinuta adecvată pentru un mic dejun în Casa Lopez.

Micul dejun, îi spuse Maria când Rhea coborî, se servea la nouă treizeci deoarece señor Lopez se scula rareori mai devreme de ora aceea. Rhea urma, cu neastâmpăr, să petreacă mai mult de o oră de aşteptare. Hoinări prin bibliotecă, găsi o carte despre istoria Yucatánului şi se aşeză într-unul din fotoliile cu aspect rigid pentru a frunzări paginile. Întreruperea Mariei, o oră mai târziu, fu binevenită pentru că Rhea nu se putea concentra asupra cărţii sau relaxa în locul acela. În loc să o cheme totuşi la micul dejun, Maria anunţă:

— Señor Ferrara, señorita.

Înainte de a-şi putea ascunde surpriza, iată-l pe Antonio intrând cu paşi mari în cameră. Ea se ridică brusc, iar cartea îi căzu zgomotos pe podea.

— Bună dimineaţa, zise el, apoi se opri să-i ia cartea de jos. Calm, îi privi titlul şi i-o înapoie.

Atitudinea lui era în contrast cu tulburarea pe care apariţia lui neaşteptată o provocase în ea.

— Deci citeşti despre Yucatán, continuă el. Admirabil! Poate vei învăţa ceva despre oamenii din trecut, din moment ce pari hotărâtă să rămâi ignorantă despre oamenii din prezent.

Plăcerea ei de a-l revedea se risipi.

— Ai venit aici atât de devreme doar ca să mă jigneşti?

— Nu te măguli singură. Vocea lui era egală şi rece. N-am venit deloc aici ca să te văd. Sunt unele diferenţe între señor Lopez şi mine, însă Fundaţia Lopez contribuie de mulţi ani la finanţarea lucrărilor mele. Am un raport pentru el.

— Oh. Dezamăgirea o făcu pe Rhea să şovăie. Chiar şi atenţia negativă din partea lui Antonio era mai bună decât niciun fel de atenţie, realiză ea. El nu dorise deloc să o vadă.

— Ce mai fac ceilalţi? întrebă ea ezitând, încercând să umple tăcerea.

— Destul de bine. De fapt, abia de ieri te-ai despărţit de ei.

— Tocmai mă întrebam dacă v-aţi instalat toţi la hotel. E mulţumitor?

— Foarte! Stau acolo ori de câte ori vin în Merida. De fapt, este chiar aproape, pe acest bulevard, Paseo de Montejo. Desigur, cazarea noastră nu se compară cu luxul de la Casa Lopez. Ce norocoasă eşti că ai putut aranja să stai aici.

— Nu am „aranjat” nimic. Eduardo a insistat. Se opri o clipă, din cauza expresiei supărate de pe faţa lui Antonio, dar apoi continuă: Dacă-ţi aminteşti, atitudinea ta sarcastică a fost cea care m-a ajutat să decid. Deşi, îmi pare rău. A fost o greşeală.

— Una din cele multe, zise el sec. Aşa... Eduardo insistă iar tu consimţi. Iar când Antonio insistă...? Ţine minte, sunt şeful tău. Poţi primi ordine de la doi oameni? El micşoră distanţa dintre ei şi îi apucă strâns coatele. Fiindcă am încă nişte prerogative, mai pot să le exercit înainte ca Eduardo să preia controlul exclusiv.

Când Rhea încercă să îşi ferească puţin capul, Tonio o luă de bărbie şi o ţinu ferm. Sărutul lui fu dur şi imperativ, iar ea îşi strânse buzele împotriva cerinţei lui. El îşi ridică încet capul şi spuse domol:

— Deci acum totul este pentru Eduardo şi nimic pentru mine, ei? Cuvintele erau amare, dar ochii lui întunecaţi îi reflectau durerea, împotriva voinţei ei, Rhea cedă, sprijinindu-se de el. Voia să îndepărteze acea rană. Surprins, el o sărută din nou şi de data asta simţi cum gura ei, moale, îi răspunde.

— Poţi fi atât de dulce, Rhea, îi murmură el pe buze. În clipa aceea, auziră voci afară, chiar lângă uşile închise ale bibliotecii. Antonio îi dădu drumul şi se îndepărtă. Iar dulceaţa aceea poate fi atât de înşelătoare, conchise el, amărăciunea revenind la suprafaţă.

Rhea se simţi deposedată. De fiecare dată când se apropiau fizic, intervenea ceva. Ea începuse să ştie bine gustul gurii lui, contururile figurii, atingerea corpului lui lângă al ei. Emoţiile lui, totuşi, erau, încă, o enigmă, iar mintea lui o barieră de netrecut care pe ea o lăsa exclusă.

Începuseră totul greşit. Atracţia fizică, niciodată satisfăcută pe deplin, precedase şi apoi le jalonase relaţia. Însă ei păreau să nu poată pătrunde fiecare în intimitatea celuilalt altfel decât intermitent, în mod fizic.

Frustrarea lui Rhea nu se reflectă în calmul exterior pe care îl abordă în momentul când uşa fu deschisă de un Eduardo exuberant, care fu urmat în cameră de unchiul lui.

Eduardo veni cu paşi mari şi rapizi către Rhea unde, cu un aer de stăpân de care ea ştiu că era pentru Antonio, se aplecă să o sărute. Ea îşi întoarse capul aşa încât sărutul doar îi trecu peste obraji, însă Eduardo nu fu descurajat. El o salută cu căldură:

— Intenţionasem să vin în seara aceasta, dar faptul că ştiam că eşti aici, în Merida, a fost o tentaţie prea mare. M-am hotărât să îmi ofer o vacanţă mai lungă.

— Eduardo se pricepe să îşi ofere vacanţe lungi, spuse sec unchiul lui, apoi adăugă: Dar în cazul de faţă, cine l-ar putea condamna? Domnul în vârstă se întoarse apoi spre Antonio: Buenos Dias, señor Ferrara. Maria mi-a spus că sunteţi aici. Aveţi ceva treabă? El părea mirat.

— Doar acest raport. Antonio scoase un plic din buzunar. M-am gândit că ar trebui să îl aveţi.

— Oh, zise señor Lopez, puţin surprins. Dar puteaţi să mi-l fi expediat la birou, ca de obicei. Apoi adăugă politicos: Dar sigur că este frumos din partea dumneavoastră că mi l-aţi adus personal. Scuze pentru impoliteţe. Din moment ce sunteţi aici, vă rog să luaţi cu noi micul dejun şi să îmi povestiţi despre munca dumneavoastră, care este cu mult mai interesantă decât citirea unui raport de lucru.

Antonio se lăsă convins. Eduardo nu era încântat, însă Rhea se bucura în secret că vizita lui Antonio era astfel prelungită. Curtea din spate, înconjurată de flori, era un loc foarte plăcut pentru micul dejun şi păstra încă prospeţimea dimineţii. Micul dejun, cu toate

acestea, nu fu la fel de plăcut, cel puţin pentru Rhea.

Pe ea o irita faptul că Eduardo încerca să îi reţină întreaga atenţie în timp ce ea se străduia să asculte conversaţia dintre Antonio şi señor Lopez. Cel în vârstă era aparent foarte interesat de munca lui Antonio şi avea o mulţime de întrebări de pus tânărului antropolog. Ea fu încântată să vadă că señor Lopez îl trata cu respect pe cel tânăr. Era evident că prejudecăţile lui nu treceau dincolo de viaţa lui personală.

Antonio, la rându-i lui, era politicos, însă reţinut. Aceasta o mulţumi pe Rhea. Nu i-ar fi plăcut să-l vadă ploconindu-se în faţa lui señor Lopez. Însă, după aceea, nu şi-l putea imagina pe Antonio Ferrara fiind vreodată slugarnic faţă de cineva. Ochii lui căutau deseori în direcţia ei, când observă aerul de intimitate pe care căuta să îl inspire Eduardo. Fără a fi nevoie, Eduardo îşi înclina capul aproape de Rhea conversând în şoaptă.

Ea ar fi vrut să-i strige lui Antonio: „Nu este ceea ce crezi. Eduardo şi eu nu suntem iubiţi”. Dar trebui să se mulţumească să-l dojenească tăios pe Eduardo, o dojană pe care voia ca Antonio să o audă:

— Nu mai vorbi aşa încet, Eduardo. Abia te pot auzi. Dacă vrei să facem planurile pentru plimbări, trebuie să fiu în stare să îţi şi aud sugestiile! Unchiul tău şi Antonio vor crede că avem secrete faţă de ei, când, de fapt, nu avem niciunul.

Señor Lopez zâmbi cu indulgenţă, dar faţa lui Antonio era o mască rece. Aproape disperată, Rhea continuă:

— Doar dacă nu consideri un secret discuţia despre mersul la o corida.

— Îţi plac luptele de tauri, señorita? întrebă unchiul lui Eduardo. De fapt, e una programată pentru

mâine. Însă, din păcate, şi Eduardo şi eu vom fi amândoi reţinuţi de afaceri.

— Nu pot spune dacă îmi plac, pentru că nu am văzut niciodată una, zise Rhea. Şi nici nu sunt sigură că aş dori să văd vreuna. Nu cred că m-ar încânta să văd un animal omorât pentru sport.

— Dar nu ar trebui privită în felul acesta, zise Eduardo. Corida este mai mult o artă decât un sport. Deşi este o tradiţie importată din Spania, este foarte populară printre autohtoni, nu-i aşa, señor Ferrara? Eduardo i se adresă lui Antonio direct, aproape ca o provocare.

— Da. Din păcate, este. Nouă, celor născuţi aici, ne place concursul, şiretenia omului împotriva forţei taurului. Cu toate acestea, nu toţi dintre noi, mă refer la cei autohtoni, se bucură de sfârşitul inevitabil.

— Nu crezi că ar trebui să merg? îl întrebă Rhea pe Antonio.

— Nu te lăsa influenţată de judecata mea. În orice caz, du-te, señorita. La urma urmei, face parte din viaţa mexicană, iar tu te lauzi că vrei să încerci totul, nu-i aşa? Antonio îşi duse şerveţelul la buze, se ridică şi se scuză: Trebuie să plec. Vă las cu plăcerile zilei şi cu… secretele voastre.

— Dar când te mai văd? Vreau să spun când plecăm pentru munca de teren? strigă Rhea neliniştită, ignorând prezenţa celorlalţi.

— Isabel îţi va da un telefon când suntem gata. Antonio îl privi intens pe Eduardo când faţa acestuia fu umbrită de tulburare, apoi plecă brusc.

Eduardo lăsă să-i scape un exagerat suspin de uşurare.

— Omul acesta nu ştie să se relaxeze. Din cauză că munceşte, vrea ca toată lumea să muncească la fel.

Nu îi voi permite să îţi ocupe timpul în Merida. Apoi zâmbi ştrengăreşte: O voi face eu însumi.

— Nu a venit să mă vadă pe mine, sublinie Rhea.

— Ei, da! alungă Eduardo ideea. Nu trebuia să aducă hârtiile alea. Niciodată nu le-a adus personal până acum. Nu-i aşa, unchiule?

Señor Lopez dădu gânditor din cap, apoi spuse, tachinând-o pe Rhea:

— Este interesant cum casa mea a devenit un magnet pentru aceşti doi celibatari atât de diferiţi, acum că m-aţi onorat să-mi fiţi oaspete, señorita. Cred că nepotul meu este gelos. Poate că are şi motive să fie.

La exterior, Rhea se arătă amuzată şi râse de idee, însă în sinea ei preţui gândul.

Eduardo readuse în discuţie propunerea de a vedea corida. El sugeră chiar să schimbe întâlnirea de afaceri astfel încât să poată merge în ziua următoare. Rhea sesiză privirea dezaprobatoare a unchiului lui.

— Eduardo, am profitat de una din rarele tale vizite pentru a aranja această întâlnire de afaceri destul de în grabă. Nu cred că ar trebui să o contramandezi acum pentru scopuri recreative. Tonul lui señor Lopez era hotărât.

— Unchiul tău are întru totul dreptate, aprobă Rhea. De fapt, dintr-un motiv oarecare, nu voia într-adevăr să participe cu Eduardo la acest eveniment. Fără tragere de inimă, el fu de acord. Urmau să fie şi alte ocazii, aminti el, nu numai un singur sezon ca în Mexico City. Avea să se intereseze.

— Cel puţin ne rămâne întreaga zi împreună, se consolă el.

— Da, du-te, zise señor Lopez, acum îmbunat, înainte să găsesc altceva să-ţi dau de făcut.

Respectând dorinţa lui Rhea, Eduardo o duse dimineaţa într-un tur al principalelor atracţii ale oraşului.

— Nu e prea mult de văzut, spusese el. Farmecul Meridei stă în atmosfera sa, nu în cele câteva clădiri publice. Cu toate acestea, la insistenţele ei plecară.

Prima lor oprire a fost la încă frumoasa Casă Montejo pe care Rhea o zărise din maşină cu o zi înainte. Interiorul era impresionant cu podelele sale de marmură, decorat cu piese vechi, elegante şi cu un patio încântător, plin cu flori.

Pe când ieşeau, Rhea se opri din nou la intrarea cu stucaturile fin sculptate, cu o minuţioasă muncă de detaliu, în special în jurul intrării principale. Aici se afla blazonul Montejo, în centru. De cealaltă parte, era înfăţişat un conchistador în armură completă. Cei doi cuceritori stăteau pe capetele indienilor învinşi.

Rhea se gândi la emoţiile felurite pe care scena aceasta trebuia să le inspire diferiţilor oameni. Cu siguranţă că Eduardo ar avea o reacţie extrem de diferită de a lui Antonio.

Ca şi când ar fi ghicit ce gândea, Eduardo comentă:

— Este o exagerare, bineînţeles.

— Este?

— Rhea, trebuie să-ţi aminteşti că toate acestea s-au petrecut într-un loc şi într-o vreme când se aplicau alte reguli. Francisco de Montejo fusese ofiţer cu Cortez, un ofiţer curajos şi capabil.

— Judecând după casa aceasta, a fost cu siguranţă bine răsplătit.

— Da, a fost recompensat de regele Spaniei pentru serviciile sale. A fost făcut guvernator pe viaţă al provinciilor Yucatán şi Cozumel – o onoare foarte

înaltă. Totuşi, în plus, a fost însărcinat să facă din Yucatán, prin forţă, o provincie a Noii Spanii. A trebuit să pacifice ţara. A trebuit să o facă sigură pentru biserică şi să îşi îndeplinească funcţia. De asemenea, se aştepta de la el să îmbogăţească tezaurul Spaniei. Şi a trebuit să facă toate astea pe cheltuiala lui.

Cum putea să pretindă că are dreptate, se gândi Rhea.

— Şi cu preţul a o mie două sute de indieni care au murit apărându-se cu săgeţi şi ciomege.

— În ceea ce priveşte populaţia indiană nord-americană, a fost mai puţin sângeros rolul istoric al americanilor? contracară Eduardo, făcând-o pe Rhea să-şi întrerupă acuzaţia.

— Nu, admise ea. Se întoarse către gravură. Dar pot înţelege clar de ce oricine cu sânge indian ar fi indignat de descrierea aceasta. Priveşte numai! De ce detest până şi licenţa artistică folosită de artistul care a creat scenele acestea!

— Ce înseamnă „licenţă artistică”? Nu înţeleg expresia.

— Uită-te numai cât de mărunte sunt figurile indienilor în comparaţie cu siluetele conchistadorilor, sublinie Rhea.

— Asta nu este chiar licenţă artistică, apără Eduardo. O, s-ar putea să fie puţin exagerat, însă, în realitate, cei aparţinând populaţiei Maya erau cei mai mici de statură dintre toţi indienii din Lumea Nouă. Ei încă sunt oameni destul de scunzi.

— Da. Antonio… señor Ferrara… este atât de înalt. Gândurile ei zburară imediat la Antonio.

— Ferrara este pe trei sferturi spaniol, contracară Eduardo, deşi omite deliberat partea aceasta din originea lui. Rhea hotărî că nu avea sens să mai

discute subiectul.

După aceea, intrară în catedrală. Aceasta fusese jefuită în timpul revoltei din 1917, foarte mult din ea fusese furat sau distrus. Cu toate acestea, Rhea găsi impresionantă sobrietatea ei deosebită.

— Au fost distruse multe lucruri frumoase în timpul întregii perioade de revoltă, zise Eduardo cu tristeţe, apoi adăugă: Dar ne-a dat, de asemenea, unii dintre eroii noştri cei mai renumiţi, Zapata, Juarez… El rosti numele cu mândrie, Rhea se bucură că Eduardo nu era atât de rigid aristocratic ca unchiul său.

Până când au ajuns la micul Muzeu de Arheologie, Eduardo se plictisise. Colecţia sa era modestă, însă lui Rhea i-ar fi plăcut să zăbovească mai mult acolo. Eduardo, totuşi, avea chef să ia masa şi se prefăcu atât de înfometat încât Rhea se hotărî să-i fie milă de el.

Masa o luară la Real Montejo, un restaurant elegant unde Eduardo fu întâmpinat cu mare deferenţă de către mâtre d'hôtel. Câţiva oameni aşezaţi la celelalte mese îi făcură cu mâna şi se uitară curioşi la însoţitoarea lui. Rhea deduse că acesta era unul dintre localurile favorite ale înaltei societăţi din Merida. Deşi mâncarea era delicioasă, Rhea fu dezamăgită de preferinţa lui Eduardo pentru bucătăria de tip european, ori poate că el credea că va fi pe placul gustului ei nord-american comandând *Veal Francese* şi *chef's salade.* Ea va trebui să-i spună că gustul ei aprecia chiar foarte mult bucătăria mexicană, mai picantă.

— Acum siesta, zise Eduardo după prânz. Rhea nu obiectă. Acum era foarte cald iar masa o moleşise. Se întoarseră la Casa Lopez, cufundată în tăcere şi cu obloanele trase. Trebuie că până şi servitorii se odihneau, din moment ce nu era niciunul pe acolo. La

uşa camerei ei, Eduardo o luă de mână, spunându-i încet:

— Îţi voi bate în uşă la cinci. Odihnă plăcută, Rhea. Mă bucur atât de mult că eşti aici. Parcă aparţii acestui loc. Îi strânse mâna, apoi o lăsă să intre.

Închizând uşa în urma ei, Rhea se întrebă ce anume vedea Eduardo şi nu putea vedea ea, de nu simţea deloc că aparţine acestui loc. Existau, hotărî ea, mai multe feluri de a aparţine, iar fiecare individ încerca să îşi satisfacă numeroasele necesităţi în moduri diferite. Confortul fizic era vital pentru unii, la fel ca şi nevoia de siguranţă. Uneori, noutatea sau necunoscutul făceau ca o persoană să se simtă nesigură. Oameni ca Ben Cramer apreciau provocarea intelectuală, în timp ce alţii căutau senzaţiile tari, chiar pericolul. Ea ar trebui să se simtă cel mai mult ca la ea acasă în mediul unde erau satisfăcute nevoile ei cele mai importante. Problema era că ea nu ştia sigur care erau acestea, însă ştia că luxul nu este una dintre ele.

Eduardo o vedea ca aparţinând lumii lui, sau probabil vedea numai ce dorea să vadă. Totuşi, el era foarte plăcut şi prevenitor, cel puţin când Antonio nu era de faţă. Antonio reuşea întotdeauna să stârnească un răspuns antagonic în tânărul spaniol. Ce efect avea asupra celorlalţi! Pozitiv sau negativ, poate, dar niciodată, niciodată neutru.

Ea se sculase înainte ca Eduardo să îi bată la uşă.

— Grăbeşte-te, o instrui el. Ne întâlnim cu nişte prieteni care vor să te cunoască. Şi ia-ţi un costum de baie. Părea că urma să fie o după-amiază şi o seară în grup.

Rhea se îmbrăcă cu o toaletă de voal, turcoaz, cu un decolteu larg în formă de V în faţă şi unul şi mai adânc în spate. Mânecile fluturânde, în formă de

evantai, erau despicate la mijloc, dezvelindu-i partea superioară a braţelor. Bikinii ei erau suficient de mici pentru a încăpea într-o gentuţă albă, croșetată. Îşi puse sandalele albe şi fu gata.

Admiraţia lui Eduardo fu împărtăşită de prietenii cărora le-o prezentă pe Rhea când ajunseră la o proprietate modernă, în afara oraşului. O duzină de tineri erau adunaţi în jurul unei imense piscine de formă neregulată, care avea o cascadă amenajată la unul din capete. Ei îl salutară călduros pe Eduardo, în timp ce fetele o examinau apreciativ pe noua sa însoţitoare, tinerii cu entuziasm nedeghizat. Erau un grup prezentabil, tinerii musculoşi şi bronzaţi, fetele brunete, cu înfăţişare semeaţă, făcând ca tenul deschis al lui Rhea să apară în contrast puternic cu culoarea bronzului lor. Toţi crescuseră împreună şi, evident, se cunoşteau foarte bine. După stânjeneala de la început, Rhea se destinse şi le acceptă primirea călduroasă. Ajunse să realizeze că era aproape o curiozitate pentru tinerii aceştia bogaţi. Nu pentru că era americană, ci pentru că era femeia americană care avea să facă muncă de teren cu preţiosul Doctor Antonio Ferrara.

Prietenii lui Eduardo, chiar şi băieţii, duceau aparent o viaţă uşoară şi leneşă. Pentru o zi, aceasta, Rhea împărtăşea felul lor de viaţă. Înotă în piscina superbă, se tolăni şi bău răcoritoare de la gheaţă servite de un valet în uniformă şi, mai târziu, seara, cină împreună cu grupul şi dansă cu unii din prietenii lui Eduardo la un club din apropiere, pe care îl frecventau. Era distractiv, dar văzu că pentru ea acesta era un interludiu, în timp ce pentru ei, era un şablon repetat, un stil de viaţă.

Rhea încercă să îi explice acest lucru lui Eduardo când se îndreptară spre casă, noaptea târziu. El nu

avea răbdare cu ea, deşi ea deduse că el ştia exact ce voia să spună.

— Aceasta e viaţa pe care o cunosc ei… o cunoaştem, corectă el. Este cea mai plăcută. Ar fi o prostie să renunţi la ea pentru vreo idee greşită despre etica muncii.

— Cu siguranţă nu aş numi etica muncii o idee greşită, îl contrazise Rhea. Pentru mine, munca este importantă. Este o necesitate atât personală cât şi financiară.

Eduardo o privi cu atenţie. Rhea simţi că trezise ceva ce el încerca, de obicei, să menţină latent doar în conştiinţa lui, ceva ce fusese, într-o vreme, activ. Apoi el, deliberat, abandonă subiectul cu o ridicare de umeri.

— Eşti mult prea serioasă, cara, ceea ce îmi aminteşte că mâine trebuie să fiu şi eu serios. După cum îţi aminteşti, sunt obligat să merg la nişte întâlniri de afaceri cu unchiul meu. Cum îţi vei petrece ziua?

— Ei, totuşi, Eduardo, protestă ea, nu sunt neajutorată. Pot merge să vizitez La Ermita, vechea sihăstrie dincolo de zidurile oraşului.

— Nu sunt prea multe de văzut acolo, dar dacă vrei… va fi destul de plăcut.

Ea ghici că el se simţea uşurat că era scutit de excursia aceasta.

— Dar cum ajungi acolo? Să te duc eu şi să aranjez cu un taxi pentru mai târziu?

— Nu. Încetează să mă mai tratezi ca şi cum n-aş avea niciun fel de resurse proprii. Râse când îi văzu privirea descurajată. Mă descurc. Pot să iau o calesa şi să călătoresc în stil mare. Trebuie să fie o excursie frumoasă. Rhea nu avea deloc cum să anticipeze ce după-amiază complet diferită urma să aibă.

Capitolul 8

Rhea avusese într-adevăr de gând să-şi petreacă după-amiaza în maniera relaxantă de care îi vorbise lui Eduardo. Nu se aşteptase la telefonul de a doua zi dimineaţă, un telefon ce îi schimbă planurile. Ca de obicei, se trezise înaintea celorlalţi şi îşi făcea de lucru pe veranda din spate, când Maria o chemă la telefon.

Trebuie să fie Sam, se gândi ea, ştiind că speranţele ei se îndreptau în altă direcţie. În mod conştiincios încercă să îşi tempereze emoţia, dar, la auzul vocii din receptor, nu fu în stare.

— Rhea… respiraţia ei se acceleră. Aici Antonio, zise el, fără să mai fie nevoie. Vocea sa profundă putea fi recunoscută instantaneu. Am două bilete pentru corida de azi după-amiază. Mi le-a dat cineva. Este o ocazie la fel de bună ca oricare alta de a te instrui despre acest gen de distracţie mexicană.

Totul veni ca o surpriză. Ea nu putu replica imediat.

— Dar cum de te-ai răzgândit? Nu păreai să fii un entuziast al luptelor cu tauri când am discutat ieri despre ele, zise ea în cele din urmă.

— Te referi la discuţia cu Eduardo şi unchiul lui… Nu m-am răzgândit. Depinde cum defineşti un entuziast al luptelor cu tauri. Nu împărtăşesc pasiunea lui Eduardo pentru ucidere. Cu toate acestea, este totuşi un spectacol şi am tot respectul pentru îndemânarea matadorului.

— Înţeleg… zise ea, nu prea sigură.

— Bun, întrebă el nerăbdător, vrei să vii sau nu?

— Da, vreau. Rosti grăbită cuvintele, aproape temându-se că el i-ar interpreta greşit tăcerea şi ar

închide. Adică, cred că ar trebui să văd cel puţin o corida.

— Desigur. Ar trebui să încerci câte ceva din tot ce-ţi poate oferi Mexicul. Ea îi trecu cu vederea sarcasmul. Pentru moment, era prea emoţionată de perspectiva întâlnirii cu el din acea după-amiază.

— Ne întâlnim în piaţă la ora două, în faţă la Los Portales.

— În faţă la ce?

— Los Portales… Arcada. Pe latura dinspre nord a Palatului Guvernatorului.

— A, da. Ştiu unde este.

— Bine. Adios. Şi închise.

Rhea stătu un moment nemişcată, ţinând încă receptorul în mână. El sunase foarte devreme. Se aşteptase ca ceilalţi să nu fie deja pe-acolo? De ce nu se oferise să vină să o ia? Parcul nu era departe de Casa Lopez, şi totuşi… Voia să păstreze întâlnirea lor secretă pentru Eduardo şi unchiul lui? Un bâzâit o făcu să-şi dea seama că ţinea încă receptorul şi îl puse la loc. Nu exista vreun motiv anume pentru discreţie. De ce nu voia nici ea ca Eduardo să ştie că merge la corida?

Totuşi, puţin mai târziu, servea micul dejun cu Eduardo şi cu señor Lopez, dar nu pomeni nimic despre telefonul lui Antonio ori despre schimbarea planurilor ei. Când ei se ridicară, de la masă pentru a pleca la birou, ea zăbovi mai mult, acceptând un supliment la cafea din partea Mariei. Ştia că Eduardo avea de gând să o ducă la o corida într-un a din zile, înainte ca ea să plece din Merida. Dar bine, raţionă ea, nu trebuia să-i dea socoteală lui Eduardo despre toate mişcările ei, nici să-i ceară permisiunea. Totuşi, ştia că din partea ei, ca oaspete, ar fi fost politicos să o facă. Nu

procedase aşa fiindcă se temuse că el ar fi încercat să o facă să îşi schimbe planul sau să îşi modifice el programul astfel încât să o poată însoţi, iar ea dorise să evite ambele posibilităţi.

Rhea îşi petrecu dimineaţa hoinărind fără ţintă prin oraş. Când se întoarse, încercă să citească, dar era prea distrată. Cărţile îi aminteau de episodul cu volumele din apartamentul lui Tonio. Când Maria o întrebă ce-ar dori la prânz, Rhea ceru numai un ceai de la gheaţă şi un sandviş. Le va servi pe balconul camerei ei. Maria încuviinţă, dezaprobator, dar lăsă tava mormăind ceva despre slăbănogii de norto-americanes. Rhea nu putu să termine nici puţinul pe care îl avea acolo. Mintea ei nu avea astâmpăr, anticipând după-amiaza ce o va petrece cu Antonio.

Începu să se îmbrace, deşi era încă foarte devreme. Nimic nu părea potrivit de îmbrăcat şi se mustră pentru că era atât de ridicol de temătoare. În final, alese o fustă din bumbac de culoare kaki, strâmtă dar cu crăpături laterale pentru a-i fi comodă la mers şi o bluză veselă, în carouri, cu mânecă scurtă, stil western.

Se mai uită o dată în oglindă şi se hotărî să îşi strângă părul la spate. Când câteva şuviţe mai scurte decât restul scăpară de după urechi, le lăsă aşa. Rhea îşi aminti de atingerea lui Antonio când, gingaş, îi pusese la loc după urechi, un astfel de cârlionţ.

Era încă foarte devreme când fu gata, dar se hotărî oricum să plece. Se va plimba încet să-i treacă timpul. Nu voia ca Antonio să creadă că era nerăbdătoare, însă nu putea să stea pur şi simplu în camera ei aşteptând.

Când ajunse în parc, îl văzu pe Antonio. Şi el sosise devreme şi stătea pe o bancă pe latura nordică,

în faţa Arcadei unde aranjaseră să se întâlnească. Fără să-şi dea seama, iuţi pasul. Antonio purta o conversaţie cu un negustor aşezat lângă el. Rhea se îndreptă către ei. Rhea simţi că el devenise conştient de prezenţa ei, pe care nu arătă însă că ar fi remarcat-o până când celălalt nu termină de vorbit.

Antonio privi apoi în sus, o salută şi îi făcu semn să se aşeze lângă el. După o privire admirativă către Rhea, negustorul se lansă într-o discuţie şi mai animată, evident vrând să pună la cale o vânzare. Scoase un hamac imens, împletit, din grămada pe care o avea la picioare şi încercă să îl desfăşoare pentru ca ei să îl vadă. Vorbea atât de repede că Rhea nu înţelegea niciun cuvânt.

— Nu, nu, îi spuse Antonio, zâmbind. Îl opri pe negustor să mai desfăşoare hamacul. Antonio îi explică ei apoi, părând încă amuzat: Crede că noi doi l-am putea folosi. Este destul de mare pentru doi. „Hamac pentru luna de miere”, aşa se numeşte. Ce crezi?

Rhea simţi cum roşeşte. Voia doar să se poarte ştrengăreşte sau o ridiculiza din nou? Ea îşi dorea foarte mult să menţină totul cât mai plăcut astăzi dacă va putea.

— Cred că doi oameni s-ar odihni prea puţin dacă ar încerca să folosească hamacul împreună, zise ea.

— Când mexicanii îl numesc „hamac pentru luna de miere” nu se gândesc chiar la odihnă, îi spuse Tonio şi o privi ca şi cum ar fi sperat să îi reaprindă roşeaţa. Apoi se întoarse către negustor, vorbind în spaniolă, aparent refuzând oferta. Celălalt spuse ceva de care râseră amândoi. O glumă ca între bărbaţi, presupuse Rhea, sau poate chiar ceva pe seama ei. Dintr-un motiv oarecare, nu era iritată, probabil că bunul gust al umorului lor era atât de evident. Negustorul le făcu la

revedere cu mâna şi îi lăsă singuri.

— Ai venit mai devreme, zise Antonio.

— Da, mă rog, am avut o dimineaţă liberă. Nu mai era nimeni acasă. Eduardo e plecat azi cu unchiul lui, aşa că m-am gândit să mă plimb prin parc până vii.

— Da, ştiu. La asta m-am gândit şi eu când am ales după-amiaza de azi, nu aveam chef să vină şi Eduardo. I-a displăcut faptul că vii cu mine?

Rhea nu răspunse. Nu voia să-i spună că nici măcar nu îi pomenise lui Eduardo de întâlnirea aceasta. Antonio ar fi putut găsi motivele ei ca fiind suspecte, se gândi ea, şi pe bună dreptate. Chiar atunci Antonio păru să-i ghicească gândurile.

— Sau ai… omis să îi spui? întrebă el.

— Nu am considerat necesar, răspunse ea cu indiferenţă, privindu-l pe Antonio drept în ochi.

— Adevărat, zise el, ridicând dintr-o sprânceană. De ce să-i stârneşti inutil gelozia?

Deci era „inutil” pentru el.

— Nu contează, hotărî el, punând capăt subiectului. Nu voiam să fie cu noi şi mă bucur că nu-i aici. Am spus destul. Să mergem.

Porniră spre arena pentru lupte de tauri din partea de nord a oraşului, însoţiţi de sute de oameni care se îndreptau într-acolo pentru a vedea programul zilei.

— În Mexico City există un sezon al luptelor de tauri, zise Rhea. Ea trebuia să meargă cu paşi mari pentru a-l putea urma pe Antonio.

— Acolo da, însă la ţară nu e un sezon special. De obicei se ţin în zile de sărbătoare sau fiesta.

— Spectacolul de azi e cu vreo ocazie specială?

— Nu sunt sigur. Probabil în onoarea Sfintei Carmen. E cam în perioada asta. Nu sunt foarte în

temă cu festivalurile religioase. Poate fi pur şi simplu pentru că au reuşit să aducă în acelaşi timp trei matadori celebri pentru acest program. Ştiu că unul dintre ei, Alfonso Diaz, este printre cei mai buni. Mă tem că luptele cu tauri sunt mai mult o afacere în ultimul timp. Dar dacă vrei să vezi o fiesta adevărată, va fi una faimoasă pe douăzeci şi şapte septembrie chiar în Merida, dacă vei mai fi aici.

Ce voia să spună? Ştia că ea nu va mai fi aici după treizeci şi unu august.

Când ajunseră la arenă, era un anunţ la casa de bilete, „AGOTADO” şi numeroşi oameni protestau nervoşi.

— Asta înseamnă „vândut”, explică Antonio. Sunt supăraţi că nu pot cumpăra bilete. Aceasta e o arenă mică, nu ca cea din Mexico City.

— Unde avem locuri, *sol* sau *sombra*? întrebă ea. Ştia că poţi alege fie partea însorită, fie cea umbrită a arenei. Locurile mai ieftine erau în partea însorită, unde stăteau de obicei pasionaţii obişnuiţi. Privitorii cu pretenţii mai aristocratice alegeau porţiunea umbrită. Era mai răcoroasă, dar, de asemenea, le permitea să fie mai aproape de principala sferă de acţiune a matadorului.

— În onoarea primei tale corida, am fost extravagant. Îi arătă biletele. Două *barreras.* Asta înseamnă locuri exact lângă mantinela arenei. Vei putea fi aproape de toate detaliile sângeroase. O conduse prin mulţime până găsi un plasator care le indică unde erau locurile lor. Rhea privi în jur curioasă. După cum anticipase întâmplările ce urmau, era mai mult emoţionată decât revoltată. Poate că răspundea entuziasmului general al spectatorilor din jurul ei.

— Dacă deteşti luptele cu tauri, de ce vii? îl

întrebă pe Antonio.

— Detest uciderea, însă îmi place spectacolul, admise el. Există un anumit simbolism într-un astfel de eveniment, care te absoarbe de-a dreptul. De fapt, numele corect nu este „luptă cu tauri”, ci *corida* – fuga taurilor. Antonio descrise desfăşurarea. Există trei momente principale – picadorii, *banderillas* şi moartea. Mai întâi, picadorii momesc taurul cu pelerinele. Matadorul începe primul joc cu taurul. Picadori călare provoacă taurul cu lancele lor şi apoi matadorul momeşte taurul îndepărtându-l de picador.

Apoi vin *banderilleros,* un fel de asistenţi ai matadorului. Ei înfig trei perechi de săgeţi în umerii taurului, care mai apoi îl slăbesc.

Scena morţii este momentul periculos. Mai întâi matadorul întărâtă taurul cu o *muleta* mică, roşie, nu mai lungă decât pelerina mare. Apoi soseşte „momentul adevărului”, când ucide taurul cu spada.

Rhea se cutremură uşor.

— Taurul este întotdeauna omorât?

— Cuvântul „matador”, să ştii, înseamnă ucigaş. Ei bine, da, taurul este omorât, urmând tradiţia spaniolă nu ca în Portugalia, unde este cruţat. Taurul poate scăpa de moarte în arenă dacă matadorul nu reuşeşte să îl omoare pentru că taurul este fie prea curajos, fie prea laş. În orice caz, unii rezistă eforturilor matadorului. Însă e numai o victorie de scurtă durată, fiindcă îi înjunghie oricum în afara arenei. Ocazional, un animal deosebit este păstrat pentru prăsilă, dar asta se întâmplă rar.

Explicaţia lui Antonio fu întreruptă de sunetul unei trompete. Mulţimea vui în aşteptare.

— E pe cale să înceapă, îi spuse Antonio.

Rhea era încântată că avea prilejul să stea chiar

lângă barrera, care era gardul din jurul arenei. Putea vedea perfect, fără nicio obstrucţie. La început veniră cei trei matadori, iar ea se minună de bogăţia costumelor lor, încărcate cu superbe broderii în aur şi argint. Ei fluturară pelerinele de pradă, puse ştrengăreşte pe un singur umăr, ca şi cum ar fi fost eroi cuceritori.

— Ca şi conchistadorii, îi şopti Rhea lui Antonio, plină de admiraţie.

— Priveşte-i iar, cu atenţie, o sfătui el. Trăsăturile fiecăruia arată că au sânge indian, nu castilian. E o ironie că fiecare băiat sărac indian visează să ajungă un matador celebru.

Atenţia lui Rhea fu atrasă de cei mulţi care îi urmau, în ritmul muzicii stridente: picadorii călări şi pedeştri. Era un spectacol grandios, evident foarte îndrăgit de mulţimea care îl adula.

În următoarea oră, Rhea era când în picioare, strigând de emoţie, când cu mâinile la ochi de groază. La început, Antonio continuă să încerce să îi explice ce se întâmplă. El îi puncta aspecte cum ar fi stăpânirea de sine şi controlul matadorului, sincronizarea şi stilul lui şi o atenţionă să urmărească picioarele matadorului.

— El nu trebuie să se mişte prea mult când năvăleşte taurul. Măiestria constă în a controla mişcările taurului, nu în a se feri din calea lui. După părerea lui Antonio, primul matador simula, numai, apropierea. Rhea nu putea discerne nuanţele mişcării, aşa cum putea vedea Antonio. La sfârşitul primei lupte, arbitrul păru să-i dea dreptate lui Antonio. După uciderea taurului, despre care Antonio a spus că durase prea mult, matadorul nu a primit ca premiu nici măcar o ureche. Rhea îşi acoperise ochii în timp ce

taurul era omorât, cuibărindu-se la pieptul lui Antonio, aşa că nu putu într-adevăr să aprecieze critica lui Antonio asupra performanţei matadorului.

Următorul matador, Alfonso Diaz, un mare favorit al publicului, atrase un taur mult mai periculos. Taurul atacă aproape imediat şi nu făcu nicio pauză mult timp după aceea.

— Nu are în minte decât un lucru, îi spuse ea lui Antonio. Să omoare tot ce mişcă. Bietul Adolfo!

Era exact pe dos, îi spuse Antonio, pentru că, paradoxal, acest fel de tauri îi dădeau matadorului cea mai puţină bătaie de cap. Taurul care este atât de previzibil este controlabil, iar aceasta îi va permite matadorului să îşi etaleze figurile cele mai măiestre, spre deliciul mulţimii.

— Vei vedea, o asigură Antonio, că Adolfo va şti exact cum să-şi facă jocul cu acest taur. Este norocos să aibă parte de un animal atât de activ şi sănătos.

Ei acum testau taurul, matadorul studiindu-l cum ataca, iar asistenţii atrăgându-i atenţia din mai multe părţi ale arenei, pentru a-i încerca vederea. Adolfo era graţios ca un dansator făcând figura „Veronica” cu mantia lui. El ţinea capa strânsă în falduri în faţa lui, iar profilul lui îndreptat spre taur.

Rhea îi admira ţinuta mândră, dorindu-şi să îşi fi adus caietul de schiţe, mai ales când animalul atacă. Matadorul îşi desfăşură capa înaintea capului animalului, apoi o răsuci spre propriul său corp când taurul trecu de ea. Manevra fu imediat repetată de trei ori. A patra oară, Adolfo îşi strânse pelerina în jurul corpului într-o jumătate de „Veronica”, apoi întoarse spatele dispreţuitor şi plecă.

— Oh, strigă Rhea îngrozită. Cum a putut să se întoarcă cu spatele la coarnele acelea ucigaşe? Însă

restul spectatorilor strigară aprobator „Olé!”. Chiar şi privirea lui Antonio era admiratoare.

Restul acestui eveniment se petrecu la fel de rapid, cu precizie şi graţie. Picadorii se desfăşurară cu măiestrie, obosind animalul şi înfigând săbiile. Rhea îşi dădu seama că simţea milă pentru biata creatură. Taurul îi atacă pe picadori, care aveau pe piciorul expus taurului o protecţie dintr-o piesă grea, ca o armură. Caii aveau nişte scuturi protectoare ca nişte saltele, pe care Antonio le numea *peto.*

— Într-o vreme, îi spuse Antonio cu dezgust, era mai mult sânge de la caii loviţi decât de la tauri. Ei încă mai sunt răniţi uneori, dar nu la fel de mult acum, când peto-ul este obligatoriu.

Matadorul atrăgea acum taurul departe de picadori. Din nou strigătele „Olé” arătau aprecierea spectatorilor a măiestriei şi artei lui Adolfo. Rhea nu putea urmări descrierea mişcărilor, făcută de Tonio. Matadorul oferea un spectacol ca o secvenţă coregrafică. Când înfipse banderillas, perechile de lănci ascuţite, ornamentate, în umerii taurului, ea şi-ar fi dorit ca cortina să coboare chiar atunci.

Nu voia să vadă episodul următor.

— De ce nu se poate sfârşi chiar acum? întrebă ea retoric.

Adolfo Diaz stătu drept înaintea autorităţilor adunării. Cu pălăria într-o mână, cu sabia şi *muleta* în cealaltă, el ceru oficial permisiunea de a ucide taurul. Apoi făcu un gest larg, arătând spre întregul public.

— Dedică taurul tuturor celor de aici, nu doar unei singure persoane, îi explică Antonio, când mulţimea dădu glas aprecierii. Ei se aşteaptă ca el să fie nemaipomenit de strălucitor acum. Îşi ţinea braţul în jurul lui Rhea şi o strânse, tulburând-o. Era ceva

senzaţional şi poate chiar senzual în acest spectacol. Era transmis din arenă tribunelor şi apoi invers, plutind în aer. Atingerea lui Antonio o făcu şi mai sensibilă la spectacolul din arenă, ca şi cum tensiunea ridicată, cauzată de reacţia ei la vederea omului şi taurului, o făcuse mai conştientă de căldura şi apropierea lui Antonio, de atingerea lui, de mirosul lui, de respiraţia lui, de virilitatea lui, de întreaga lui fiinţă.

Antonio spusese că mulţimea se aştepta la o demonstraţie nemaipomenită după gestul de dedicaţie al matadorului. Adolfo le-o dărui. Rhea se crispă când văzu ce risc îşi asumă. În locul capei sale lungi, el era acum înarmat numai cu un batic mic roşu, fixat pe un baston. Ea nici măcar nu putea să audă ce îi spunea Antonio. Reacţia ei era complet fizică şi emoţională, în faţa acestei ultime confruntări între om şi taur. La un moment dat, taurul se apropie atât de periculos de trupul omului, încât ea se cutremură violent şi se adăposti mai mult în braţele lui Antonio, simţind nevoia apropierii corpului lui.

— Iată că a sosit din nou momentul adevărului, zise el aspru, cu ochii la cel din arenă. Ea îi simţi, apoi îi absorbi tensiunea din apăsarea mâinii lui pe umărul ei.

— Dacă taurul nu a fost pregătit cum trebuie, matadorul e într-un pericol deosebit. Acum nu mai e loc pentru false înflorituri şi fanfaronadă.

— Dar taurul este cel în pericol, ţipă Rhea, cu ochii încremeniţi asupra scenei din faţa ei.

— Priveşte! Priveşte numai! Matadorul *trebuie* să ţină capul taurului jos, să îşi îndrepte sabia exact aşa, şi să o înfigă printre coarne cu mâna dreaptă, în timp ce mânuieşte *muleta* cu stânga. Dacă greşeşte mişcarea sau nu o face la timp, iar capul se ridică, va fi

lovit de corn.

Rhea îşi simţi respiraţia oprindu-i-se în gâtlej. Ar fi vrut să îşi îndrepte ochii în altă parte, dar nu putu. Apoi, dintr-odată, se termină. Adolfo manevrase cu îndemânare taurul în ultima şi fatala sa zvârcolire, omorându-l instantaneu cu prima lovitură de sabie între coaste. Mulţimea fu electrizată. Rhea respiră din nou, oarecum agitată. Simţi cum corpul lui Antonio se relaxa din încordare. Reacţiile ei erau amestecate şi confuze, chiar contradictorii.

Juriul, ţinând cont de entuziasmul spectatorilor, îi acordă matadorului nu una, ci două din urechile taurului. Mulţimea urla încă.

— Ei consideră că ar merita mai mult, explică Antonio. În arenă fură aruncate flori şi pălării. Adolfo continua să primească aplauzele. Juriul făcu un nou gest. De data aceasta, mulţimea fu satisfăcută, strigându-şi aprobarea cu reînnoită însufleţire.

— I s-a dat şi coada. Aceasta e o rară onoare, rezervată numai pentru un spectacol la superlativ. Antonio se întoarse să o privească în faţă. Ai noroc. Este prima dată când vezi aşa ceva şi ai parte de o reprezentaţie magnifică. Dar… ce este? Plângi.

Ea îşi dădu seama că îi curgeau lacrimile. Însă nu plângea ca de obicei. Nu îşi putea explica. Cu siguranţă îi părea rău pentru taur, biata creatură al cărui trup fără vlagă era acum târât afară din arenă. Dar realiză că erau alte dimensiuni ale acestui răspuns emoţional. Era milă, dar mai era, de asemenea, şi admiraţie pentru talentul matadorului şi frumuseţea mişcărilor lui, şi teamă în faţa pericolului adevărat, entuziasm alternând cu mânie la mulţimea urlând. Un alt element important era Antonio, cu care împărtăşise această experienţă.

Nu exista niciun fel de a pune toate acestea în cuvinte, şi nici nu îşi dorea. Nu avea încredere în sentimentele şi intuiţia ei în ceea ce îl privea pe Antonio. Ştia din experienţă că nu îi putea prevedea reacţiile. Pe moment, el fu mişcat de lacrimi. O strânse în braţe, cu mâna în părul ei, lipind-o de el.

— Nu trebuia să te aduc aici. A fost prea mult pentru tine. Prea sângeros. El îşi cerea iertare, căindu-se.

Să speculeze emoţia lui? Dacă gândul că ea era oripilată, şocată îl făcea să se poarte cu neobişnuită tandreţe… Dar asta ar fi însemnat ca să joace teatru.

Pentru a-l privi, Rhea se îndepărtă puţin, dar nu atât de mult încât să fie nevoie ca el să-i dea drumul.

— Sunt bine. Doar că nu sunt încă sigură cum mă simt. A fost sângeros, dar a fost şi emoţionant. De fapt, nu plâng. Lacrimile – ei bine, sunt doar lacrimi… termină ea neconvingător.

— Atunci ţi-a plăcut?

— Nu e chiar cuvântul potrivit. Însă m-am implicat foarte mult în ceea ce s-a întâmplat.

— Vrei să plecăm acum? Ai văzut destul?

Rhea nu era sigură, dar nu voia ca el să creadă că nu mai rezista.

— Poate, încă o luptă, zise ea.

De data aceasta, acordă mai multă atenţie tehnicii întregului spectacol, ca şi remarcilor lui Antonio. Ea îşi putu da seama că acest nou matador era, de departe, mai puţin experimentat decât fusese Adolfo. Avea un stil înflorit, dar tactica expertului lipsea încă. Antonio dădu din cap urmărindu-l pe tânăr, Miguel Esteban, în primele lui manevre cu taurul pe care îl atrăsese în arenă.

— Ar trebui să fie atent. Animalul ăsta pare prost.

Taurul reacţionează prea încet. Cred că animalul nu vede prea bine cu partea stângă. Asta ar putea fi periculos.

Rhea începu să înţeleagă ce voia să spună Antonio. Taurul era letargic, dificil de stârnit. Când, în cele din urmă, el atacă, matadorul nu prevăzuse şi nici nu putuse controla complet mişcarea.

La un moment dat, Antonio strigă: „Prea aproape!” şi, într-adevăr cornul taurului sfâşie costumul matadorului. Spectatorii vociferau, strigându-şi nerăbdarea şi dezamăgirea.

— Aceasta-i partea proastă, îi sublinie Antonio, cu severitate lui Rhea. Dacă matadorul e tânăr şi fără experienţă – şi prost – el este tentat să răspundă mulţimii şi să încerce ce nu ar trebui. Cel pe care l-a ales nu este un taur bun. Cu mulţimea batjocorindu-l, el va încerca să le arate că se înşală şi să le câştige aplauzele. Asta este întotdeauna stupid şi periculos.

Lui Rhea nu îi plăcea ce se petrece. Picadorii veniseră să îşi facă treaba, de a obosi taurul. Unul din ei căzu şi fu lovit de propriul lui cal venind peste el. Ceilalţi încercară să distragă taurul până când cel rănit a fost scos din arenă. Rhea se îngrozi. Nu mergea deloc cum trebuia.

Tânărul matador ceru o pauză după ce fuseseră înfipte doar două săbii. Antonio mârâi:

— Prostul! Bravează pentru mulţime. Taurul e încă prea puternic. S-a oprit prea repede.

Restul desfăşurării fu complet dezgustător pentru Rhea. Antonio avea dreptate. Taurul nu fusese obosit şi slăbit îndeajuns. Matadorul încerca iar şi iar, să îl pregătească pentru a-l omorî. Dar nu reuşi să îi pună capul jos.

Deodată, se auzi un sunet de trâmbiţă din loja

juriului, iar publicul huidui.

— Ce-a fost asta? întrebă Rhea.

— Matadorul avusese douăsprezece minute pentru a ucide taurul. Timpul lui a expirat. Goarna este un avertisment. Acum el mai are încă cinci minute până la al doilea avertisment.

— Şi pe urmă? întrebă Rhea, îndepărtându-şi faţa de la durerosul spectacol.

— Apoi mai are ultimele trei minute înainte de sunetul goarnei finale.

— Iar dacă nu poate omorî taurul?

— Atunci este dezavuat.

— Şi animalul?

— Este scos viu din arenă, însă îl omoară oricum mai târziu.

— Ce groaznic, oribil. Hai să plecăm, te rog. Nu vreau să văd asta.

— Dar el poate, încă, ucide taurul.

— Nu-mi pasă. Nu vreau să văd.

— Ai dreptate. Nu poate fi o moarte bună, indiferent ce ar face.

Antonio croi drumul afară din tribune, prin mulţimea care acum vocifera batjocoritor. Curând, erau afară din arenă şi chiar dacă era târziu după-amiaza şi încă foarte cald, Rhea respiră recunoscătoare aerul din exterior, bucuroasă că ieşise din atmosfera dinăuntru.

— Aerul din arenă era atât de greu, zise ea, sprijinindu-se o clipă de Antonio.

— Era încărcat de transpiraţie şi dogoare şi teamă, zise Antonio privind către ea. Te simţi bine acum? Să chem un taxi?

— Nu, sunt bine. Aş prefera să mă plimb. Mi-ar face bine.

El îşi ţinea braţul în jurul ei când se îndreptară înapoi în oraş. Străzile erau acum tăcute. Oamenii erau încă înăuntru. La început merseră fără să îşi vorbească, dar era o tăcere prin care păreau să comunice.

Rhea era sub imperiul diferitelor imagini din lupta de tauri care îi străfulgerau în minte, recreând emoţiile pe care le trăise; fastul paradei de la deschidere, graţia lui Adolfo, iminenţa morţii rapide a taurului, nepriceperea celuilalt matador şi urâţenia a ceea ce rezultase. Putea cineva să simtă plăcere, teroare, admiraţie şi dezgust într-un interval atât de scurt? Ea cu siguranţă simţise.

Vorbind încet, îl întrebă în cele din urmă pe Antonio:

— De ce vii? Ştiu că te-am mai întrebat, dar…

— Pentru că mă fascinează, chiar dacă mă cutremură. Există teroare, există sânge, chiar moarte. Însă există şi frumuseţe şi curaj. Poate că văd o asemănare între matadorul talentat, ca Diaz astăzi, şi tinerii vechii civilizaţii Maya care se întreceau pe terenurile de joc, ca cel pe care îl vei vedea la Chichén Itzá.

— Dar acela era un sport, un joc.

— Un joc foarte serios, Rhea. Există dovezi că orice căpitan al unei echipe victorioase juca pentru a câştiga, ştiind că victoria sa ar putea fi dovada că el era demn de a fi sacrificat zeilor. El îi văzu expresia de durere: Văd că nu ar fi trebuit să te aduc. Nu ţi-a plăcut.

— Îmi pare bine că am venit, Antonio, deşi nu ştiu dacă aş mai dori să vin iar. A fost teribil de emoţionant pentru un timp şi folosesc cuvântul „teribil” în sens foarte literal. M-am surprins pe mine însămi prin intensitatea reacţiilor.

Se plimbară din nou în tăcere pentru următoarele câteva minute. Apoi, Antonio spuse:

— Odată, când eram băiat, voiam să fiu matador. Vocea sa avea un ton de batjocură la adresa lui. Când ajunseră în piaţă, Antonio se opri la aceeaşi bancă unde se întâlniseră mai devreme şi se aşezară unul lângă altul.

— Tu, matador!

— Da, eu. Zâmbi. Băieţii americani îşi doresc să fie cowboy. Băieţii mexicani visează să devină matadori.

— Bine, tu ai alura şi purtarea. Rhea şi-l putu imagina pe Antonio – înalt, graţios, impunător.

— Dar nu şi inima pentru aşa ceva, zise el. Îţi trebuie o anumită duritate pentru a face asta ca profesionist. Când eram copil, la ferma unchiului meu, mă jucam de-a corida, aţâţând taurii pe care îi creştea, cu un prosop roşu. Asta era distractiv. Dar să ucizi de trei ori la fiecare apariţie, să călătoreşti prin Mexic şi Spania în lung şi-n lat, urmând sezonul de lupte, să trebuiască să satisfaci cererile mulţimii, asta nu era pentru mine. Din multe puncte de vedere, matadorul e un om supus la foarte multe restricţii.

— Iar tu nu poţi suferi nicio restricţie.

— Nu am spus asta. Munca mea îmi impune restricţii, însă am ales să le accept. Vezi, munca mea oferă provocări intelectuale. Din arena cu tauri primeşti provocări fizice. De celelalte am mai mare nevoie.

— S-ar părea că ai tot ce îţi trebuie. Munca ta!

El se încruntă când o privi aşteptând ca ea să continue.

— Adică, toţi spun că te conduci singur, că nu ai niciun alt interes.

— Ai prefera să fiu un diletant în munca pe care o fac, la fel ca Eduardo Lopez-Perreira? El rosti numele cu un dispreţ evident.

— Nu, nu aş prefera să fii nimic. Dar cred că îi faci lui Eduardo o nedreptate. Nu este nici atât de uşuratic pe cât crezi şi nici nu are atâtea prejudecăţi ca unchiul lui.

Tonio păru foarte iritat.

— Nu vorbeam de prejudecăţi, deşi nu mă poţi convinge cu adevărat că Eduardo arborează sentimente de egalitate.

— Pari să uiţi că Eduardo s-a născut aici, că este la fel de mexican ca şi tine. Este mândru de ţara lui. Când am fost ieri în turul oraşului, am fost uimită de câte ştia despre istoria Meridei.

— Merida lui Montejo? întrebă Tonio, pe un ton aspru.

— Ce vrei să spui cu Merida lui Montejo?

— Aceasta nu a fost dintotdeauna Merida. A fost un oraş Mayan, T'ho sau Tiho. Montejo l-a redenumit, ca noua lui capitală, deşi era a doua alegere a lui. Avusese de gând să folosească Chichén Itzá pe post de capitală. Era intrigat de ideea de a folosi templul cel mai înalt, cu pereţi din stâncă şi deasupra celei mai mari piramide ca un castel provizoriu.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost gonit de indieni, s-a întors la T'ho şi a câştigat bătălia aici. Yucatánul a devenit o provincie şi a ales numele de Merida, dar mulţi oameni de la ţară, chiar şi astăzi, vorbesc despre oraş numindu-l Tiho. Apoi, guvernatorul şi-a construit marea lui casă aici. Antonio arătă cu un gest spre Casa Montejo.

— N-ai o părere prea bună despre ea, nu-i aşa?

— Ba da. Este simbolul a tot ceea ce detest.

— Nu a făcut nimic bun acest Montejo?

— Nu, după aprecierile mele. Oh, da, are meritul de a fi luat nişte băieţi din familiile nobile indiene pentru a le da o educaţie creştină, dacă asta se poate numi „ceva bun”. Un astfel de copil a fost descendent direct al ultimului rege din Mayapan, Gaspar Antonio Xiu, care a fost educat de biserică. Acest gen de caritate condescendentă continuă încă şi astăzi. De fapt, señor Lopez i-a făcut tatălui meu o asemenea ofertă.

— Nu înţeleg, zise Rhea.

— I-a propus să îmi plătească studiile în agronomie, o carieră considerată potrivită pentru un băiat sărac, care promitea. Vocea lui exprima dispreţ.

— Ce s-a întâmplat?

— Tatăl meu a refuzat, bineînţeles. A muncit din greu şi mi-a plătit studiile. De asemenea, m-a lăsat să îmi aleg singur profesia. Desigur, la vremea aceea, aveam mai multă maturitate în a alege. Am descoperit că luptele de tauri mă atrăgeau mai puţin decât antropologia. Antonio râse. Asta poate explica şi de ce mă dedic lucrului.

— Excluzând orice altceva? Rhea sublinie ultimele două cuvinte.

Antonio îşi dădu capul pe spate şi râse din nou, apoi o privi cu ochii întredeschişi:

— Dar *am* şi alte interese. Tu, dintre toţi, ar trebui să-ţi dai seama că încerc să îmi satisfac şi alte dorinţe.

— Cu siguranţă că nu sunt singura femeie conştientă de acest lucru, răspunse ea tăios.

— Nu te contrazic. Nu sunt nici sfânt, nici celibatar convins. Cu tine, de câte ori sunt cu tine, mă surprind gândindu-mă la aceste alte dorinţe, vrând să le satisfac, vrând să le satisfac şi pentru tine. Vocea lui

coborâse sugestiv. Rhea simţi un fior interior pe care încercă să nu îl arate.

Ştia foarte bine ce voia el să spună, inclusiv referirea la satisfacerea ei. Îşi dori să fie în stare să se gândească la o replică sofisticată, însă genul acesta de dialog îi era complet străin. Ştia că multe din cele de seama ei, tinere în şcoli post-universitare, discutau deschis despre sex cu prietenii şi iubiţii lor. Dar ea nu aflase niciodată cum.

Într-un fel, viaţa ei fusese ferită, dar nu din cauza unor părinţi prea protectori sau unor idei de modă veche. Restricţiile fuseseră propria ei alegere. Nevoia de a studia şi dorinţa de a lucra îi consumaseră atât de mult din energie, începând din adolescenţă, încât ea restrânsese deliberat viaţa ei socială. Pe de o parte, în munca ei, era directă şi independentă. Pe de altă parte, în sfera emoţiilor şi necesităţilor sexuale, era blocată.

Îl privi confuză, încercând să se gândească la ceva de spus. Această intenţie fu uitată, totuşi, când îi văzu, îndreptându-se către ei, pe Eduardo şi pe señor Lopez, acesta din urmă părând curios, iar primul supărat. Când Antonio îi urmări privirea, blândeţea dispăru de pe faţa lui. Păru circumspect, pe punctul de a se înfuria.

Ceea ce urmă fu o conversaţie cu „scor nul” cum decise Rhea când se gândi la ea după aceea. Ea încercase să le explice celor doi nou veniţi cum de ajunsese să fie cu Antonio în parc. De asemenea, fu conştientă mai târziu de faptul că se pusese în poziţia de a le fi ascuns planurile ei lui Eduardo şi unchiului său. Antonio deveni iritat de nervozitatea ei şi o întrerupse, spunând:

— Este foarte simplu. Am invitat-o pe señorita

Glenn să meargă cu mine la corida. Din moment ce nu avea alt angajament, a acceptat. Nu e liberă să-şi stabilească propriile întâlniri?

Eduardo păru gata să-i dea o replică, dar unchiul lui interveni cu nişte remarci politicoase. Apoi Antonio se scuză brusc.

— Deoarece ai escorta potrivită, Rhea, voi spune la revedere.

Rhea nu ştia dacă era mai supărată pe intruşi, pe ea însăşi, sau pe plecarea lui Antonio. Soarele era încă pe cer, dar pentru ea ziua se înnegurase.

Capitolul 9

A doua zi, Eduardo încercă, cu vorbe dulci, să o scoată pe Rhea din continua ei deprimare. Era plin de bună dispoziţie şi dorea să o învăluie şi pe Rhea în umorul lui.

— Cara, o ademeni el, te rog, zâmbeşte. După-amiaza cu Ferrara te-a dezamăgit sau a fost corida?

— Niciuna, Eduardo. O persoană nu trebuie să fie veselă în orice moment al fiecărei zile, deşi tu pari să reuşeşti, în majoritatea timpului. Ea ştia, tonul ei suna indignat.

— Scuze, zise Eduardo şi apoi abordă deliberat o mină serioasă. Voi face tot posibilul să fiu complet posomorât. Vezi, încerc.

Îi era atât de greu să-şi păstreze figura serioasă, încât ea nu putu să nu zâmbească.

Era ca un copil, însă un copil bine intenţionat, iar ea era capricioasă.

— Ştiam eu că reuşim, ţipă el. Astăzi, îţi voi arăta piaţa. Asta îţi va îndepărta din minte orice te frământă.

Ea se gândea să refuze. Ăsta era felul lui Eduardo

de a rezolva problemele – găsind câte o distracţie care să-i alunge din minte supărările?

— Vino, insistă el, sigur că nu poţi doar să stai pe-aici toată ziua.

Nu, nici asta nu era ce voia ea. Nu avea niciun sens, afară doar de cazul în care ar fi sperat un nou telefon. Ştia că era o speranţă prostească şi, pe deasupra, voia să vadă piaţa. Imediat după micul dejun, porniră către Mercado Municipal.

În construcţia împrăştiată, cu o structură ca de hambar, se găseau o mulţime de magazine, compartimente, vânzători şi precupeţi. Erau gloate de tot felul, turişti şi indieni, cumpărând, vânzând, tocmindu-se, gătind, certându-se şi vorbind. Rhea era încântată de scena plină de viaţă şi culoare.

— Poţi cumpăra orice de aici, de la o pălărie de paie de un dolar, până la o bijuterie de o mie, o piesă de aur filigranat, zise Eduardo. Tonul lui suna mai degrabă indulgent decât critic. Rhea se plimba la întâmplare, bucuroasă. Se găseau produse alimentare, unelte, îmbrăcăminte ieftină şi mărfuri din piele fină, plus numeroase articole făcute din *henequen,* fibra de *sisal* care este principalul produs agricol din Yucatán.

Ea nu putu rezista să nu facă nişte cumpărături. Cumpără o bluză brodată şi un *huipil* alb, rochia tradiţională de bumbac purtată de femeile din Yucatán. Aceasta era minunat cusută de mână, o lucrătură mult mai fină decât cele pe care le admirase prima dată cu săptămâni în urmă cu elevii ei în oraşul Uxmal. Vânzătorul îi spuse că acesta era un *huipil* special, „pentru nuntă, da”. Rhea se prefăcu că nu înţelege, însă Eduardo râse şi comentă.

— Cred că ţi-ar trebui ceva mai potrivit… doar dacă, desigur, nu plănuieşti o căsătorie în stil Maya.

Rhea evită să răspundă, căutând să fie ocupată cu numărarea banilor mexicani potriviţi. La taraba următoare, admiră o *guayabera* brodată cu pliuri, cămăşile largi şi comode preferate de bărbaţii din Yucatán. Fu tentată, dar cui să i-o ofere? Îi apăru imaginea unui chip întunecat, frumos, dar încruntat, încercă să o şteargă. Cum ar putea să-i dea un cadou lui Antonio?

Degetele ei atinseră pânza. Simţindu-se un pic prostuţă, îl rugă pe negustor să îi dea o măsură mai mare.

— Pentru Ben Cramer, profesorul meu, îi spuse ea lui Eduardo, sperând că el nu îşi va aminti că îl întâlnise pe miniaturalul Ben Cramer.

Se mai plimbară primprejur, oprindu-se să admire nişte bijuterii din argint, lucrate de mână. Era un colier deosebit de frumos, pe care Eduardo vru să i-l cumpere. Rhea se împotrivi cu putere. Nu îi putea permite să îi cumpere cadouri scumpe. Se certau încă pe tema asta, când Rhea auzi o voce familiară.

— Niciodată nu ştii peste cine dai în piaţă. Era Sam, cu faţa numai zâmbet, îndreptându-se grăbit să li se alăture, cu Isabel în urma lui. Ea zăbovea, aşa că Sam se întoarse şi o trase de braţ.

— Vino, Isabel. Sunt Rhea şi señor Lopez-Perreira.

Isabel părea destul de ostilă, gândi Rhea şi nu părea că ar dori să li se alăture. Sam o îmbrăţişă pe Rhea cu afecţiune şi apoi îl salută amical pe Eduardo. Aparent, se întâlniseră într-o ocazie anterioară. Atitudinea lui Isabel fu cea pe care Rhea o consideră ciudată. Cealaltă fată o salută pe Rhea cu un zâmbet, dar Rhea fu uimită de felul distant şi încordat în care ea îl salută pe Eduardo. Evident că şi ei se cunoşteau.

În contrast, Eduardo avea un aer bine dispus, prea

bine dispus, simţi Rhea. Felul lui prietenos părea forţat.

— A trecut mult timp. Ce-ai mai făcut, Isabel? întrebă el.

— Bine. Şi tu?

— Foarte bine, ca de obicei. Sunt mereu acelaşi.

Ochii lui Isabel îl măsurară.

— Niciodată, niciodată nu te schimbi?

Întrebarea păru să fie incomodă pentru el. În loc să dea un răspuns, întrebă:

— Cum îţi merge cu lucrul?

— Cu lucrul merge bine. Ne pregătim pentru munca de teren la Chichén Itzá.

— Da, ştiu… Se priviră lung.

— Şi unchiul tău…? E bine? întrebă Isabel.

— Ca de obicei.

Tensiunea pe care o simţi între ei o derută pe Rhea. Sam, ca de obicei, salvă situaţia. Începu să povestească despre experienţa amuzantă pe care tocmai o avusese tocmindu-se pentru o statuetă obisidiană.

— Aşa că, în final, femeia a fost de acord cu preţul meu, continuă el. M-am simţit fantastic de triumfător, când am apucat mica mea statuetă. Le arătă micul cap negru al zeului ploii, pe care îl cumpărase. Victoria mea a durat cam trei minute, cât mi-a luat să merg de-a lungul pasajului până la un alt stand, conchise el, cel puţin mi-am practicat tehnicile de tocmeală. Până şi Isabel zâmbi la acest spectacol comic ce parodia supărarea.

— Oh, Sam, mi-e dor de tine, zise Rhea sincer. Mi-aş dori să putem fi toţi împreună. Fu ca şi cum Eduardo era preocupat de ceva spus de Isabel şi nu auzi această ultimă remarcă.

El ridică brusc ochii, totuşi, când îl auzi pe Sam

exclamând:

— Ei bine, de ce nu diseară? De ce nu vii cu noi diseară la masă, la Los Almendros? Leochan va comanda o masă specială, cu meniu tradiţional din Yucatán. Tu şi Eduardo trebuie să veniţi şi să petreceţi ceva timp cu oamenii de rând.

Rhea se temu că Eduardo va refuza pe loc. El spusese ceva mai devreme despre o petrecere la vila unui prieten. Spre surpriza ei, se întoarse spre ea şi o întrebă:

— Ai vrea să mergi? Sună chiar bine.

Rhea dădu puternic din cap, aprobator, pentru că nu voia cu adevărat să mai petreacă încă o seară cu acelaşi grup de prieteni bogaţi ai lui Eduardo. Totuşi, ea ştia că există o atracţie mai puternică. Îşi închipui că era cea pe care Eduardo ar fi dorit să o evite.

Cei patru îşi continuară împreună turul pieţei. Sam adăugă o notă de bufonerie care o amuză pe Rhea. Găsea o plăcere imensă în a se tocmi pentru lucruri mici, ieftine, chiar licitând împotriva lui Rhea, când admirau amândoi acelaşi obiect.

— Sam, dacă te-ar putea vedea acum studenţii tăi doctoranzi, glumi ea, târguindu-te pentru două pesetas într-o spaniolă colorată, pentru ceva de care nici măcar nu ai nevoie.

— Şi făcându-mi plăcere, croncăni el. Numai o parte din mine este Doctor Samuel Ross, profesorul dur, cercetător şi savant renumit. Cealaltă este Sam – vânătorul de chilipiruri, spaima pieţii. Rhea, orice mare om are două feţe sau n-ai observat încă?

Zâmbetul ei se încordă uşor.

— Asta poate fi adevărat pentru tine, Sam, dar nu pentru *orice* mare om. Amândoi ştiau la cine se referă.

— Greşeşti, iubito, zise Sam. Nici el nu este

unilateral. Acordă-i o şansă.

Vreau, îşi dori ea să strige, însă el nu-mi dă niciuna. Lui Rhea îi părea bine că Eduardo nu lua parte la această conversaţie particulară. El şi Isabel se opriseră în urmă, la un alt stand.

— Haide, Sam, îi zori Rhea, schimbând subiectul. N-ai nevoie de încă o pălărie de paie.

Sam îşi schimbă dispoziţia după a ei.

— Rhea, draga mea, a avea nevoie şi a dori sunt strâns legate, aşa cum s-ar putea să afli în curând. Îmi doresc pălăria asta; de aceea am nevoie de ea. Aşa va fi şi cu tine când vom ajunge la soarele dogoritor din Chichén Itzá.

Sam îşi continuă tocmeala şi sfârşi prin a lua două pălării, una pentru Rhea şi una pentru el. El şi bătrâna indiană se despărţiră veseli, fiecare bucuros de tranzacţia încheiată.

Sam îndesă pălăria de paie, cu boruri largi, pe capul lui Rhea şi i-o înclină ştrengăreşte. Când îi ajunseră Isabel şi Eduardo, ei admirară noul echipament, dar Isabel părea nervoasă. Îi aruncă o privire rugătoare lui Sam şi zise:

— Cred că ar trebui să ne întoarcem. Tata o să ne aştepte.

Sam începu să protesteze, o privi din nou pe Isabel, apoi se răzgândi. Bietul Sam, gândi Rhea. Toate problemele noastre cad pe capul lui. Se întrebă de ce părea supărată Isabel. Cu siguranţă că prezenţa lui Eduardo ar trebui să-i facă plăcere celeilalte fete, care, presupuse ea, şi-ar fi dorit ca Rhea să fie ocupată cu altceva, astfel încât ea să aibă terenul liber cu Antonio.

Când plecară, Rhea încercă să îşi satisfacă curiozitatea şi îl întrebă pe Eduardo de unde o cunoştea pe Isabel.

— A, ne-am cunoscut la facultate acum vreo doi ani, răspunse el scurt. Rhea fu surprinsă de această reticenţă, ce nu-i era caracteristică. Îi stârni şi mai mult curiozitatea, aşa că îl întrebă:

— Şi…?

— Şi… nimic, replică el. Am descoperit că avem puţin în comun. Ne-am hotărât… adică… nu am păstrat prietenia. A murit de moarte naturală. Era o notă de amărăciune? Rhea simţi că era mai mult decât voia Eduardo să dezvăluie, dar nu îl putu îndupleca să continue discuţia. Când continuă să tot schimbe subiectul, ea renunţă.

În seara aceea, când se îmbrăcă pentru cină cu o grijă mai mare decât cea obişnuită, îşi dădu dintr-odată seama că nici Sam, nici Isabel nu amintiseră nimic despre Antonio. Ea nu ştia dacă el urma să fie sau nu acolo în acea seară. Poate că pregătirile şi anticipările ei nu serveau la nimic. Apoi se supără pe ea însăşi pentru că gândea în felul acela.

Rhea avea de obicei foarte puţină răbdare cu colegele ei tinere, în studenţie, mai ales cu fetele care păreau să nu aibă altceva în minte decât următoarea lor întâlnire. La vremea aceea, mulţumită de ea însăşi, insistase ca viaţa ei să fie mult mai bogată. Totuşi, iat-o acum, simţind că seara va fi un eşec dacă Antonio lipsea. Înviorându-se, Rhea se dojeni pentru acel fel de a gândi. Va încerca să arate drăguţ pentru Eduardo, pentru Sam, pentru Leochan şi, mai important, pentru ea însăşi.

Rhea aproape că nu mai avea ce să poarte. Îşi adusese puţine haine elegante pentru că nu se aşteptase la o viaţă socială activă. Se îmbrăcase cu rochia albă când se întâlnise cu Antonio în dimineaţa anterioară şi cu cea turcoaz ieri, cu Eduardo. O alese

pe cea turcoaz. Era feminină şi romantică, iar Antonio încă nu o văzuse cu ea.

Când coborî, Eduardo servea un sherry cu unchiul lui. El era foarte animat, părând că şi-a lepădat sobrietatea de mai înainte.

— Ce frumos arăţi, draga mea, zise señor Lopez. Eduardo mi-a spus că vă întâlniţi cu nişte prieteni pentru cină. Unde luaţi masa?

— Restaurantul este Los Almendros. Cred că aşa a zis Sam, nu-i aşa, Eduardo?

— Aşa este, confirmă Eduardo. E un local mic, unchiule. Poate că îl ştii. Are o reputaţie bună pentru bucătăria tradiţională.

— Da, foarte bună. Veţi fi încântaţi. Prietenii voştri vor să încerce mâncarea din Yucatán?

— Da, răspunse Eduardo scurt. Rhea deduse că el nu îi spusese unchiului său cu cine se întâlneau.

— Nu am mai fost la Los Almendros de ani de zile, insinuă señor Lopez. Rhea fu jenată când Eduardo alese deliberat să ignore aluzia.

— Mai bine să plecăm, îi spuse lui Rhea. Ea fu tentată să facă ceea ce considera că ar fi trebuit să facă Eduardo şi să îl invite pe unchiul lui să vină cu ei, însă hotărî să nu se amestece. Trebuie că Eduardo avea motivele sale.

Totuşi, după ce ieşiră, Rhea îl mustră.

— Voia să vină şi el, Eduardo. De ce nu l-ai invitat? Ştiu că Leochan nu s-ar fi supărat.

— Unchiul meu e de modă veche, îi spuse Eduardo, oarecum plictisit. El declară că e mândru de cultura Maya. Susţine financiar munca lui Ferrara şi a celor doi Tikal, dar nu se simte la largul lui în compania lor. Social, adică.

Ea avusese dreptate. Eduardo *nu* îi spusese

unchiului său cu cine se întâlneau. Rhea se hotărî să nu insiste asupra subiectului. Existau dedesubturi pe care ea nu le putea pătrunde. Deocamdată, se va lăsa doar dusă de val.

Când Rhea şi Eduardo ajunseră la restaurant, fură conduşi la etaj, într-una din sălile mici de mese, mai intime. Ceilalţi erau deja acolo. Neliniştea lui Rhea în legătură cu prezenţa lui Antonio acolo se spulberă când îl văzu stând la masă. El nu observă sosirea lor imediat, pentru că era cufundat într-o conversaţie cu Isabel, capetele lor fiind apropiate când îşi vorbeau. Rhea nu putu să nu observe ce pereche reuşită formau. Se întrebă – o trata pe tânăra indiană, mândră şi inteligentă, în acelaşi fel posesiv şi neîndurător pe care îl avea faţă de Rhea?

Leochan îi zări primul şi se ridică imediat să-i întâmpine, când ei se apropiară de masă. Era gazda serii şi, evident, îi plăcea rolul. Sam, de asemenea, se ridică imediat, dar lui Antonio păru să îi displacă întreruperea conversaţiei şi nu se grăbi să se ridice. Rhea nu ştiu dacă să fie amuzată sau jignită şi se decise asupra celei dintâi alternative. Era un fel copilăresc de a-şi afişa independenţa, intui ea.

Leochan era evident bine cunoscut la Los Almendros. Întregul personal, de la şef la băiatul de serviciu, veniră să-l salute. Ei păreau hotărâţi să îl mulţumească.

— Şi de ce nu? întrebă el. Toţi suntem înrudiţi în vreun fel. Chiar şi Tonio este un văr îndepărtat al proprietarului.

— Dar Leochan e patriarhul familiei, zise mândru Antonio. În zilele de demult, ar fi fost căpetenie.

— Iar tu, tu ce ai fi fost? întrebă Rhea. Prinţ?

— Poate un războinic, sugeră Eduardo. Disting o

dispoziţie de luptă.

Antonio îi aruncă o privire mânioasă.

— Numai când sunt provocat, amice. Sunt paşnic din fire, dacă nu mă incită nimeni.

Sam întrerupse diplomatic ceea ce ar fi putut duce la un schimb mai aprins de replici.

— Nu, zise Sam. Cred că astronom. Nu că Tonio nu ar avea calităţi atât de conducător, cât şi de războinic. Ştim cu toţii că poate fi destul de aprig şi foarte agresiv. Acestea fuseseră spuse cu afecţiune, deşi în glumă, şi nu aveau tonul muşcător al descrierii lui Eduardo. Da, un astronom cu voinţa de a învăţa şi de a explora. Astronomii erau elita învăţaţilor din vechea civilizaţie Maya, să ştii, îi spuse Sam lui Rhea.

— Probabil că nu era uşor de trăit cu ei, presupuse Rhea, dacă erau preocupaţi mai mult de chestiuni astronomice decât omeneşti şi pământene. Se întoarse spre Tonio: Ce îţi alegi: conducător, războinic ori savant?

— Ce ai zice de preot? contră Tonio. Cred că aveau o viaţă foarte interesantă, mai ales având grijă de fecioarele pentru sacrificiu. Se întoarse pentru a i se adresa direct lui Rhea: Desigur, ştii că fetele tinere erau donate de familiile lor pentru a fi crescute în izolare şi în final sacrificate zeilor. Era considerată o onoare.

— Ştiu, zise Rhea. Era unul din obiceiurile mai puţin atrăgătoare despre care am citit. Aş fi fost bucuroasă să fiu scutită de o asemenea onoare.

— Fetele trebuiau să fie foarte frumoase, foarte tinere şi foarte inocente, zise Tonio. Rhea chicoti la aluzie.

— Opreşte-te, Tonio, insistă Leochan. Nu-l asculta, Rhea. Îi place să dramatizeze asemenea lucruri. E

modul lui Tonio de a pune femeile la punct. Ignoră dinadins faptul că au existat mari femei în istoria Maya.

— Bah, făcu Tonio a dezapreciere.

Când atenţia lui Leochan fu atrasă de chelner, Sam explică:

— Este adevărat că femeile erau aservite, în familiile conducătoare, miresele erau negociate în schimbul alianţelor şi acordurilor comerciale. Dar, odată ajunse să facă parte dintr-un clan conducător, femeile şi-au asumat puterea.

— Adică puterea din spatele tronului? întrebă Rhea.

— Nu numai asta, interveni Isabel. Erau respectate în mijlocul elitelor pentru propriile lor merite. Unele chiar au condus centre importante, ca Naranja şi Coba. Ea îşi ridică mândră bărbia, privindu-l nu pe Antonio, ci pe Eduardo.

— Destul, râse Antonio. Încă puţin şi ne spun că întreaga istorie a fost hotărâtă de femei.

— Bun, comentă Rhea aspru, într-un fel a fost, sau toate acele faimoase personalităţi masculine s-au născut prin combustie spontană?

— Touché, ţipă Sam. Aici te-a atins, Tonio.

— Da, fu Antonio de acord. M-a atins, nu-i aşa?

— Evident, zise Sam sec. În acel moment, spre uşurarea lui Rhea, le fu servit primul fel.

Apoi urmă un şir exotic de feluri picante, delicioase, lăudate din plin şi consumate cu poftă.

— Şi când mă gândesc că îmi făceam griji pentru sensibilitatea ta, señorita, râse Leochan văzând cum Rhea savura fiecare fel. M-am temut că gustul tău era obişnuit cu mâncăruri mai nepiperate, dar văd că îţi plac felurile noastre tradiţionale.

— O, da, zise Rhea cu entuziasm. Când mă gândesc că obişnuiam să cred că bucătăria mexicană se rezumă la *tortillas* şi *enchiladas.* Ea savura acum felul principal, care consta în bucăţi de pui fără os, acoperite cu un strat gros de sos închis la culoare, picant, de cârtiţă. Avea consistenţa de cacao cu lapte, dar cu gust de condimente şi diferit de orice gustase ea vreodată.

— Delicios, anunţă ea când termină. Sunt tentată să stau aici pentru totdeauna, dar probabil că nu îmi pot permite.

— De ce nu? Mexicul este probabil mai puţin scump decât New York, sublinie Sam.

— Nu şi dacă ai nevoie să-ţi completezi garderoba nouă pe care o va necesita inevitabilul meu câştig uriaş în greutate. Pur şi simplu, nu mă pot abţine de la mâncarea aceasta, explică Rhea, spre hazul celorlalţi.

Cu galanterie exagerată, Eduardo zise:

— Nicio grijă. Nouă, mexicanilor, ne place ca femeile noastre să fie bine dotate. Eşti de acord, Doctor Ferrara?

— Ăsta e mai degrabă gustul spaniol, decât cel indian, prietene, replică Tonio. Fetele indiene sunt suple şi puternice.

— Ca Isabel? întrebă Eduardo, cu ochii pe drăguţa arheologă indiană.

— Da, ca Isabel.

Cei doi bărbaţi schimbară priviri ostile.

Leochan rupse tăcerea încordată.

— Dar e uşor să rămâi slab când rabzi de foame. Le reaminti că cei din civilizaţia Maya îşi înfiinţaseră oraşele în locuri foarte aride. Când nu ploua deloc, era foamete. Din fericire, noi, modernii Maya, credem în supermagazin mai mult decât în zeul ploii.

— Nu sunt de acord cu termenul „din fericire”, zise Antonio. Civilizaţia Maya o ducea mai bine înainte de venirea spaniolilor. Oamenii din vechime dezvoltaseră un nivel înalt al propriei lor civilizaţii. Spaniolii au adus cultura europeană, însă odată cu aceasta au venit şi bolile şi dominaţia. După aceea, anii de sclavie aproape i-au abrutizat.

Amărăciunea ieşea mereu la suprafaţă, se gândi Rhea.

— Dar Merida nu reprezintă frumuseţea ambelor culturi? sugeră Rhea, încercând să evite încă un schimb de replici în contradictoriu.

— Mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu Merida în revolta din 1847 fără acest aşa-zis miracol. Sarcasmul lui Tonio era vizibil.

Leochan pufni. Evident, ştia la ce se referă Tonio.

— Dar *a fost* ceva de miracol, insistă Eduardo.

— Nu cred că am auzit vreodată povestea. Despre ce e vorba cu miracolul? întrebă Sam, la fel de nedumerit ca şi Rhea.

Lui Leochan îi făcu plăcere să le istorisească povestea. În 1847 a fost o mare revoltă, ultima încercată de oamenii Maya împotriva spaniolilor. Indienii, numiţi Sublevados, ajunseseră într-un oraş la câteva ore de Merida şi instalară acolo tabăra înainte de a porni atacul asupra oraşului. Erau hotărâţi să îi gonească pe spanioli din capitală. Oraşul părea sortit pierzaniei. Cu toate acestea, ei nu şi-au desăvârşit marşul spre ceea ce era o victorie inevitabilă. În schimb, la ivirea zorilor, locuitorii oraşului au auzit că Sublevados nu înaintau. Plecau acasă. Merida era salvată. Clopotele bisericilor începură să bată, iar locuitorii înălţară mulţumiri pentru miracol.

— Deci a fost un miracol! exclamă Rhea.

Din nou, Leochan pufni într-un râs scurt.

— Depinde de felul cum priveşti. Vezi, oamenii Maya sunt cultivatori, mai mult decât sunt războinici. Ei trăiesc cu şi prin natură, iar semnele naturii le indică orarul vieţii lor. În fiecare an, când se văd în aer furnicile înaripate, este timpul să planteze sămânţa, să pregătească pământul. Acum, povestea pe care o ştim *noi* este că indienii au stat să se odihnească şi să se ospăteze înainte de marşul final către T'ho. Era o zi caldă şi, dintr-odată, au apărut în jurul lor nori de furnici zburătoare. Oamenii le-au văzut şi au realizat că era vremea săditului. Plantatul porumbului la momentul potrivit însemna hrana copiilor lor. Aceasta era mai importantă pentru ei decât războiul. Aşa că, în ciuda implorărilor căpeteniilor, unul câte unul, oamenii au plecat. Au rămas atât de puţini, încât atacul asupra oraşului nu a mai fost posibil. Şi acesta, conchise Leochan, este adevărul din spatele miracolului care a salvat T'ho sau Merida.

— Mai mult natural, decât supranatural, comentă Isabel. Auzise istoria aceasta de multe ori, dar întotdeauna îi plăcea felul cum o povestea tatăl ei.

— Pentru cei care au fost cruţaţi, a rămas totuşi un miracol, persistă Eduardo. Îmi iau miracolele din orice sursă.

— T'ho a fost cruţat, zise Antonio. Bătălia nu a mai avut loc niciodată. Dar sunt alte conflicte care continuă încă.

— Ajunge, zise Leochan. Haide să nu intrăm în aşa ceva. Suntem aici să mâncăm şi să ne relaxăm, nu să purtăm bătălii.

— Ai dreptate, zise Tonio, ca şi când ar fi fost dornic de relaxare. Pot să observ din privirea avertizatoare a lui Sam că şi el vrea să încetez

discuţia.

— Corect, afirmă Sam. Termină cu săpuneala. Îi superi pe Isabel şi pe Eduardo. Ei păreau într-adevăr stânjeniţi, aproape trişti, observă Rhea, când Sam continuă: Discursurile pompoase nu fac bine la digestie, iar eu încă nu mi-am mâncat desertul.

Desertul fu o tartă cu fructe, cu crema cea mai uşoară şi fină pe care Rhea o gustase vreodată. Se relaxară pe urmă cu un lichior oferit din partea casei. Se numea X-Tabentum, ceea ce Leochan pronunţa „IŞ-Tahbenturn” o băutură tradiţională Maya făcută din miere fermentată şi aromată cu anason. Sam o sorbi şi declară pentru toţi – „Un mod perfect de a încheia acest ospăţ”.

După aceea, ieşiră la plimbare şi văzură mulţimi mari de oameni îndreptându-se spre piaţa principală – plaza.

— Este distracţia de sâmbătă seara, explică Isabel. În plaza fuseseră instalate şiruri de scaune în faţa unei scene. Reprezentaţia începuse şi un comic-cântăreţ făcea publicul să râdă.

— Cântece deocheate, zise Leochan, pufnind. Un grup de dansatori în veşminte colorate aşteptau să continue.

Rhea era încântată.

— Nu putem să stăm şi să ne uităm?

— E plin. Nu mai sunt locuri. Eduardo se împotrivea evident.

— Te plictiseşte această distracţie provincială? îl întrebă Antonio la ţintă.

Eduardo era iritat.

— Bine, cu greu ar putea fi de calibru profesional. În plus, nici nu avem unde să stăm.

— Putem sta în picioare. Am stat jos toată seara.

Sam şi el voia să rămână.

— Nu am mai văzut o asemenea distracţie de ani de zile, zise Isabel, tonul ei dezvăluind o notă de nostalgie. Când eram copil, abia aşteptam să merg la aşa ceva.

— Votul tău e în minoritate, îi declară Tonio lui Eduardo. Rămânem.

Îşi făcură loc prin mulţimea de oameni în picioare. Rhea nu putea vedea peste capetele spectatorilor mai înalţi. Nişte copii se urcaseră în copaci şi stăteau călare pe crengi. Aceasta îi dădu lui Rhea o idee când se găsi lângă o statuie. Nu era sculptura unei personalităţi istorice cea care o interesa, ci piedestalul înalt de un metru şi jumătate pe care era plasată statuia. De acolo, îi arătă lui Eduardo, va fi în stare să vadă peste capetele celor din mulţime, îndatoritor, Eduardo o ridică.

Ea fu mulţumită de poziţia ei avantajoasă, care îi oferea o vedere clară a scenei. După dansatorii populari, veni un grup coral, apoi o fată adorabilă care cântă balade romantice. Încântată de spectacol, Rhea nu observase că mulţimea îi înghesuise pe prietenii ei, îndepărtându-i. Când Maestrul de Ceremonii anunţă ultimul număr, o trupă mariachi, Rhea se uită după cei din grupul ei, dar nu îi putu găsi.

Ce să facă? Era la aproape doi metri şi nu putea sări pur şi simplu în mulţime. Se întreba dacă să îl roage pe unul din necunoscuţii de jos să o ajute. Intră în panică privind în jur, până când zări la un moment dat faţa lui Tonio întoarsă spre ea, uitându-se batjocoritor. Veni la baza statuii.

Cu inocenţă, se interesă:

— Aveţi o problemă, señorita?

— Tu ce crezi? izbucni ea. Trebuie să cobor de

aici.

— Aşa deci! De ce nu cobori la fel cum te-ai urcat?

— Ar trebui să fie evident că nu m-am urcat singură. Se simţea atât de prost. Oameni începuseră să se uite la ei.

— Şi acum nu mai e niciun Eduardo să te ajute să vii jos. Asta-i problema?

— Tonio… te rog…

— Ce mă rogi? Ai fost abandonată de Eduardo şi vrei ca eu să te ajut?

— Eşti imposibil. Nu am fost abandonată. Eduardo e pe-aici, pe undeva.

— O, în cazul acesta… zise Tonio şi dădu să plece.

— Nu, stai, ţipă Rhea. Nu vreau să rămân aici sus. Te rog, ajută-mă să cobor. El stătu nemişcat. Te rog, repetă ea.

— Dacă mă rogi aşa frumos… se înmuie el, venind înapoi. Îşi ridică braţele. Rhea se lăsă să cadă în braţele lui când el o luă jos. Mâinile lui, la început pe coapsele ei, alunecară pe trupul ei zvelt când el o coborî. Vârfurile picioarelor ei atinseră pământul, dar el nu îi dădu încă drumul. Ea nu mai fu conştientă de oamenii care mişunau în jurul lor.

— Recompensa, te rog, zise Tonio blând. Răsplata pe care şi-o luă fu un sărut uşor care ei îi trecu un foc peste buze. Se termină aproape înainte să înceapă, lăsând-o încă în aşteptare.

Rhea se ţinea încă de umerii lui pe care ea îi apucase pentru a se sprijini, când el o prinsese la început. Nu făcu nicio mişcare să se desprindă când Tonio o privi întrebător.

— Pari să aştepţi mai mult, Rhea, zise el, dar când ţi se oferă te împotriveşti. Trebuie să te hotărăşti. Nu sunt un bărbat cu care să te joci. Apoi o întoarse brusc

şi o luă de mână. Vino. Ceilalţi sunt acolo.

Rhea nu voia încă să li se alăture. Voia să continue conversaţia. Ce voia să spună? Nici ea nu voia să se joace. Din păcate, nu mai fu timp să reia discuţia. Erau şi ceilalţi.

— Grăbiţi-vă! Vi se topeşte îngheţata, strigă Sam, ţinând două cornete cumpărate de la o tonetă de pe stradă. Ceilalţi râdeau, ţinând cornetele care picurau şi li se scurgeau pe degete. Vanilie pentru tine, îi oferi Sam lui Rhea şi migdale coapte pentru tine, îi spuse lui Tonio. Am ales eu însumi aromele ca să se potrivească cu temperamentul fiecăruia – unul dulce şi luminos, celălalt întunecat şi uşor amărui.

Ei râseră şi apoi Rhea şi Tonio îşi consumară rapid cornetele care se topeau, ţinându-le în afară aşa încât să picure pe caldarâm.

— Nu te grăbi să judeci după aparenţe, îi spuse Tonio lui Sam. Migdalele astea coapte sunt chiar dulci, cu adevărat.

— Rhea, cred că Tonio încearcă să ne spună ceva, râse Sam, dar tu nu pari convinsă. Ea alese să nu spună nimic.

Deoarece Eduardo era singurul care venise cu maşina, el se oferi să îi ducă pe ceilalţi la hotel.

Tonio refuză.

— Mulţumesc. Prefer să merg pe jos. Nu e departe.

— Nu cred că încăpem toţi, sugeră Isabel.

— Cred că pot înghesui şase, zise Eduardo.

— Am spus că prefer să merg pe jos, repetă Antonio.

— Şi cred că vin cu tine, hotărî Sam. Poate mai ard din caloriile de la cina din seara asta. Se întoarse spre Isabel. Tu şi Leochan ar trebui să mergeţi cu

maşina. Cred că tatăl tău e obosit după ce a stat atâta în picioare. Bătrânul se rezema destul de greu în baston.

— Ce ciudat că străzile pavate sunt mai obositoare când mergi pe ele decât câmpia deschisă, oftă Leochan. Señor Eduardo, accept oferta ta amabilă.

În întuneric, Rhea îl privi cu atenţie pe Antonio, dar salutul lui de noapte bună fu unul general pentru ei toţi. Apoi el şi Sam plecară. Gândurile lui Rhea urmară silueta înaltă când se îndepărtă. Îi fu ruşine când se surprinse căutând un pretext să meargă cu ei. Dar, era deja prea târziu, ei dispăruseră. Nu avea altă soluţie decât să urce în Mercedesul lui Eduardo.

Fu un drum scurt până la hotelul unde locuiau cei doi Tikal, doar la mică distanţă de Casa Lopez, pe lângă care trecură. În ciuda protestelor lui Isabel că nu era necesar, Eduardo coborî din maşină cu Isabel şi tatăl ei şi îi conduse pe treptele porticului până la uşa de la intrare. Rhea îl văzu pe Leochan intrând în timp ce Eduardo şi Isabel mai zăboviră să discute un moment. Apoi fata dispăru înăuntru iar Eduardo se întoarse la maşină.

— A fost o seară frumoasă, zise Rhea.

— Da, aprobă el, deşi aş fi putut renunţa la spectacolul acela de varietăţi. A fost aglomerat, zgomotos şi a durat prea mult.

— Eduardo, nu fi încuiat, îl admonestă ea. A fost poate mai amuzant decât petrecerea la care voiai să mergi.

— O, aproape am uitat. I-am promis lui Pedro că trecem măcar pentru câteva minute.

— Dar e prea târziu, se împotrivi Rhea.

— Nu pentru Pedro. Petrecerile lui ţin întotdeauna până dimineaţa.

— Poate ele da, dar *eu* nu, pledă Rhea. Pur şi simplu n-aş putea. A fost o zi lungă. De ce nu mă laşi acasă şi te duci singur. Era o soluţie bună, gândi ea. Dacă ai promis, trebuie să îţi faci apariţia. Eu aş fi doar o povară, pentru că exact aşa mă simt. Abia mă târăsc.

— În regulă, zise Eduardo. Rhea fu puţin surprinsă că el fusese de acord aşa de repede şi îi aprecie consideraţia.

Eduardo parcă în faţa casei lui.

— Ce noapte superbă! zise Rhea când intrară pe poartă şi urcară treptele. Suflă briza. Mi-ar plăcea să dorm afară.

— Te vei sătura de viaţa în aer liber când ajungi la Chichén Itzá, îi aminti Eduardo deschizând uşa.

Înăuntru, el schiţă gestul de a o conduce sus pe scări dar ea insistă că nu era nevoie. Fusese atât de drăguţ toată seara, atât de prevenitor. Rhea îi spuse aceasta şi îi întinse faţa pentru obişnuitul sărut de noapte bună care era tot ce îi permisese vreodată. Într-un exces de recunoştinţă şi afecţiune, buzele ei le întâlniră pe ale lui cu o căldură mai mare decât cea obişnuită.

Putea oare sărutul acesta să genereze aceeaşi reacţie tulburătoare pe care o stârnise Tonio mai devreme? Ea se hotărî să încerce să o facă să aibă loc. Îl sărută pe Eduardo pe îndelete, cu mai mult sentiment decât îi arătase vreodată înainte. Surprins, Eduardo nu profită imediat. Apoi începu să-i răspundă şi să o ţină mai strâns, dar nu fu de niciun folos. Rhea realiză că nu se întâmpla nimic şi se desprinse. Nu simţea nici pasiune, nici tandreţe. Tot ce simţea era o afecţiune care, se temea, ar putea dispărea dacă îmbrăţişarea ar fi continuat.

— Noapte bună. Distracţie plăcută, îi spuse lui

Eduardo, împingându-l uşor spre uşă. Deşi el păru uimit, nu obiectă, iar ea-i fu recunoscătoare când plecă.

Capitolul 10

Eduardo era tulburat după ce o părăsise pe Rhea. Fusese surprins de felul aprins în care îi răspunsese sărutului lui. Cât timp sperase la o astfel de reacţie, niciodată nu forţase lucrurile în felul acesta. Oare Rhea începea abia acum să reacţioneze, tocmai când propriile lui emoţii erau confuze? Revederea cu Isabel îi readusese proaspete în minte tot felul de amintiri, atât dureroase cât şi dorinţe.

Tulburarea lui era nuanţată şi de un sentiment de vină. Nu îi spusese totul lui Rhea în legătură cu petrecerea lui Pedro. Desigur, el era întotdeauna binevenit la Pedro, însă nu îşi dăduse cuvântul că ar veni în seara aceea.

Când îi propusese lui Rhea, a fost cu speranţa că ea va refuza.

Iar dacă nu... Bun, ar fi mers la petrecere. Aşa cum era, nu avea niciun chef să fie cu prietenii lui petrecăreţi. Avea prea multe pe cap. Totuşi, nu voia să urce în camera lui pentru că ştia că ar fi urmat o noapte de insomnie.

Eduardo se urcă în maşină şi porni. Conştient, nu avea nicio destinaţie în minte. Câteva minute mai târziu, când văzu că era înapoi la hotelul unde îi lăsase pe cei doi Tikal, realiză că aici îl purtau gândurile.

Tatăl lui Isabel o luase înainte mai devreme pentru a le da ocazia să vorbească, atunci când îi condusese, însă Isabel nu voise cu niciun chip să mai zăbovească. El vrusese să aranjeze cu ea să se

întâlnească mai târziu, dar ea nu îl lăsase. Nervoasă, Isabel îi amintise că Rhea îl aştepta şi fugise înăuntru.

Eduardo opri maşina şi privi atent hotelul. Se întreba ce cameră ocupa Isabel nu pentru că i-ar fi folosit la ceva să ştie. Eduardo oftă, opri motorul, coborî din maşină şi merse la intrare. Probabil, cine ştie, s-ar putea să coboare iar să mai ia puţin aer ori să se plimbe ori altceva. Cineva stătuse lângă intrare în întuneric, cineva care fusese deranjat de sosirea lui şi se pregătea să plece.

— Isabel... o chemă el încet, nesigur dacă o făcea fiindcă o recunoscuse sau fiindcă îi era dor.

Era ea! Avea de gând să încerce să treacă pe lângă el? Eduardo o prinse de braţ, apucând-o strâns.

— Te rog, unde pleci? Nu fugi din nou.

— Ce faci aici, Eduardo?

— Ştiam că nu voi putea dormi, zise el. Vocea lui suna trist. Era iritat de sunetul propriei lui voci. Suna copilăros, la fel de copilăros cum îl acuzase odată Isabel că era.

— Dar ce faci *aici*? repetă ea.

— Mi-am încercat norocul să te găsesc aici... că s-ar putea să te văd.

— Nu are niciun sens.

— De ce trebuie să existe un sens? Nu putem discuta, pur şi simplu?

— Nu avem ce discuta. Vocea ei era resemnată. El încercă să-i citească expresia feţei.

— Nu ne-am văzut de trei ani. Avem multe de discutat. Obişnuiam să vorbim tot timpul.

— Asta era când aveam ceva în comun, zise ea. Eram amândoi la facultate, împărţind ambiţii, vise, idealuri. I se păru că ghiceşte o undă de nostalgie.

— Ce s-a întâmplat, Isabel?

— Ce s-a întâmplat? Unchiul tău s-a întâmplat. Realitatea s-a întâmplat. Ce aveam noi în comun, Eduardo, a fost măcinat de diferenţe.

— Nu este adevărat. Tu ai refuzat să mă vezi. *Tu* ai produs ruptura.

Vocea ei se înăspri.

— Ai dreptate, Eduardo. Poate ar trebui să discutăm. Unele lucruri trebuie clarificate. Vino, hai să ne aşezăm la celălalt capăt al intrării ca să nu îi deranjăm pe cei care dorm. Îl luă de mână, inversând situaţia anterioară, în care el o ţinuse de mână şi îl conduse la capătul celălalt. Cu un gest aproape matern, îl aşeză. Apoi îşi retrase mâna înainte ca el să o poată apuca din nou.

— Nu, zise ea. Hai să vorbim doar, nu să ne atingem.

Însă niciunul din ei nu vorbi imediat. Amândoi se simţeau tensionaţi, ca şi cum nu ar fi ştiut cu ce să înceapă. În cele din urmă, Eduardo spuse:

— Ştii bine, tu ai fost cea care ai rupt-o. Dintr-odată ai refuzat să mă mai vezi.

— Nu a fost dintr-odată. Ştii asta, Eduardo. Împotrivirea unchiului tău era clară. În ceea ce îl privea, eram complet nepotrivită. O fată indiană nu se potrivea şi nu putea face parte din lumea lui.

— Dar te potriveai cu a mea.

— A, dar aici era o problemă. Tu şi eu, la facultate, trăiam într-o lume. Tu şi unchiul tău trăiaţi într-una total diferită, una populată numai de aristocraţi spanioli. Tu a trebuit să decizi care era mai importantă pentru tine.

— Dar nu mi-ai dat voie. Tu ai decis pentru mine. El era şi trist şi supărat.

— Pentru a-ţi lăsa ocazia să te gândeşti, am ieşit

din scenă. Dar ce s-a întâmplat după aceea? Unchiul tău te-a absorbit complet în lumea lui, din nou, mergând până la a te face să părăseşti facultatea, abandonând studiile.

— Dar ce sens avea să mai rămân atunci?

— Sens? exclamă ea exasperată. Viitorul tău nu era legat numai de mine. Tu îţi doreai să studiezi dreptul. Aveai o carieră de plănuit, o viaţă de modelat care să însemne ceva pentru tine. Să fii om, nu marionetă!

Acum el se supără într-adevăr.

— Marionetă! Ce vrei să spui?

— Ştii ce este aceea o marionetă. Altcineva trage sforile.

— Dar am încercat să te văd.

— Nu înţelegi, Eduardo. Nu am vrut ca tu să fii marioneta *mea,* cu nimic mai mult decât a unchiului tău. Trebuie să fii propriul tău stăpân. Să faci ce vrei să faci. Ce faci tu acum... Ea îşi scutură capul, încruntându-se. Lucrezi pentru unchiul tău pe un post pe care el l-a creat pentru tine.

— Acum vorbeşti ca Ferrara. Eduardo scuipă numele.

— Da. Ei bine, Antonio poate că are defecte, dar are şi calităţi, iar independenţa e una dintre ele.

— Se pare că Doctor Ferrara e în stare să comande loialitatea întregului său personal feminin, mormăi Eduardo.

— Încetează să te mai porţi ca un copil, zise Isabel. Indignarea ta mi se datorează mie sau este din cauza señoritei Glenn? Isabel făcu o pauză, dar se grăbi să continue iar înainte ca Eduardo să poată spune ceva. Nu, nu-mi răspunde. Nu aveam niciun drept să întreb. Ce faci, cu cine te vezi, nu e treaba

mea acum. Mi-am ieşit din drepturi acum trei ani.

— Ce voiai să fac? întrebă el. M-ai respins. Ce sperai să fac?

— Speram? Nu ştiu ce am sperat. Poate că mă aşteptam tocmai la ce s-a întâmplat. Nu sunt optimistă din fire. Dar îmi *doream* – ce îmi doream, că vei lua singur propriile tale decizii. Voiam ca tu să-mi spargi uşa, dacă era nevoie şi să-mi spui acelaşi lucru. Voiam… oh, mai are acum vreo importanţă ce îmi doream?

Vocea ei se frânse de emoţie. Era foarte diferită de femeia de carieră, rezervată şi rece care părea să fie de obicei.

— Nu vreau să fiu aşa, continuă după o clipă, când avea din nou control asupra ei. Am învăţat să nu sper prea multe de la ceilalţi. Refuz să fiu rănită de cineva. Îmi iubesc independenţa.

— Tu şi Ferrara.

— Cred că Antonio şi eu ne asemănăm în unele privinţe.

— Ce zici de privinţa asta, Isabel? Eduardo o trase spre el. Semănaţi în privinţa asta? Mi se pare că tu şi eu cândva simţeam aceeaşi nevoie, *aceasta.*

Surprinsă de mişcarea lui bruscă, Isabel nu avu nicio şansă să-i reziste. Când o sărută, el îi găsi buzele ţepene şi împotrivindu-se. Eduardo o privi chinuit, ca şi când aceasta ar fi fost respingerea finală. „Oh, Isabel”, şopti el. Când îi atinse din nou gura cu a lui, ea gustă agonia. Fără să vrea, buzele i se înmuiară. Simţind schimbarea, Eduardo o strânse mai aproape. Isabel vru să-l aline, cum făcuse întotdeauna în trecut. Dar apoi se gândi… în trecut! Era pregătită să treacă din nou prin aceleaşi lucruri, să repete trecutul? Disperată, se smulse.

— Nu, Eduardo. Nu ne putem întoarce pe acelaşi drum. Nimic nu s-a schimbat. Ne îmbrăţişăm şi încercăm să ignorăm realitatea care există, dar nu putem. Unchiul tău şi dezaprobarea lui… persistă. Señor Lopez nu poate fi uitat.

— Iar Antonio Ferrara… sugeră el acuzator.

— Iar Rhea Glenn… murmură ea.

— Te aşteptai să evit toate relaţiile, Isabel? Asta sperai? Ei bine, da, le-am evitat mult timp. Nu m-a interesat nicio altă fată. Rhea este singura cu care m-am împrietenit de când ne-am despărţit. De fapt, ea îmi amintea de tine.

— Ei haide, Eduardo! Încerci să-ţi justifici relaţia cu artista drăguţă. Comparaţia este ridicolă.

— Nu justific. Desigur, sunteţi foarte diferite ca aspect şi temperament. Însă şi Rhea are o dăruire şi o nevoie de independenţă…

— Scuteşte-mă de descriere. Isabel era sarcastică. Chiar că nu mai avem despre ce discuta.

— Isabel, te rog… Eduardo o luă de braţ încercând să nu o lase să se ridice, dar ea se trase de lângă el. El o urmă imediat şi o prinse, chiar când auziră pe cineva fluierând şi sunetul unui pas vioi pe treptele de la intrare.

— Sunt foarte diplomat anunţându-mi prezenţa, voi doi, oricine aţi fi, veni un glas pe care Isabel îl recunoscu instantaneu.

— Sam, chemă ea. Tu eşti?

Sam urcă spre ei.

— Isabel? Trează încă? Cine e cu tine? Oh, Eduardo… O clipă, păru zăpăcit. Cred că lucrurile sunt un pic pe dos astă seară.

Isabel îi interpretă greşit remarca.

— Sam, eşti ameţit? Cu tot vinul… dar asta a fost

acum mai multe ore.

— Nu vinul m-a zăpăcit, Isabel dragă, zise Sam. Ci oamenii. Voi, oamenii ciudaţi, ciudaţi de-a binelea. Niciunul din voi nu este unde te-aştepţi să fie.

Isabel şi Eduardo înţeleseră doar jumătate, jumătatea lor, din ce voia să spună.

— Unde-i Ferrara? întrebă dintr-odată Eduardo.

— Bună întrebare, zise Sam. Mă întreb dacă şi el întreabă acelaşi lucru despre voi.

— Ce tot spui? întrebă Isabel neliniştită. A păţit ceva?

— Oh, nu. E bine. Cel puţin, cred că e bine. S-a pierdut pe drumul de întoarcere după cum văd că s-a întâmplat şi cu tine, Eduardo.

— Eu mă duceam la petrecerea unui prieten. Dar mai întâi am avut să-i spun ceva lui Isabel.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să vă întrerup. Sam dădu să plece.

— Nu ne întrerupi. Isabel îl prinse pe Sam de braţ şi porni cu el. Urcăm împreună, Sam. Eduardo nu mai are să-mi spună nimic.

— Dar… începu Eduardo să protesteze.

— Nimic, repetă ea emfatic. În orice caz, continuă-ţi drumul spre petrecere. Sunt sigură că nu ai vrea să pierzi o distracţie.

— Ai dreptate. Nu vreau. După toate astea, am nevoie! spuse Eduardo furios şi se năpusti pe trepte înapoi către maşină.

— Mă mir că oaspetele lui, Rhea, nu îl însoţeşte la petrecere, zise Isabel cu răceală.

— Ei bine, Rhea e prinsă cu alte treburi, lansă Sam, iar apoi conchise: Ce noapte ciudată şi de-andoaselea.

Rhea era prinsă într-un fel în care nu se aştepta

când îi spusese noapte bună lui Eduardo.

După plecarea lui Eduardo, Rhea rămăsese un moment pe loc, încercând să îşi definească sentimentele. Era o vagă dezamăgire. De ce nu îi putuse răspunde lui Eduardo? Viaţa ei ar fi fost mai puţin complicată dacă ar fi putut. La urma urmei, era inteligent, prevenitor şi bogat. Multe femei l-ar fi considerat o perspectivă ideală de căsătorie.

Desigur, el nu o înţelegea de ce ţinea la munca ei. Totuşi, poate că el nu s-ar fi interpus şi i-ar fi dăruit confort şi afecţiune, dacă nu pasiune.

Rhea îşi duse degetele la gură. Îşi simţi buzele reci. Acum, că trăise pasiunea, era gata să renunţe la ea? După toate, părea să conducă numai la frustrare. Totuşi, îşi aminti cât de lipsit de importanţă păruse orice altceva când fusese în braţele lui Antonio.

Îşi simţea capul greu. Rhea merse înapoi spre uşa principală. Aerul serii îi plăcuse. Poate că puţin aer proaspăt i-ar limpezi capul şi ar putea dormi. Rhea deschise uşa, ieşi, respiră adânc, lent, iar uşa pocni închizându-se în urma ei. Dintr-odată, realiză că rămăsese încuiată pe dinafară.

— Fraieră! îşi spuse. Doar l-ai văzut pe Eduardo deschizând cu cheia. Bineînţeles, e încuiată. Nu va fi în stare să intre fără să scoale toată casa.

Rhea auzi paşi şi putu să distingă umbrele a doi oameni venind pe stradă, spre casă. Se auzea un murmur de voci pentru că vorbeau încet, vocile lor fiind singurele pe strada pustie. Rhea coborî treptele de la intrare şi ajunse la poartă când ei se apropiară. Îşi putu da seama că erau două siluete masculine, una scundă şi elastică, cealaltă înaltă, sprintenă şi imediat familiară. Apoi le putu recunoaşte vocile. Erau Sam şi Antonio. Desigur, trebuiau să treacă pe lângă Casa

Lopez pentru a ajunge la hotelul lor, trei blocuri mai încolo.

— Sam, chemă ea încet. Tonio… inversă ea deliberat ordinea în care ar fi fost tentată să îi strige.

— Rhea, tu eşti? Sam îi recunoscuse vocea. El veni la poartă şi se uită atent la ea, surpriza citindu-i-se pe chip. Tonio era exact în spatele lui. Ea nu îi putea vedea expresia, dar vocea lui sună sever.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tonio. Ce faci aici singură? Unde este Eduardo?

Simţindu-se ridicolă, Rhea explică:

— Eduardo a trebuit să treacă pe la un prieten, iar eu nu am avut chef să merg. Cred că am rămas încuiată pe dinafară.

— Prostul ăla te-a lăsat aici fără să te conducă înăuntru? întrebă Tonio supărat.

— Nu, nu. Nu-i Eduardo de vină. Adică, el m-a condus înăuntru, dar am vrut să iau aer şi m-am întors. Nu am realizat că uşa se va închide automat. Se temea că suna aşa cum se simţea ea în acel moment – stupidă.

— Dar de ce nu suni la sonerie? întrebă Sam logic.

— Aş prefera să nu sun. Deja mă simt prost. Nu vreau să scol pe toată lumea. Ea ezită. Eduardo trebuie să se întoarcă în curând. Voi aştepta aici un timp. Aerul serii e foarte plăcut.

Fu o secundă sau două de tăcere. Apoi Antonio spuse:

— Voi… vom… sta cu tine.

— Nu-i nevoie. Protestul ei era slab.

— Ba sigur că este, o contrazise Sam. Dar nu ai nevoie de noi amândoi să-ţi ţinem companie. Din moment ce Tonio s-a oferit primul, eu fug înapoi la hotel. Sunt mai bătrân, ţineţi minte şi am nevoie de

mai mult somn decât voi, ăştia tinerii. În plus, adăugă el timid, cine spunea că doi înseamnă companie, iar trei îmbulzeală? Voi doi aţi avut destule îmbulzeli în seara asta.

Rhea ştiu că, dacă i-ar fi putut vedea figura lui Sam, ar fi avut o expresie binevoitoare şi ştiutoare. Le spuse noapte bună şi plecă, paşii lui făcând singurul zgomot pe strada tăcută.

Când Tonio împinse poarta imensă pentru a intra, aceasta îi prinse umărul lui Rhea, iar ea ţipă de durere. El fu imediat lângă ea, prinzând-o cu mâinile de talie să o sprijine, vocea lui cerând iertare.

— Îmi pare atât de rău. Nu te-am văzut clar. Te-am lovit?

— Nu, sunt bine. Ar fi trebuit să mă dau la o parte din drum.

Ea îi simţi căldura mâinilor pe trupul ei, sau ele reflectau oare arşiţa corpului când se atingeau?

— Nu e nevoie să rămâi. Mă simt bine, zise ea tremurând.

— Destul, spuse el. Decid eu ce să fac. Cu un braţ încă în jurul ei, o conduse înapoi la scările ce duceau la uşa principală, se întoarse şi se aşeză pe treapta mare, cea mai de jos şi o trase şi pe ea lângă el.

— Te-am zgâriat la umăr? Mâna lui îi atinse umărul, îndepărtând materialul vaporos al mânecii largi. Atingerea lui se transformă într-o mângâiere.

— Nu, cred că nu-i nimic. Vocea ei era întretăiată şi abia se auzea.

— Ce? întrebă el, aplecându-şi capul atât de mult încât ea îi simţi răsuflarea pe faţă. Ea repetă, cu vocea şi mai întretăiată.

— Niciun semn vânăt? insistă el, lăsându-şi şi mai jos capul. Îi atinse umărul cu buzele. Ea nu simţea nicio

durere de pe urma loviturii. Nici măcar nu îşi putu aminti care umăr fusese lovit şi nu simţea decât căldura atingerii lui, dar şi aceasta era dureroasă. Apoi Rhea realiză că dorul ei era dureros.

Îmbrăţişarea lui Eduardo, cu numai câteva minute în urmă, nu o mişcase. Cea mai uşoară atingere a lui Antonio stârnise acest tumult şi el nici măcar nu o sărutase ca lumea. Ea se întoarse cu faţa la el, hotărându-se să continue experienţa. Îl ademenise pe Eduardo să o sărute pentru a-şi măsura reacţia. Va face la fel cu Antonio.

— Tonio... îi şopti ea numele până când el îi opri vocea, respiraţia, viaţa cu un sărut. Ea fu prinsă şi purtată de un val de dorinţă. Pasiunea tresălta în gura ei, în vârful degetelor şi transmitea mesajul ei. Dorinţa lui Tonio o simţea printr-o apăsare mai puternică: gura lui o căuta mai adânc pe a ei, mâinile lui îi explorau trupul şi apăsau pe sânii moi. Corpul lui era încordat şi tensionat. Îşi mişcă buzele până la ochii ei, apoi pe gât, pe contururile rotunde ale pieptului ei, apoi, dându-i jos cu nerăbdare corsajul rochiei, pe vârfurile tari ale sânilor ei acum descoperiţi.

El putea continua să o dezbrace şi să o ia chiar acolo, pe treptele de la intrarea Casei Lopez, la miezul nopţii. Ea nu avea nicio voinţă să îi reziste. Conştiinţa acestui fapt aduse cu ea şi un sentiment de jenă. Deodată îi veni în minte că ar fi putut veni cineva peste ei – señor Lopez, Maria sau Eduardo. Acest gând o făcu să realizeze ceea ce încercase să ignore, că a face dragoste în felul acesta era degradant. Ar fi trebuit să se desprindă din braţele lui, dar nu putu. Era o situaţie imposibilă. De frustrare, strigă „Oh, Tonio! Nu!” şi se apucă de el chiar când i-o spuse.

— Cât de mult te doresc, murmură el, ridicându-şi

capul de la pieptul ei, dar mă înnebuneşti cu toate aceste „da”, „nu” şi „poate” ale tale. Te mulţumeşte să mă faci să te iubesc aici, acasă la Eduardo?

— Tonio, te rog…

El păru incapabil să-şi înceteze tirada.

— Este mai excitant să îţi sărut sânii – gura lui îşi demonstră din nou puterea – ştiind că Eduardo ar putea apărea în orice clipă? Turista cea drăguţă cochetează iarăşi cu ghidul indian? Mâinile şi gura lui începură să o pedepsească. Dar îl ţii pe spaniolul bogat în rezervă? Aşa este? întrebă el. Tonio să-ţi aprindă sângele şi Eduardo să-ţi ofere confortul?

Asprimea lui o răni. De asemenea îi stărui un sentiment de vină. Exista o urmă de adevăr în ce spunea. Era cinstită cu el şi cu ea însăşi? Lipsa ei de experienţă nu o pregătise pentru fervoarea răspunsului ei fizic.

Acceptarea intelectuală şi cea emoţională rămăseseră încă în urmă. Era o femeie matură, însă nu ştia cum să se comporte într-o astfel de situaţie.

— Nu sunt aşa… îngăimă ea… aşa de… aşa de calculată. Nu mă pot abţine când sunt cu tine.

— Atunci nu te schimba de la da la nu de fiecare dată când mă faci să te doresc.

Simţi că el era subiectiv ca şi cum, prin simpla ei prezenţă, ea îl *făcea* să o dorească.

— Te aştepţi ca eu să… să…? Chiar aici, practic în stradă? întrebă ea încercând să îşi potrivească rochia şi să îşi adune emoţiile care o răvăşeau.

— Am putea urca în camera ta, în patul tău, zise el, adăugând tăios, adică, doar dacă nu îl împarţi deja cu altcineva.

Rhea simţi că îngheaţă. El chiar credea că ea avea o aventură cu Eduardo? Pusese la îndoială inocenţa ei,

îşi aminti, încă din primul moment. Când îl luase drept ghid, el o luase drept turistă gata de orice. Aparent, revederea cu ea nu făcuse decât să-i întărească această proastă părere.

— Nu putem intra, ţii minte? zise ea, cu vocea fermă de data asta. Dar am putea merge în camera ta de la hotel, doar dacă tu, la rândul tău, nu o împarţi deja cu cineva.

Lui nu îi scăpă sarcasmul din mimica şi cuvintele ei.

— Vrei să spui, crezi că… Isabel şi eu…?

— De ce nu? Nu eşti la fel de capabil să umbli creanga, pe cât sunt şi eu, sau pe cât crezi că sunt? Ori nu poţi satisface două femei? Îi păru imediat rău că pusese întrebarea din urmă. El nu se mişcă, însă ea îi simţi mânia şi retragerea.

— Ne rănim deliberat unul pe celălalt. Faţa lui pălise. Este mai multă barbarie în aceste atacuri verbale decât în războaiele antice, cred. Asta nu duce la nimic bun. Suntem prea diferiţi, din lumi diferite.

Rhea şi-l aminti pe unchiul lui Eduardo zicând: „oamenii ar trebui să stea cu cei de seama lor”. Fusese supărată atunci pe señor Lopez, dar acum se regăsi folosind cuvintele lui împotriva lui Tonio.

— Aparent tu şi señor Lopez aveţi mai multe în comun decât crezi. El a spus că oamenii ar trebui să rămână cu cei de seama lor. Asta vrei să spui?

— Probabil, zise Tonio. El se ridică şi o trase lângă el. Singurul lucru bun între noi este fizic. Suntem de-o seamă, înţelegi, mi amada?

Tragic, ea ştiu că el avea dreptate.

— Dar asta nu ar trebui să fie totul într-o relaţie.

— Dar dacă asta e tot ce putem avea… El o sărută din nou, iar Rhea puse toată durerea şi dezamăgirea şi

dorinţa în răspunsul ei. Cum puteau fi atât de întrepătrunse plăcerea cu durerea?

Antonio fu primul care auzi pe cineva înăuntrul casei umblând la clanţa uşii. El se desprinse, îi îndreptă rochia, o luă de mână şi o duse pe scări. Maria tocmai deschidea uşa.

— Oh, señorita, perdone. Am auzit voci. Era Maria. Señor Eduardo? Ah, no, señor Ferrara. Ea îi scruta. Maria bolborosea încă în spaniolă când Antonio spuse noapte bună şi plecă, dispărând pe scări. Rhea auzi poarta de fier deschizându-se şi închizându-se iar. El plecase.

Mai întâi o iubise, apoi încercase să o umilească, apoi acţionase pentru a-i apăra reputaţia. Rhea îi spuse derutatei Maria noapte bună şi îşi duse propria ei derută cu ea, în camera ei.

Sam avusese dreptate. Fusese o seară ciudată şi răscolitoare pentru toţi cei patru eroi principali ai acestei piese.

Capitolul 11

Rhea profită de noaptea de insomnie pentru a încerca să-şi ordoneze gândurile ei agitate. Nu avea niciun control asupra acţiunilor lui Antonio, însă putea încerca să îşi controleze propriile ei reacţii. Antonio o afecta cum nu mai făcuse niciun bărbat până atunci, ori cum ar putea-o face de-acum înainte, se temea ea. Avea o părere proastă despre ea, era dominator şi pretenţios, îi stârnea furia, dar şi dorinţa.

Antonio nu ştia să-şi împartă sentimentele cu o femeie. El recunoscuse că se răneau reciproc, dar nu ştia să se oprească. Aparent, el credea că era vina ei din moment ce îi atribuise întreaga responsabilitate

pentru aţâţarea pasiunii fizice care izbucnea între ei.

Iar dacă era să capituleze, apoi ce-ar urma? Dacă ar lăsa să se întâmple ceea ce ştia că îşi doreşte? Amintindu-şi cu dor, corpul ei se zvârcoli de durere în pat.

Poate că intimitatea fizică ar putea fi primul pas, care să conducă la apropierea emoţională şi personală. Dar asta ar fi fost ca şi cum ar cumpăra aprobarea lui Antonio prin supunere.

Stătu nemişcată pe pat şi îşi lăsă gândurile să se întoarcă la Eduardo. Cu el, avea problema opusă. Era atent şi politicos, dar nu putea stârni în ea niciun răspuns pasional. Ce era mai important? În fiecare caz, lipsea ceva esenţial din relaţie.

Oftă. Poate că Eduardo ar fi alegerea mai bună. Viaţa cu el ar fi mai uşoară şi mai confortabilă. Poate că pasiunea va veni pe urmă. Gândul o făcu pe Rhea să râdă de ea însăşi.

Ce optimistă! gândi ea. Dar cum, nici măcar nu ştiu dacă Eduardo e atât de serios.

Se sculă din pat, se duse la baie şi îşi stropi faţa înfierbântată cu apă rece. Se privi în oglinda cu rama complicată.

— Dacă tot am de gând să fiu optimistă, de ce să nu îmi permit fantezii despre ce vreau într-adevăr? se întrebă. Nu este posibil ca şi pasiunea lui Tonio să se adâncească? Să devină o adevărată… dragoste? Nu-i aşa? Reflecţia ei, cu ochii măriţi, parcă implorând şi cu apa picurându-i patetic, nu avu niciun răspuns.

Ziua trecu greu pentru Rhea. Eduardo o duse într-o lungă excursie la ţară unde prânziră într-un restaurant *hacienda* foarte drăguţ. După masă, se simţi obosită şi primi cu bucurie propunerea lui Eduardo ca ea să se odihnească după-amiază, în timp

ce el se ocupa de nişte afaceri.

Eduardo râse la evidenta ei uşurare.

— Ar trebui să fiu jignit că nu îmi regreţi lipsa, Rhea. De fapt, totuşi, nu e mare lucru de făcut în Merida. Aici e un mod trândav de viaţă în care o zi seamănă foarte mult cu alta. Înotăm, mâncăm, discutăm şi de regulă cu aceiaşi oameni. Mă tem că deja te-ai plictisit de noi.

— Deloc, obiectă Rhea politicoasă. Cum putea să îi explice că nu rutina în sine o mâhnea? Era această rutină anume, neproductivă.

— Acasă, fusese obligată să îşi formeze o rutină pentru ca toată munca ce o avea de făcut să-i încapă în program. Numai că nu sunt obişnuită cu atâta timp liber, explică.

— Ce-ar fi să zburăm la Cancun pentru câteva zile? întrebă Eduardo cu nerăbdare.

— Nu Cancun! Rhea refuză imediat. Pentru ea, Cancun era legat de prima ei întâlnire cu Tonio.

Eduardo fu surprins de vehemenţa ei.

— Sau Cozumel? Nu contează. Nişte prieteni ai mei au o casă acolo, chiar pe apă. Şi o barcă, adăugă el tentant.

Rhea nu era deloc interesată, dar încercă să-şi îmblânzească refuzul.

— Nu, Eduardo. Iese din discuţie. S-ar putea să plecăm spre Chichén Itzá în orice zi. Nu uita, nu sunt în vacanţă. Am venit să lucrez.

Eduardo ridică dintr-o sprânceană, admiţând:

— Îmi vine greu să accept femei într-un asemenea rol. Nu este pentru prima dată. M-am gândit doar că o schimbare de decor ar fi bună pentru amândoi.

El spusese „amândoi”, remarcă Rhea.

— Eduardo, e ceva ce te frământă? întrebă ea. El

fusese neobişnuit de preocupat dar ea fusese atât de absorbită de gândurile ei, încât lui îi dăduse puţină atenţie.

— Nu, nimic important. Doar că nu înţeleg femeile care vor să facă o carieră, după câte văd. Apoi adăugă cu bravada lui obişnuită: dar, sunt încă tânăr. Poate sunt în stare să învăţ.

Scuza lui Rhea faţă de Eduardo se dovedi profetică. Ea petrecea singură o după-amiază dezlânată pe terasa Casei Lopez, încercând să citească. Aparent, atât Eduardo cât şi unchiul lui erau amândoi ocupaţi cu probleme de afaceri. Când Maria o chemă la telefon, Rhea fu bucuroasă de variaţie.

Cu un tremur de anticipare, ea ridică receptorul, pentru a auzi numai vocea lui Sam. Dezamăgirea ei de a nu-l găsi pe Tonio la celălalt capăt se schimbă mă bucurie la auzul ştirilor lui Sam.

— Ştiri de ultimă oră, iubito, anunţă Sam, plecăm mâine. Bucură-te de ultima ta noapte de lux, în patul acela confortabil din Casa Lopez. Începând de mâine, un pat de campanie în cort şi o grămadă de lucru.

— Sam, e grozav. Îmi dau seama că nu sunt făcută pentru o viaţă de lux şi plăceri. Sunt plictisită.

— Şi mai eşti şi nebună. Cred că noi, ăştia nebunii, ar trebui să stăm împreună. Totuşi, trebuie să fim atenţi să nu exagerăm, altfel ajungem ca Tonio.

— E chiar atât de rău?

— Asta tu trebuie să spui, Rhea iubito. Cred că ştii răspunsul.

Când Sam închise, Rhea puse încet la loc receptorul. Admise că ştia la ce se referea Sam. Munca nu ar trebui să excludă orice altceva. La Tonio, cu excepţia unor scurte escapade, aşa se întâmplase până acum.

Rhea se întreba cum se va purta pe teren. Va reuşi oare munca împreună să îi apropie? Ea încercă să nu spere la ceva ce i-ar putea aduce dezamăgire. La urma urmei, el nici măcar nu o sunase, ci îl rugase pe Sam să îi telefoneze.

Eduardo fu dezamăgit de veşti, dar Rhea distinse o urmă de uşurare la señor Lopez. Simţea că el nu era în fond de acord cu interesul lui Eduardo pentru ea. Aparent ea, ca şi Tonio, nu era de seama lor. Totuşi, el fu deosebit de ceremonios prezidând cina din seara aceea.

— Pentru ultima ta seară, señorita, zise el, Maria a pregătit o masă specială. Sper să îţi placă.

— Ştiu că o să-mi placă, răspunse Rhea, zâmbindu-i recunoscătoare Mariei, care radia. Probabil că aceasta este ultima masă copioasă pe care o voi avea mult timp de acum înainte. Sam este bucătarul nostru şi deja m-a prevenit în legătură cu limitele lui în arta gătitului. Dar ea nu era cu adevărat preocupată de meniul de la Chichén Itzá sau de condiţiile dure de locuit. Nimic nu ar fi putut întuneca aşteptările ei febrile.

— Dar de ce nu vrei să te duc cu maşina? o întrebă Eduardo după masă. Am timp şi ar fi o călătorie mult mai plăcută.

El pur şi simplu nu înţelegea, se gândi Rhea, că pentru ea confortul nu era una din priorităţile principale.

A doua zi dimineaţă, totuşi, Rhea aproape regretă că refuzase oferta lui Eduardo. Toţi cei cinci din echipă, cu lucruri personale şi echipament, au fost înghesuiţi într-un camion vechi. Drumul de cincizeci de kilometri a fost fierbinte şi plin de praf. Totuşi, raţionă ea, era

mai bine să fie cu grupul decât să se bucure de un lux pe care nu îl puteau împărtăşi şi ceilalţi.

Fiecare lua în glumă lipsa de confort. Sam şi Tonio şofară cea mai mare parte a drumului şi apoi o lăsară şi pe Isabel o porţiune, însă refuzară oferta ei. Ea discută pe tema asta, contrazicându-i, apoi realiză că ei aveau dreptate. Ea nu cunoştea şoselele şi nu era obişnuită să şofeze o mașină mare. Nu putea trata orice refuz ca o jignire. În sinea ei, admise că dorea să împartă camaraderia celor trei de pe locurile din faţă şi să îi demonstreze lui Antonio că putea fi la fel de competentă ca şi Isabel.

La periferia oraşului Chichén Itzá, se opriră la un hotel pentru a lua nişte echipament pe care Tonio îl depozitase acolo, şi coborâră toţi din maşină pentru a se relaxa cu câte o băutură rece, timp de o jumătate de oră. Când plecară, Sam glumi:

— Ia-ţi la revedere de la civilizaţie, Rhea.

Rhea realiză ce voia să spună atunci când Tonio opri din nou maşina câteva minute mai târziu. Tabăra lor era într-o zonă împădurită răzleţ lângă piramide, dar departe de potecile turistice. Aranjamentul era rustic – un cort mare pentru luatul mesei, şi cinci mai mici, în care va dormi echipa.

— Iată. Casa noastră de la ţară, anunţă Sam, descriind-o cu mâna, dintr-o mişcare. Cum ţi se pare?

Rhea se uită în jur.

— Bine, nu e chiar Holiday Inn, dar…

Tonio nici măcar nu o lăsă să termine.

— Dacă este prea primitivă pentru tine, señorita Glenn, voi spune unuia din oameni să te ducă înapoi la hotel. Tonul lui era plin de sarcasm.

— Nu m-ai lăsat să închei, izbucni ea. Tocmai voiam să spun că sunt sigură că mă voi descurca bine.

El plecă ţanţoş.

Rhea îşi trase bagajele în cortul pe care urma să îl împartă cu Isabel, urmând exemplul tinerei indiene. Invidia familiaritatea Isabelei cu această situaţie şi uşurinţa cu care se descurca.

Imediat ce îşi depozitară tot harnaşamentul, Tonio îi conduse prin zonă. Sigur că ceilalţi mai fuseseră acolo de nenumărate ori, dar pentru Rhea era un loc nou şi emoţionant. Se întindea cam două mile de la nord la sud. Cu toate că fuseseră restaurante sau depozite numai treizeci din sutele de ruine de acolo. Locul reflecta totuşi precizie şi frumuseţe. Rhea se minună de piramida centrală, El Castillo, înaltă de treizeci de metri. Pe fiecare din cele patru laturi ale sale se aflau scări ducând la un templu boltit, iar pe intrări erau sculptate figuri de războinici Tuia. Pe uşa din faţă era o sculptură impunătoare a lui Chac Mool, zeul ploii, într-o poziţie înclinată.

— Aşteaptă să vezi tronul jaguarului, zise Leochan. Este înăuntru. Un tron de piatră, în formă de jaguar, pictat cu colţi roşii făcuţi din scoici şi ochi din jad. Ceva care să inspire teamă şi veneraţie.

Rhea vru să intre, dar ceilalţi mergeau deja mai departe.

— Nicio grijă, vei vedea totul, o asigură Leochan. Nu încerca să faci totul din prima zi. Voi fi eu însumi ghidul tău. Merseră în continuare, unde îi aşteptau ceilalţi. Structura următoare la care se opriră era mult mai puţin impunătoare decât El Castillo.

— Dar mult mai importantă, îi spuse Sam lui Rhea. Acesta este El Caracol, care înseamnă „melc” în spaniolă.

— De ce l-au numit aşa spaniolii?

— Numele vine de la scara interioară care urcă în

spirală la un observator, pe acoperiş, explică Sam. Acesta e, de fapt, un observator astronomic.

Antonio o privi, chipul lui exprimând mândrie şi chiar semeţie.

— Vezi, Rhea, zise el adresându-i-se direct, cei din civilizaţia maya erau astronomi desăvârşiţi. Ei descoperiseră conceptul abstract de zero şi un sistem de numărare cu mult înainte ca europenii să le înveţe de la arabi. Ei calculaseră cu precizie un calendar de 365, 242 zile solare.

Rhea recunoscu că aceasta era cu adevărat o realizare, dar admise că ştia puţin despre astronomie.

— Designul arhitectural şi lucrările de artă sunt ceea ce mă fascinează.

— Atunci aşteaptă să vezi Terenul de Mingi, îi spuse Sam.

Rhea citise despre „terenurile de mingi”, iar cel de aici era cel mai bine păstrat şi cel mai mare, însă ea nu ştia de nicio lucrare de artă. „Vei vedea”, îi promise Sam, când se întoarseră spre El Castillo.

În timp ce mergeau, Leochan încerca să descrie sportul jucat acolo.

— Jocul cu mingea poate fi considerat un amestec de hochei, fotbal şi baschet, zise el. De fiecare parte a terenului lung se află inele de piatră la înălţime. Jucătorii trebuiau să arunce o minge densă prin aceste inele folosindu-şi numai antebraţul, genunchii şi şoldurile.

— Deci la asta serveau costumele acelea pe care le-am văzut în picturile din muzeu, afirmă Rhea.

— Cu greu s-ar putea numi costume, zise Tonio sec. Pernele acelea greoaie erau folosite ca protecţie şi pentru a ajuta la aruncarea mingii. Reţine, nu aveau voie să folosească mâinile.

Când ajunseră la teren, Rhea fu impresionată de mărimea lui. Apoi fu absorbită de basoreliefurile de pe zidurile laterale.

— Vei face nişte desene aici, îi spuse Tonio. Plăcile acestea trebuie reproduse. Simbolurile sunt foarte interesante. Unele reprezintă moartea, altele înnoirea în ritualurile fertilităţii. Acesta era mai mult decât un sport, o să vezi. Jocul era de multe ori urmat de un sacrificiu omenesc pentru zei.

— Da, îmi amintesc că te-ai referit la aceasta când eram la lupta de tauri, în Merida.

Rhea dorea să îi amintească lui Tonio de acea după-amiază, de comuniunea acelei experienţe trăite împreună. Însă el nu răspunse.

— De fapt, adăugă Leochan, există dovezi că până şi învingătorii erau uneori sacrificaţi.

— Pare atât de nedrept, zise Rhea, dacă ei câştigau.

— Ciudată logica maya, zise Leochan. Victoria lor dovedea că ei erau demni de a fi sacrificaţi.

Rhea se cutremură. Nu toate tradiţiile din vechime erau şi romantice.

— Ce brutal! comentă ea.

— Fiecare civilizaţie îşi are brutalitatea ei, contră Tonio. A fost o civilizaţie incredibilă.

— Atunci de ce s-a prăbuşit? întrebă Rhea. O privi pe Isabel. Cred că e domeniul tău. Istoricii cunosc ce s-a întâmplat?

— Nu există nicio explicaţie satisfăcătoare, zise Isabel. Centrele au decăzut unul după altul şi au fost abandonate până în prima jumătate a secolului al nouălea, era noastră. A urmat apoi o renaştere în secolul unsprezece – doisprezece, iar Chichén Itzá a devenit cel mai mare centru din toate. După aceea, cu

mai puţin de un secol înainte de sosirea spaniolilor, au avut loc căderea şi cea din urmă împrăştiere a civilizaţiei maya.

Chipul lui Isabel reflecta mândrie şi tristeţe când conchise, cu o mişcare a mâinii:

— Aceasta e tot ce a rămas.

— Nu numai asta, zise Leochan. Noi… *noi* am rămas. Maya supraviețuiește încă.

— Oh, tată, oftă Isabel. Noi suntem doar câţiva, risipiţi şi agăţându-ne de vechile rânduieli.

Bătrânul zâmbi răbdător.

— Adevărat, suntem doar câţiva. Dar unele din vechile ritualuri au însemnătate pentru noi chiar şi acum. Se întoarse către Rhea. Vei vedea diseară, la botezul din sat.

— Primul fiu al vărului meu, adăugă Tonio. Va fi o sărbătoare.

— Adică un botez la biserică? se interesă Rhea curioasă.

— Nu chiar, zise Leochan, zâmbind. O să vezi. Va fi o ceremonie specială, după tradiţia noastră. Vei vedea.

— Vino, ordonă Tonio. Avem timp să vedem Cenote Sagrado în drum spre tabără.

— Nu e puţul pentru sacrificii? întrebă Rhea cu oarecare dezgust. Citise despre puţul unde se făceau sacrificiile omeneşti.

Lui Tonio păru să-i placă reacţia ei.

— Da, zise el. Este în jungla de lângă tabăra noastră. Un loc favorit al turiştilor.

Merseră cam trei sute de metri, pe drumul sacru de la nord de Castillo şi ajunseră la groapa căscată.

— Vai, dar e imensă! Rhea rămase cu gura deschisă de uimire.

— Peste şaizeci de metri diametru. Tonio păşi până la marginea ei şi îi arătă: şi în jur de douăzeci şi patru de metri până la suprafaţa apei. Vino să te uiţi.

Rhea refuză.

— Mâine, zise ea. Am văzut destul pentru o zi.

Se temea că Tonio o va condamna pentru capriciile ei, dar el păru să se înmoaie.

— Desigur, aprobă el, suntem toţi obosiţi. E timpul să ne întoarcem la tabără, să mâncăm ceva şi să ne facem siesta.

— Cea mai bună idee pe care ai avut-o, îl aplaudă Sam.

Înapoi la tabără, Sam dădu o reprezentaţie reuşită pregătind masa pentru toţi cinci.

— Secretul meu e o combinaţie de condimente antice şi magia modernă a deschizătorului de conserve, anunţă el servindu-le un amestec gustos de orez, mazăre şi pui. Jubilă la complimentele lui Rhea şi la pofta vizibilă cu care mâncau ceilalţi.

— Din păcate, îi spuse el lui Rhea când terminară, tocmai ai gustat jumătate din catalogul meu complet de reţete. Acest pui cu orez şi hamburgerii à la Ross sunt toate cunoştinţele mele în materie de gătit. Apoi o luăm de la capăt. Devine destul de monoton, iată de ce Isabel şi Leochan încep să inventeze scuze după masa numărul patru şi solicită invitaţii de la rudele lor din zonă. Tonio îmi rămâne fidel. Dar, atunci când lucrează, abia mai ştie ce mănâncă.

— Bietul Sam, zise Rhea râzând. Te voi ajuta la gătit. Când rămâi fără reţete, va fi rândul meu.

— Ştii să găteşti? Tonul lui Tonio suna sceptic.

— Sigur că ştiu să gătesc. Nu îmi permit să mănânc în oraş. A trebuit să învăţ să-mi gătesc singură, sau aş fi răbdat de foame. Gătesc chiar bine,

de fapt, zise ea tăios. Ce credea el, că era total neajutorată?

— O fată cu multe talente, declară Sam, punându-şi braţul în jurul ei. Cineva o să fie un bărbat foarte norocos. Păcat că sunt un bătrân celibatar convins. Dar poate nu e prea târziu, ia spune-mi, Rhea, ai putea să înveţi să iubeşti pe cineva care e mai bătrân şi mai scund decât tine?

Toţi râseră. Rhea plasă un pupic afectuos pe obrazul lui.

— Nu-i nevoie să învăţ. Sunt deja nebună după tine, Sam.

— Ia te uită, croncăni Sam triumfător şi apoi îl luă în zeflemea pe Antonio: vezi ce se întâmplă când voi, tinerii, amânaţi? Pierdeţi ocazia.

Tonio se făcu stacojiu.

— Nu te adresezi cui trebuie. Nu-ţi sunt eu rivalul!

— Ei bine, ar trebui să-mi fii, contracară Sam, dar Tonio tocmai se uita în altă parte. Rhea era stânjenită. Deşi nu o mai mira, atitudinea lui continuă să o rănească, însă ea încerca să nu i-o arate. Îl ajută pe Sam să strângă şi apoi toţi se retraseră în corturile lor să se odihnească.

— O oră, le spuse Leochan. Apoi trebuie să mergem la botez.

Rhea avu nevoie de ora aceea. Deşi nu dormi, se simţea foarte obosită şi nu îi plăcu că trebuia să se scoale când o auzi pe Isabel umblând prin cort şi începând să se îmbrace.

— Poate că nu ar fi cazul să vin şi eu, spuse Rhea ezitând, văzând-o pe cealaltă fată cum se îmbrăca. Sună mai mult a întâlnire de familie.

— Este o sărbătoare la care oaspeţii sunt întotdeauna bineveniţi, îi spuse Isabel. Stătu în picioare

în faţa patului de campanie al lui Rhea, privind-o lung pe tânăra americană. Isabel îşi pusese o bluză bogat împodobită cu broderie şi îşi împletise părul brunet cu o panglică colorată într-o coadă groasă, într-o parte. Arăta şocant. Rhea îşi dădu dintr-odată seama că nu îşi adusese nicio rochie.

— Nici măcar nu am ceva potrivit să îmbrac, îi spuse Isabelei. Tot ce mi-am adus sunt haine de lucru.

— Nu contează cu ce te îmbraci... începu Isabel. Apoi, văzând figura preocupată a lui Rhea, avu o idee. Se uită prin lucrurile din valiza ei şi scoase o altă rochie, un alt *huipil,* pe care îl desfăşură înaintea lui Rhea.

— Iată, pune-ţi asta. E răcoroasă şi comodă.

Rhea se lăsă convinsă. Deodată, ideea de a rămâne singură în tabără o sperie. Îmbrăcă rochia albă, care era mult mai simplu ornamentată decât cea purtată de Isabel. Nu realiză că simplitatea acesteia îi scotea în evidenţă propria ei frumuseţe. Lângă albul rochiei pielea lui Rhea strălucea iar părul ei era o aură luminoasă. Pentru a-l îmblânzi, ea împrumută o panglică de un verde aprins de la Isabel şi îi strânse la spate, dar câteva şuviţe rebele scăpară, încadrându-i gâtul cu cârlionţi.

Atentă şi rezervată, Rhea o urmă pe Isabel afară din cort. Sam le salută cu un fluierat de apreciere.

— Superb, proclamă el. Iar către Rhea: rochia ţi se potriveşte de minune.

— Sigur e nimerită? întrebă Rhea ezitând. Uneori, oamenilor le displace ca străinii să se îmbrace în portul tradiţional.

— În seara aceasta, Rhea, tu nu eşti o străină, spuse Leochan cu căldură, luându-i mâna într-a lui. În seara aceasta, eşti una de-a noastră.

Rhea evită să-l privească pe Tonio, temându-se că ar putea descoperi un sarcasm ce ar fi risipit căldura cu care o învăluise remarca lui Leochan. Dacă l-ar fi privit, ar fi aflat în ochii lui o expresie curioasă, aproape de dor.

— De fapt, Tonio, tu eşti singurul care nu e îmbrăcat potrivit pentru ocazie, sublinie Sam. El şi Leochan purtau amândoi nişte *guayaberas* brodate, cămăşile-tunică la fel ca cea pe care o cumpărase Rhea din piaţa din Merida. Tonio era într-un tricou de polo cu gâtul descoperit.

— Voi toţi în *guayaberas,* zise el, zâmbind. Voi fi singurul care nu e în costum tradiţional, dar nu contează.

— Aşteaptă, zise Rhea. Dădu fuga în cort, scotoci prin geanta ei şi găsi cutia în care era cămaşa cumpărată. Nici măcar nu ştia de ce o adusese cu ea.

Se întoarse şi i-o înmână, oarecum afectată, lui Tonio.

— Poftim zise ea, fără să se uite în ochii lui. Poate-ţi vine bine.

Încruntându-se uşor, Tonio luă cămaşa.

— Dar cum de…? începu Isabel să întrebe.

— Oh, am cumpărat-o pentru Doctor Cramer, cineva din ţară, întrerupse Rhea grăbită, dar pot oricând cumpăra alta. Te rog, poart-o…

— Pentru Ben Cramer? întrebă Tonio iscoditor, despăturind cămaşa. Rhea uitase că şi Tonio şi Sam îl cunoşteau amândoi pe profesor.

— Îmbracă-te cu ea, îl grăbi Sam. Aceasta e oricum prea mare pentru Ben.

Fără alte vorbe, Tonio îşi scoase tricoul, îşi trase pe el *guayabera* şi se încheie.

— Arăţi grozav, îl tachină Sam. Rhea fu de acord.

— Stai, ai uitat un nasture, observă Isabel şi, cu un aer de stăpână pe care Rhea îl detestă, Isabel se întinse şi îl încheie la ultimul nasture.

Se îngrămădiră toţi în furgonetă şi merseră douăzeci de kilometri până în satul Alenque, unde locuia vărul lui Tonio. Pe drum, Leochan îi explică lui Rhea că ceea ce urma să vadă nu era un botez obişnuit.

— De fapt, botezul catolic a avut loc acum câteva luni, curând după naşterea copilului. Adică atunci când i-a fost dat numele creştin, Juan, şi când a fost botezat la biserică.

— Atunci, ce se sărbătoreşte acum? Rhea era nedumerită.

— Aceasta este „hetzmek”! Este o ceremonie mayană, un ritual precreştin, care a fost practicat de mii de ani, răspunse Isabel. S-a păstrat, deşi poate varia de la un sat la altul. Mătuşa mea, care va fi naşă astăzi, l-a învăţat în Lepán, un sat lângă ruinele din Mayapan.

Când ajunseră la Alenque, oaspeţii erau deja adunaţi în piaţă. Cei doi Tikal şi Antonio fură salutaţi călduros de prietenii şi rudele strânse acolo. Chiar şi Sam, care aparent mai fusese pe acolo înainte, îi cunoştea pe unii dintre oaspeţi. Prezenţa lui Rhea iscă puţină curiozitate, dar fu călduros întâmpinată de Imelda, verişoara lui Antonio şi mama copilului Juan. Orice temere pe care o avusese Rhea, că va fi un oaspete nepoftit la o sărbătoare de familie, se risipi.

— Ne onorezi prin prezenţa ta aici, spuse Imelda binevoitoare, într-o engleză fluentă. Mă bucur foarte mult că Antonio şi-a adus prietena. Imelda avea oare o impresie greşită despre relaţia ei cu Antonio? Însă Rhea nu spuse nimic, când Imelda continuă:

— Vă aşteptam pe voi. Acum putem începe.

Soţul Imeldei îl aduse pe fiul său, un copilaş drăguţ de vreo patru luni.

Copilul era îmbrăcat într-un *huipil* alb, la fel ca femeia în vârstă căreia îi fu dat. Înainte să îl ia, ea îi puse la mână o brăţară mică din aur.

— Aceasta e ca să îi dea sănătate în primii doi ani, îi şopti Leochan lui Rhea. Frunzele verzi şi strugurii purpurii brodaţi pe hipil simbolizează sănătatea, cât şi o viaţă prosperă.

Femeia începu să cânte băieţelului fascinat, care se bucura vizibil de atenţia acordată.

— Voi face acum „hetzmek" pentru tine, Juan, acum nu mai eşti un prunc. Tu treci de la pruncie la copilărie. Am daruri pentru tine care să te ajute în „cercul vieţii".

Femeia luă, unul câte unul, nişte mici obiecte de pe o masă de lângă ea.

— De acestea vei avea trebuinţă în viitor, ca bărbat. Atinge-le acum. Ia-le în mână şi ţine-le, să înveţi să le mânuieşti cu bine.

Unul câte unul, femeia puse fiecare obiect în pumnul mărunţel al copilului. El îl apuca pe fiecare, ţinându-l până era tentat de ce i se oferea mai departe. Primul obiect fu o cărticică.

— Fie să înveţi a citi şi să ai înţelepciunea ce ţi-o dau cărţile, intonă ea.

Apoi o puşcă.

— Să răneşti, să aperi, să supravieţuieşti.

La surpriza lui Rhea, Leochan sublinie că cele oferite erau simbolice, arma reprezentând simbolul puterii.

Apoi copilaşul prinse mânerul unei seceri în timp ce naşa lui cânta:

— Să înveţi a lucra ogorul şi a culege recolta pământului roditor.

Secera fu înlocuită cu un foarfece.

— Croitorul învaţă a-şi mânui uneltele. Cel ce este pregătit pentru acest meşteşug aduce belşug familiei sale şi este mândru de meseria sa.

Micuţul Juan aproape că refuză să dea drumul foarfecelui, dar apoi se lăsă tentat de moneda de aur pe care o apucă nerăbdător.

— Fie ca tu să aduci belşug şi familiei tale şi să dobândeşti bogăţiile unei vieţi împlinite şi fericite.

Femeia îl lăsă să ţină în continuare moneda strălucitoare de aur când îl coborî de la pieptul ei şi îl ţinu pe şoldul stâng.

— Juan Quetaro, îl cheamă ea în timp ce el îşi mişca pumnul cu putere, nu mai eşti de acum prunc sugaci, ci porneşti pe drumul vieţii.

Continuând să ţină copilul călare pe şoldul ei, femeia începu să înconjoare masa de nouă ori, în sens invers acelor de ceas, murmurând o rugăciune creştină.

— Aceasta simbolizează cei nouă regi ai nopţii din folclorul mayan, îi spuse Leochan lui Rhea, ajutaţi şi de biserica creştină. Multe din ceremoniile noastre sunt un astfel de amestec al credinţei noastre noi cu vechile tradiţii.

După ce femeia termină, Rhea fu surprinsă să îl vadă pe Tonio păşind în faţă şi luându-l pe micul Juan. Şi el, la rândul lui, puse copilul pe şoldul stâng şi repetă ritualul.

— Uneori o rudă bărbat este rugată să ia şi ea copilul băiat în jurul mesei. Imelda a vrut ca Antonio să fie naşul băiatului, astfel ca Juan să aibă exemplul tăriei şi delicateţei lui Tonio.

Delicateţe? se minună Rhea. Nu era o calitate asociată de obicei cu Antonio Ferrara.

Totuşi, chipul lui reflecta emoţie când înapoie, în final, copilul tatălui său mândru.

Ceremonia sfârşindu-se, Imelda împreună cu mama şi surorile ei le serviră după aceea oaspeţilor festinul pe care îl pregătiseră.

— Bucură-te, o sfătui Sam pe Rhea când farfuriile lor erau umplute din nou cu feluri delicioase, unul după altul. De mâine, înapoi în tabără: hamburgeri à la Ross.

Era un grup voios, festiv şi Rhea se găsi în centrul unui grup guraliv de fete dornice să-şi exerseze engleza şi să pună întrebări curioase despre viaţa din America.

— Cât de diferită este viaţa la New York, comentă Imelda. Apoi zâmbi luminos către Rhea: dar şi viaţa aici, cu Tonio, va fi bună. Vei vedea.

Înainte ca ea să poată protesta, explicând că Imelda a înţeles greşit, Imelda îl împinse pe Juan, acum foarte obosit, în braţele lui Rhea şi se scuză pentru a merge să le ajute pe celelalte femei să strângă mesele. Rhea îl privi pe micul Juan cuibărindu-se fericit în braţele ei şi închizând ochii, şi se minună că el putea dormi după atâtea emoţii. Vocile din jurul ei erau mai scăzute acum. Rhea prindea frânturi de conversaţie, puţină spaniolă, puţină engleză, puţină mayană. Leochan veni lângă ea.

Ţinând în braţe copilul adormit, Rhea simţi o mulţumire stranie. Privi în jos la băiatul din braţele ei. El avea deja trăsături puternice, iar smocul său bogat de păr negru, drept, îi dădea o înfăţişare îndrăzneaţă.

— Arată deja ca un mic războinic, îi şopti ea lui Leochan.

— Un copil mayan, proclamă Leochan. Pur sânge.

Nu au mai rămas mulţi ca noi. Apoi, pe un ton mai tare şi mai uşor, i se adresă nepoatei lui, alături.

— Imelda, copilul a avut semnul maya când s-a născut?

— Da, răspunse Imelda, râzând.

Rhea era nedumerită.

— Ce este semnul maya?

— Unii zic că e o superstiţie sau doar o coincidenţă, îi spuse Leochan, dar în folclorul nostru se spune că un copil cu sânge pur maya are un semn special la naştere, o pată albăstruie la baza şirei spinării, vizibilă din naştere. Am auzit că aceasta se întâmplă şi la eschimoşi, şi la mongoli, care ar putea proveni din aceeaşi rasă din vechime. Nu-i aşa, Tonio? îl întrebă pe Antonio când acesta veni la ei şi se aşeză.

Tonio era pe cale să răspundă când văzu privirea uimită a lui Rhea.

— Dar şi eu am un astfel de semn, zise Rhea. Sau am avut. Cred că s-a dus până acum. Îmi amintesc că mama mea spunea că ea s-a alarmat la început când l-a observat prima dată, însă doctorul i-a spus că nu are de ce să-şi facă griji. Vedeţi, mama mea provenea dintr-o familie armeană, iar doctorul a zis că aşa ceva se întâmplă destul de des cu copii armeni. Nu-i ciudat?

— Aparent, mongolii şi-au lăsat sămânţa în multe locuri, comentă Antonio strâmbându-se, dar expresia lui era glumeaţă, şi nu ridiculizând-o.

Urmă o tăcere odihnitoare, curmată când Isabel le reaminti că era târziu şi că aveau înainte o zi lungă de lucru.

Tonio încuviinţă fără tragere de inimă.

— Mai bine plecăm.

Rhea îl predă pe micuţul Juan mamei lui, care le ceru să promită că îi vor vizita din nou în curând.

— Vino curând, Rhea, zise Imelda, şi convinge-l pe Tonio să vină cu tine.

— Mă îndoiesc că îl pot convinge pe Tonio să facă ceva, protestă Rhea.

Imelda o privi curios şi zâmbi.

Când ajunseră la maşină, Isabel se oferi să şofeze la întoarcere. Aparent, Tonio era foarte obosit, iar Isabel îşi dăduse seama.

Rhea se urcă pe bancheta din spate cu Leochan şi Sam şi se uită la cele două capete din faţa ei. Isabel privea drept înainte, concentrându-se la conclus, iar Tonio îşi ţinea capul pe spate, cu ochii închişi. Din nou, Rhea simţi junghiul geloziei. Imelda se înşelase, cea pe care se baza Tonio era Isabel, nu Rhea.

Mai târziu, în noaptea aceea, privind-o pe Isabel cum îşi peria părul negru când se pregăteau de culcare în cortul lor, Rhea remarcă cât de fericită fusese Imelda.

— Nu o invidiezi? întrebă Rhea.

Isabel se întoarse şi o privi.

— Nu chiar, zise ea gânditoare. Imelda are tot ce şi-a dorit mai mult pe lume. La fel şi eu.

— Căsătorie… copii? o iscodi Rhea.

— Acestea sunt viaţa Imeldei. Munca e viaţa mea.

Iar Tonio e parte din munca ta, adăugă Rhea în sinea ei.

— Dar tu niciodată nu ţi-ai… nu îţi doreşti…? Rhea nu ştia cum să încheie.

Expresia de pe chipul Isabelei era greu de descifrat în lumina mijită a lanternei.

— Oh, cândva am avut şi eu idei romantice. Un Făt-Frumos dintr-o altă lume. Vocea i se înăspri. Însă Făt-Frumos nu e pentru lumea adevărată. Am realizat că locul meu este la lucrul meu, cu oameni de felul

meu.

Încerca oare să îi transmită un mesaj lui Rhea, acelaşi mesaj pe care i-l transmisese, din motivele lui şi señor Lopez?

— Ca Tonio? insistă Rhea, ştiind că răspunsul o va durea.

— Da! Tonul Isabelei era sfidător. Ca Tonio. Ne asemănăm în multe. Munca este cel mai important lucru pentru noi.

— Aveţi multe de împărtăşit?

— Ne împărtăşim destule.

Rhea simţi ochii lui Isabel asupra ei şi se gândi că fata indiană va mai spune ceva. Dar Isabel trebuie să se fi gândit mai mult la asta. Ea ridică din umeri.

— Este târziu, zise ea. Trebuie să şi dormim.

Mai uşor de zis decât de făcut. Amândouă fetele stătură întinse în întuneric, cu ochii deschişi, cu gândurile gonindu-le somnul. Rhea închise în cele din urmă ochii, doar ca să vadă imaginea lui Tonio fulgerându-i înaintea lor. Se întreba dacă şi pe cealaltă fată o urmărea acelaşi chip întunecat.

Capitolul 12

În dimineaţa următoare, Rhea se trezi înaintea celorlalţi. Îşi îmbrăcă rapid pantalonii jeans şi un tricou în carouri, cu mânecă scurtă, şi ieşi din cort. Apa din găleata pentru spălat era rece. Îşi frecă faţa, îşi pieptănă părul fără a avea vreo oglindă la dispoziţie, şi îl legă la spate pentru a-şi lăsa gâtul liber. Ziua promitea deja să fie fierbinte. Rhea se hotărî să le facă celorlalţi o surpriză şi să fie cu micul dejun gata pregătit când se vor scula ei.

În cortul care le servea drept sală de mese, găsi

pâine, ouă şi margarină în lada frigorifică. Apoi văzu un ibric mare de fier care era atât de greu, că abia îl putea ridica. Strică câteva chibrituri şi se arse la deget până reuşi să aprindă aragazul. În nervozitatea ei, scăpă un ou întreg în oală şi apoi petrecu zece minute pescuind bucăţele de coajă.

— Ce altceva mai poate merge prost? îşi murmură sieşi, începând să regrete că se apucase. Deodată începu să râdă. Iat-o, încercând să îl cucerească pe Antonio cu eficienţa, cu competenţa ei şi cu talentul ei culinar iar, dacă nu era atentă, putea sfârşi dând foc cortului! Odată ce râse cu poftă pe seama ei, Rhea se destinse.

Când ceilalţi intrară mai târziu, găsiră masa pusă, cafeaua făcută, omleta gata şi nişte pâine prăjită aşteptând să fie unsă cu unt. Rhea zâmbea larg, încântată de surpriza lor.

— Aşa deci, văd că ai fost destul de ocupată, zise Tonio, luându-i prosopul de vase din mână pentru a-i şterge un strop de pe faţă. Atingerea lui fu uşoară, ochii blânzi şi amuzaţi.

— Rhea, eşti o adevărată comoară, declară Sam după ce-şi curăţă farfuria şi termină de băut a doua ceaşcă de cafea. Eşti frumoasă. Ştii să desenezi. Ştii să găteşti. Şi arăţi trăsnet în blugii ăştia strâmţi. Ultima observaţie o făcu pe Rhea să roşească, apoi să râdă. Ziua începea bine.

Abia aştepta să lucreze, dar fu dezamăgită când află că ea urma să lucreze la Terenul de Mingi, în timp ce toţi ceilalţi vor fi într-un loc nou unde se făceau săpături, la celălalt capăt al zonei lor. Tonio descoperise un tunel despre care credea că duce la o cameră subterană. Acolo spera să descopere nişte inscripţii, nişte dovezi care ar face lumină asupra celor

întâmplate acum multe secole în acest oraş antic.

Antonio era nerăbdător să înceapă chiar şi fără echipa lui principală, care urma să sosească peste două zile. Voia să înceapă el însuşi săpăturile chiar în ziua aceea. Isabel era la fel de nerăbdătoare şi chiar şi Sam, deşi bombănea că era osândit la muncă grea, fu iute în a-şi pregăti harnaşamentul. Leochan insistă să vină cu ei deşi nu putea face faţă la munca brută.

— Cine ştie ce poate fi la capătul tunelului? întrebă Leochan. El încă spera că într-o bună zi va fi scoasă la iveală vreo mărturie scrisă, vreo dovadă rămasă ascunsă de mâinile distructive ale spaniolilor, care ar explica misterele măririi şi decăderii civilizaţiilor antice. Toţi erau entuziasmaţi de această posibilitate.

Emoţia şi curiozitatea lor îi fură transmise şi lui Rhea. Ea se simţi exclusă când Tonio îi respinse oferta de a lucra cu ei.

— Noi avem treaba noastră. Tu o ai pe a ta. Basoreliefurile de pe Terenul de Mingi sunt cele cu care vreau să începi. Ignorându-i dezamăgirea, îi dădu instrucţiuni precise despre ce secţiuni să copieze şi dimensiunea şi tipul schiţelor pe care le voia.

— Ar trebui să-ţi termini treaba în cea mai mare parte înainte de sosirea turiştilor, îi spuse el. Durează cam o oră drumul din Merida, aşa că cele mai multe autocare nu vor fi aici până în jurul prânzului.

— Şi ce să fac în restul zilei? întrebă Rhea, însă Tonio era deja pe jumătate ieşit din cort, urmându-i pe Leochan şi pe Isabel, şi nu răspunse. Rhea dădu din mâini a frustrare.

— Bineînţeles, nici nu-i pasă ce fac, îi declară Rhea amuzantului Sam.

— Nu-i adevărat, iubito, dezaprobă Sam. Cred că

el doar te apără, dându-ţi ocazia să te adaptezi înainte de a începe să te execute la fel de dur cum face cu restul dintre noi şi cu el însuşi.

— Dar nu vreau tratament special.

— Ce vrei?

— Vreau să fiu tratată la fel ca ceilalţi.

— Eşti sigură că asta e *tot* ce vrei? Tonul lui Sam era blând. Nu-i nevoie să răspunzi. Nu mie, adică. Dar este o întrebare la care va trebui să-ţi răspunzi ţie, mai devreme sau mai târziu. Îţi recomand mai devreme. Strângând-o afectuos de braţ, Sam plecă pentru a-i ajunge din urmă pe ceilalţi.

Rhea ştia ce a vrut să spună Sam, însă nu voia să se gândească la asta. Oarecum descurajată, îşi adună materialele de lucru şi porni spre Terenul de Mingi. Dimineaţa era senină iar prospeţimea stăruia încă. La Terenul de Mingi, îşi aranjă scăunelul pliant şi planşeta de desen, începu să lucreze şi în curând uită de iritarea ei, fiind absorbită de lucru. Detaliile basoreliefurile erau fascinante, istorisind povestea sacrificiului şi reînnoirii. Rhea începuse să recunoască înţelesurile unora dintre simboluri şi ce reprezentau ele în religia şi viaţa mayană.

Timpul trecea foarte repede, iar după o bucată de vreme deveni conştientă şi de prezenţa altor oameni în peisaj. La început, au fost câteva persoane care au sosit devreme, probabil cu maşini particulare. Căutau puncte de referinţă şi explicaţii în ghidurile lor de călătorie, explorând zona. Unii erau evident studenţi conştiincioşi luându-şi notiţe. Deşi ei se apropiară de ea cu curiozitate să vadă ce făcea, nu o deranjară de la lucru.

Pe măsură ce dimineaţa trecea, decorul se schimbă. Sosiră autocarele şi curând Rhea auzi vocile

ghizilor purtându-şi grupurile de câte treizeci sau mai mulţi turişti prin zonă.

Aceste zgomote îi distrăgeau în mod neobişnuit atenţia, datorită calităţilor acustice speciale ale Terenului de Mingi. Acesta fusese proiectat astfel încât cineva, care vorbea pe un ton normal la un capăt, să poată fi auzit perfect de clar la celălalt. Deveni evident, când ghizii terminară de explicat acest fenomen grupurilor lor că turiştii îl testau.

— Iuu… huu… Iuuhuu.

— Saluuut.

— Marta, mă auzi?

— Hei voi…

Rhea încercă să pretindă că nu aude zgomotul, dar oamenii care se îngrămădeau acum în jurul ei erau mai greu de ignorat. Ei puneau întrebări, se înghesuiau să vadă ce desena şi chiar îi criticau lucrul. Când o doamnă grasă, transpirată, îi oferi lui Rhea zece dolari pentru a-i desena profilul – „cu un gen de model Aztec în fundal, să-l facă mai interesant, ştii…” – Rhea simţi că asta pune capac la toate. Zâmbi politicos, îi spuse femeii că nu putea în niciun caz să execute corect un asemenea profil, îşi strânse lucrurile şi părăsi Terenul de Mingi.

Înapoi la tabără, Rhea fu surprinsă să vadă că era deja trecut de ora unu.

Se întrebă dacă ceilalţi vor face o pauză de masă, îşi făcu un sandviş apoi se hotărî să facă vreo câteva şi pentru ceilalţi şi să le ducă prânzul.

— Cred că ketchup-ul va fi contribuţia mea la partea plăcută a muncii de teren, gândi ea, strâmbându-se. Cel puţin, pentru moment, adăugă ea. Găsi brânză, şuncă şi pastă de peşte, făcu mai multe sandvişuri, umplu un termos cu ceai de la gheaţă şi,

evitând mulţimea turiştilor, ocoli zona până în spatele lui El Caracol, de unde începea tunelul.

Acolo găsi trei oameni obosiţi şi hămesiţi. Leochan plecase mai devreme dar ceilalţi trei lucraseră toată dimineaţa, săpând, curăţând şi examinând cu grijă fragmentele. Fără tragere de inimă, Tonio se opri. Fu surprins că era atât de târziu. La început, Rhea crezu că el avea să o mustreze pentru că venise, dar apoi văzând cu câtă nerăbdare se repeziră la ceai Sam şi Izabel, el nu mai spuse nimic.

— Eşti un înger binefăcător, oftă Sam. Chiar aveam nevoie de aşa ceva. Simţeam cum mă zbârcesc ca o creangă tăiată, de deshidratare. Îşi supse comic obrajii.

Tonio se aşeză lângă Rhea şi luă un sandviş. Ea umplu un pahar de plastic cu ceai de la gheaţă şi i-l dădu. El îl goli imediat şi întâlni privirea ei când întinse din nou paharul.

— E bun, zise el. Nimic mai mult, dar ea îi simţi accentul şi simţi ca o flacără interioară când îi umplu din nou paharul, mâna ei tremurând uşor.

Se odihniră un timp şi după aceea cei trei se întoarseră la lucru. Rhea stătu, la început doar uitându-se. Acest fel de muncă, săpăturile iniţiale, era obositor şi nu oferea o răsplată imediată. Nu era nimic „găsit”, niciun strigăt „Evrika!” la descoperirea vreunei comori. Era o muncă grea ce trebuia făcută cu atenţie. Un muncitor nu avea cum să ştie dacă un pumn de pământ ar putea conţine ceva important, sau când ar putea ieşi la iveală o porţiune de zid.

Curând Rhea veni şi ea lângă Isabel să examineze fragmentele pe care bărbaţii le aduceau din tunel. Pătrunseseră la mai puţin de doi metri şi Rhea era copleşită de cât rămăsese încă de făcut. La un moment

dat, Sam strigă după ajutor şi Rhea fugi să-i aducă mistria mică de care avea nevoie să îndepărteze nişte nisip moale. După aceea, rămase pur şi simplu cu bărbaţii, ajutându-i şi chiar săpând partea ei. Aparent, Tonio uitase de restricţiile anterioare. Îi permise să facă parte din echipa lor de lucru.

La ora patru, când plecară, în sfârşit, la insistenţele lui Sam, Rhea era epuizată de fericire. Tonio era singurul împotriva încetării lucrului, dar ceilalţi o făcuseră deja. Pe când se târau cu greutate înapoi spre tabără, de data aceasta pe scurtătură întrucât majoritatea turiştilor plecaseră deja, Sam oftă adânc. El insistă spunând că nu îşi poate îndrepta spatele după ce stătuse aplecat în tunel atâta timp.

— Ce mod de a-ţi petrece vacanţa de vară! gemu el. Aş fi putut să pescuiesc în Vermont. Trebuie că sunt nebun, dar voi două… se uită când la o fată, când la cealaltă… două fete frumoase, ce scuză aveţi?

Isabel zâmbi doar.

— Aceasta e casa mea, Sam. Aceasta e munca mea.

— Iar tu, iubito? o întrebă Sam pe Rhea. Pentru tine care este atracţia?

Rhea îşi dori ca Sam să nu fi pus asemenea întrebări provocatoare. Încercă să nu se uite la Tonio. Cum nu avea un răspuns, îi întoarse întrebarea lui Sam.

— Tu, Sam, zise ea uşor. Tu eşti atracţia. Ce altceva ar putea fi?

Sam zâmbi cu prefăcătorie. Tonio nu zise nimic şi apoi se opri să vorbească cu unul din ghizii de la intrare în timp ce ceilalţi o luară înainte.

Când sosiră la tabără, Leochan îi aştepta. Când îi auzi pe Rhea şi pe Sam vorbind despre pregătitul

mesei, Leochan îi goni, în glumă.

— În seara asta mă voi ocupa eu. Sunteţi toţi epuizaţi. Plecaţi toţi. Plecaţi, spălaţi-vă şi tot restul şi vă chem eu când e totul gata.

— Grozav, aprobă Sam recunoscător. Toţi avem nevoie de un duş.

— Duş? Rhea fu încântată, până îl văzu. Era o boxă primitivă, în aer liber, pe care o construise Leochan pentru ei, constând într-o cabină cu trei laturi şi un „duş” care era, de fapt, o găleată de apă agăţată deasupra capului.

— Tragi de frânghie, explică Sam, şi apa curge încet. Apoi umpli găleata cu furtunul acesta, pentru următorul la rând. Observând privirea sceptică a lui Rhea, el râse. Cam primar, dar e tot ce avem.

— Dar este deschisă pe o latură, arătă Rhea.

— Da, fu de acord Sam, zâmbind. Cred că ar trebui să găsim o perdea sau aşa ceva, dar nu te va incomoda nimeni. Venim cu rândul. Când termini, strigi după următorul. Ca un domn desăvârşit ce sunt, le las pe doamne primele. Cinstit vorbind, cred că am mai mare nevoie să îmi întind mădularele obosite decât să le spăl acum.

Isabel îl ajută pe tatăl ei, aşa că îi spuse lui Rhea să meargă prima. În cortul ei, Rhea se dezbrăcă, îşi puse un halat de baie scurt, îşi luă săpunul, un burete de baie şi, cu oarecare îndoială, se duse la cabina duşului.

Era primitivă, dar mergea. Se udă, încercând să folosească cu economie apa rece, dar înviorătoare, se săpuni şi apoi se frecă pe tot corpul. Apoi, trase uşor de frânghie, încercând să controleze curgerea apei astfel încât să-i ajungă până va fi limpezită.

Rhea îşi aminti dintr-odată de conversaţia din

seara precedentă şi despre ceea ce spusese Leochan despre ciudatul semn albastru de la naştere. În loc să se şteargă imediat, îşi răsuci corpul, întorcându-şi capul pentru a încerca să vadă peste umăr. Oare era încă vizibilă pata albastră pe care o avusese în copilărie? Nu-şi putea da seama şi îşi dori să fi avut o oglindă.

Deodată, auzi o voce amuzată.

— E încă acolo. Palid, însă vizibil.

Tonio stătea în faţa deschizăturii, evaluându-i corpul ei gol. Ea simţi cum o inundă roşeaţa.

Râsul lui răsună.

— Asta ce mai e? Te-ai înroşit toată… peste tot. Ochii lui îi parcurseră corpul, făcând-o să se aprindă şi mai tare.

— Cum îndrăzneşti… împroşcă ea.

Tonio era imperturbabil.

— Nu am vrut să dau buzna intenţionat. N-am ştiut că eşti aici. Totuşi, trebuie să admit că nu regret că s-a întâmplat să trec pe aici. Eşti cu adevărat o privelişte adorabilă.

Ea era acum conştientă de ochii lui plimbându-se peste trupul ei, mângâind-o cu privirea, o senzaţie aproape palpabilă care-i făcea corpul să ardă. Apoi, cu mâna ridicată într-un salut, Tonio dispăru.

Rhea realiză jenată că nu făcuse nicio încercare să se acopere. Tulburată, uitase că prosopul şi halatul atârnau, perfect vizibile, într-un cârlig chiar lângă ea.

Antonio îşi păstră gândurile pentru el când se strânseră la cină în seara aceea. Niciunul din ei nu fu prea vorbăreţ, până şi Sam era neobişnuit de tăcut. Era un fel de comunicare, o comunicare de gânduri aşa cum stăteau sub cerul liber, împărţind ultima cafea tare, neagră, care era specialitatea lui Leochan. Toţi

munciseră din greu în ziua aceea şi începuseră bine. Nu aveau nevoie de discuţii uşoare. Cât de diferit, gândi Rhea, de pălăvrăgeala continuă a prietenilor lui Eduardo, care simţeau că tăcerea era un vid ce trebuia umplut.

Luna era fantastic de strălucitoare, luminând templul din vârful piramidei mari, El Castillo. Rhea îl putu zări în depărtare pe deasupra copacilor. Îşi lăsă imaginaţia să rătăcească cu sute de ani în urmă, la vremea când, Chichén Itzá era o cetate vie, un important centru al culturii şi religiei. Oare ce i-ar fi adus viaţa dacă ar fi trăit atunci? Privi spre Antonio şi îi întâlni ochii deja fixând-o. Oare şi mintea lui rătăcea într-o călătorie asemănătoare, înapoi în timp? Apoi Isabel îi atrase privirea şi atenţia, vorbind încet cu el. Rhea se indignă că nu-i putea auzi cuvintele.

— E târziu. E timpul să ne retragem, zise Tonio. Evident, ceilalţi fură de acord şi se ridicară, spunând noapte bună. Rhea nu avea altă soluţie decât să o urmeze pe Isabel în cortul lor. Cealaltă fată îşi scoase hainele, se acoperi cu un cearşaf şi adormi imediat, însă Rhea rămase trează.

Făcea aproape automat mişcarea de a-şi pune cămaşa de noapte. Era una foarte uşoară, albă, prinsă doar de două breteluţe subţiri ca spaghetele, dar îi fu totuşi foarte cald încă. Stătu întinsă pe patul ei de campanie, încercând să adoarmă, dar se agită fără încetare, cu corpul inundat de transpiraţie.

Lumina lunii filtrată prin pânza cortului părea răcoroasă şi ademenitoare.

În tăcere, aşa încât să nu o trezească pe Isabel, Rhea se strecură jos din pat. Îşi găsi tenişii şi îi scoase afară din cort. Se va plimba. Somnul ieşea din discuţie. Îşi încălţă tenişii, zâmbindu-şi sieşi de ciudăţenia

costumului ei. Dar oricum, nu era nimeni să o vadă în afară de lună şi poate, fantomele trecutului.

Intenţionat, paşii lui Rhea o duseră către Cenote Sagrado, numită şi Fântâna Fecioarelor. În lumina lunii păru întrucâtva mai puţin ameninţător pe măsură ce Rhea se apropia. Fu obligată să privească în jos, către întunecimea neclintită şi se aşeză pe margine, întrebându-se despre ceremoniile care se desfăşuraseră exact în locul acela. Îşi imagină preoţii cu ornamentele lor complicate pe cap, împodobite cu pene, războinicii cu trăsături mândre, întunecate, căpeteniile, comandând şi cerând atenţie în robele lor impunătoare, şi femeile. Se întreba dacă femeile fuseseră temătoare şi stătuseră plecate, ori dacă şi ele, la rândul lor, erau mândre şi pline de veneraţie?

Deodată, lângă ea se ivi o siluetă nelămurită, căscând o umbră uriaşă peste ea şi peste gura fântânii. Oarecum, ea ghici că Antonio era cel care stătu acolo nemişcat o clipă. Când el vorbi, o dojeni aspru pentru că se plimba singură noaptea.

— De unde ştiai că am ieşit? întrebă Rhea, încet, când ei se aşeză lângă ea.

— Ştiam, răspunse el, asprimea fiindu-i acum potolită. Nu mă simţeam la largul meu, aşa că am ieşit. Ea văzu că Tonio era încă complet îmbrăcat. Am văzut o siluetă albă, într-un halat alb diafan, ca silueta unei fantome apărând sub clarul lunii. M-am gândit că ar putea fi Xtabay, cea care apare în astfel de nopţi cu lună plină.

— Cine este Xtabay?

— O frumoasă seducătoare care aşteaptă pe sub arborii *ceiba,* pentru a-i atrage la moarte pe bărbaţii care trec.

— O frumoasă seducătoare în tenişi jerpeliţi?

chicoti ea, ridicând un picior.

— E adevărat că Xtabay plutea prin aer. Deci nu încerci să mă tentezi, să mă atragi spre pierzanie?

— Să te tentez, poate, dar nu spre pierzanie, şopti ea, şi simţi cum respiraţia lui se iuţeşte. Calmează-te, se preveni pe ea însăşi. Xtabay nu-i aici, continuă ea, dar cred că spiritele vechiului Chichén se află aici cu noi, mai mult decât la El Castillo. Privi în jurul ei. Incinta lor era luminată de lună, dar zona înconjurătoare era întunecată de frunziş şi arbori. Întunericul ce-i înconjura răspândea mai multă intimitate întâlnirii lor.

— Povesteşte-mi despre fântână, zise Rhea. A fost cu adevărat plină de comori, aşa cum am citit?

— Da, când a fost explorată pentru prima dată, au fost găsite multe lucruri de valoare: obiecte preţioase, aur şi bijuterii.

— Dar de ce erau aruncate în fântână astfel de lucruri? Pentru a fi ascunse de jefuitori?

— Nici vorbă, zise Tonio. După cum îţi aminteşti, acesta era un loc religios. Lucrurile acestea erau ofrande. A aduce asemenea ofrande era socotit un privilegiu. De aceea, numai o posesiune foarte preţuită era aleasă pentru a fi sacrificată.

— Dar nu tot aici au fost găsite şi oseminte? Oseminte umane? Rhea se cutremură uşor. Tonio observă şi îi puse un braţ pe umeri, încălzind-o. Domoli tremuratul exterior, doar ca să dea naştere unuia interior.

— De aceea este numită „Fântâna Fecioarelor”? întrebă ea.

— Aceasta e una din tradiţiile strămoşilor mei pe care nu le admir, şopti Tonio. Pot găsi lucruri mai bune de făcut pentru o femeie tânără şi frumoasă, decât să

fie un sacrificiu omenesc pentru zei.

Pentru a demonstra ce voia să spună, Tonio o înconjură cu braţele. Dorinţa ei se dovedi mai puternică decât voinţa, care părea suspendată în vraja acestui loc. Primul lui sărut risipi orice gând de împotrivire. Capitularea ei dintru început o lăsă slabă, flexibilă, exact cum o cerea ardoarea lui crescândă.

Mâinile lui Tonio colindau peste tot trupul ei, mângâind-o, căutând, încercând. Buzele lui îi trecură peste faţă, gât şi peste piept. Curând, în ea se trezi o pasiune care-i răspundea, înfierbântându-i trupul şi dând putere mâinilor ei, care se întinseră spre gâtul lui, pentru a-l apăsa mai aproape. El îi simţi urgenţa în pasiunea crescândă a gurii ei şi dorinţa în corpul ei arcuit.

Tonio gemu pe buzele ei, apoi se ridică şi o luă în braţe. O duse departe de marginea fântânii până pe un petec de iarbă moale, sub arbori. Acolo o aşeză în picioare, dar ea tremura atât de tare, încât se sprijini de el, nedorind să se despartă de puterea şi căldura pe care le simţea în corpul lui. Tonio îngenunche pe pământ, trăgând-o cu el. Desfăcu bretelele subţiri ale cămăşii ei de noapte, mâinile lui urmând liniile corpului ei, pe când îi îndepărta voalul ce o acoperea.

Cu tandreţe, Antonio o aplecă pe iarba moale şi îi trase cămaşa de pe picioare, până ea rămase goală înaintea lui. El privi lung la frumuseţea ce i se arăta.

Rhea îşi simţi corpul tremurător şi fierbinte, în ciuda răcelii pământului. Dorinţa o inunda, încreţindu-i vârfurile sânilor. Rhea nu-şi dădea seama de arcuirea şoldurilor ei pe când se mişca, uşor, dar senzual, întinzându-se cu dor. Apoi, când Antonio îi văzu mâinile ridicate către el, scoase un sunet şoptit, îşi trase cămaşa de pe el şi se lăsă peste ea.

Acum el îşi putea lăsa mâinile şi buzele să continue explorarea pe care o începuseră. Rhea nu avea nimic cu care să asemuiască experienţa aceasta. Chiar şi nopţile de dragoste trecute ale lui Antonio păliră în comparaţie cu clipa prezentă.

— Eşti atât de frumoasă, îi şopti el la piept. Am urmat-o pe Xtabay, o siluetă fantomatică în alb şi am găsit în loc o femeie, o femeie vie, plină de pasiune.

Rhea îşi lăsă mâinile să dezmierde spatele lui şi să îi mângâie pieptul. Când atinseră mijlocul şi alunecară sub curea, Antonio gemu, se desprinse şi se dezbrăcă rapid, aşa încât acum era şi el gol. Văzându-l astfel, Rhea ştia că nu mai era cale de întoarcere. Simţea şi teamă şi dorinţă.

Apoi, greutatea trupului lui, apăsând peste al ei, risipi teama, lăsând numai urgenţa şi focul răspunsului ei. Mâinile ei, buzele şi corpul i se mişcau din instinct în feluri pe care nu le mai cunoscuse vreodată, pentru a-i dărui plăcere lui Antonio şi ei înseşi. Când el o luă, ea ţipă de durere, o durere rapid înlocuită de plăcerea pulsândă pe care ea nu o putea stăpâni. Murmurând cuvinte drăgăstoase, Antonio atinse odată cu ea punctul culminant.

După ce toate acestea se petrecură, rămaseră întinşi şi nemişcaţi un moment. Apoi Antonio se dădu la o parte. Cu delicateţe, îi mângâie faţa.

— Nicio fantomă. O femeie plină de pasiune arzătoare.

Rhea vru să amâne revenirea la realitate.

— Sunt Xtabay, zise ea, iar tu eşti un războinic Mayan ademenit spre pierzanie.

— Dacă aceasta înseamnă pierzanie, sunt victimă de bunăvoie, zise el şi îi sărută uşor buzele. Apoi faţa lui deveni serioasă. Rhea, sper că nu te-a durut. Nu am

ştiut… vreau să spun… că eşti… că erai… virgină.

Rhea simţi cum îngheaţă. Realitatea nu putea rămâne deoparte. Ochii ei se înnorară de durere când îl privi. Se forţă să se ridice în capul oaselor.

— Îmi pare rău dacă te-am dezamăgit.

— Rhea, nu asta am vrut să spun.

— Dar ce ai vrut să spui? Ai fi preferat probabil o parteneră mai sofisticată, mai experimentată? Ai crezut… complet greşit… că eu deja… deja… Realizând ceea ce tocmai se petrecuse, fu copleşită.

— Rhea, încetează.

Ea se ridică în picioare, cu faţa strălucind, conturându-se în întunericul înconjurător. Genunchii îi erau nesiguri, dar expresia îi era semeaţă. Antonio se ridică şi el iar când ea se întinse să-şi ia cămaşa de noapte, el o apucă.

— Nu, zise el. Nu poţi pleca încă. Rapid, îşi puse hainele. Ea se simţi umilită stând acolo goală, în timp ce el se îmbrăca. Când făcu o mişcare dând să plece, Antonio o atenţionă cu răceală:

— Nu cred că vrei într-adevăr să mergi aşa prin pădure. Ţinând încă în mână cămaşa ei de noapte, veni lângă ea şi o apucă de braţ, simţind-o cum tresare, sau cum tremură (nu-şi putu da seama care din ele).

— De ce nu? întrebă ea. Dacă mă vede cineva, probabil că va crede de asemenea, că sunt Xtabay.

— Rhea, Rhea, exclamă Tonio blând, nu cred că în noaptea asta m-ai văzut foarte clar pe mine sau pe tine însăţi. Ţi-ai dorit să te imaginezi înapoi în timp. Mie mi-ai dat rolul vreunui războinic romantic, sau chiar al unei zeităţi. Nu sunt cu nimic mai mult decât am fost un ghid cu care ai flirtat la Cancun. Iar tu nu eşti o seducătoare din mitologie, ci o femeie adevărată, pasionată.

— Care te-a şocat dovedindu-se a nu fi decât o virgină lipsită de experienţă.

— Nu spune asta, zise el. Îmi interpretezi greşit reacţia. N-am vrut să spun că… însă mi-ai lăsat impresia că Eduardo… şi cu tine…

— Nu-ţi cere scuze, zise ea cu răceală. Ai presupus că aveam o legătură cu Eduardo iar ăsta era, prin urmare, un joc cinstit din partea ta. Ei bine, poate că ideea ta despre Eduardo nu-i una chiar rea, dar va fi în viitor, în loc de cum ai pretinde tu, în trecut. Într-un fel, noaptea asta poate fi considerată un fel de pregătire.

El tresări, ca lovit de trăsnet. Apoi faţa i se înăspri a furie.

— Înţeleg. Sunt partenerul potrivit pentru decorul de aici, la fântâna sacră. Când te vei întoarce la New York, sau chiar la Merida, Eduardo Lopez-Perreira va fi iar un partener mai atrăgător.

Învineţindu-se la cuvintele lui, Rhea vru să riposteze. Se năpusti la el, însă el o prinse de încheietură, strângând-o tare, dureros.

— Ai dreptate, zise ea, aruncându-i cuvintele. Vrei să spui că locul meu nu e aici. Isabel aparţine acestui loc… nu-i aşa? Lucraţi împreună. Ce altceva mai faceţi împreună?

— Eşti o fată prostuţă… iarăşi Isabel. Este o colegă şi o prietenă. Avem multe în comun…

— Da… aşa mi-a spus.

— Ce ţi-a spus?

Încercă să scape din strânsoarea lui dureroasă, dar el o ţinu în continuare.

— Destul… destul pentru ca eu să înţeleg că ea m-a prevenit să stau la o parte, să rămân cu cei de felul meu.

— Şi care este… felul tău?

Rhea tremură, devenind conştientă că stătea în picioare acolo, încă goală, certându-se. Se simţea complet degradată.

— Te rog, dă-mi cămaşa de noapte, zise ea, aproape cu lacrimi.

Văzându-i faţa, Antonio se îmblânzi. După ce o urmări trăgându-şi cămaşa de noapte peste corpul care-i tremura încă, repetă întrebarea.

— Care este felul tău, Rhea? Spune-mi.

— Nu ştiu. Cuvintele sunau înăbuşit. Semeţia ei se năruise. Un timp, am crezut că tu… că eu… O rupse la fugă. Nu se va mai umili mai departe.

— Aşteaptă… strigă Tonio când ea fugi. Nu fi proastă. Greşeşti… Restul cuvintelor lui se pierdură în depărtare, în distanţa pe care Rhea o pusese între ei fugind înapoi la cort. Nu se întoarse să vadă dacă el o urma.

Înapoi în cort, Rhea se mişcă cu grijă. Dacă Isabel s-ar fi trezit, cum ar fi putut Rhea să-i explice agitaţia ei şi aspectul răvăşit. Din fericire, deşi făcu puţin zgomot, cealaltă nu se trezi. Rhea se spălă în grabă şi apoi se întinse în pat, deşi ştia că nu-şi va afla deloc odihna acolo. Corpul o durea, amintindu-i de ceea ce ea socotea acum ca trădarea lui. Durerea avea să dispară, dar nimic nu avea să-i aline dezamăgirea, care îi sfâşia inima şi gândurile agitate din minte.

„Interludiul” ei mexican, început cu speranţe atât de luminoase, era un tragic eşec.

Capitolul 13

A doua zi dimineaţă, pe Rhea o usturau ochii de nesomn. Se simţea amorţită, membrele ei refuzau să

funcţioneze. Când o auzi pe Isabel îmbrăcându-se, se târî şi ea jos din pat.

Isabel o văzu poticnindu-se şi îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Apucând-o pe Rhea pentru a-i reda echilibrul, Isabel o întrebă:

— Te simţi rău?

— Doar… obosită. Nu am dormit azi-noapte.

— Te-am auzit foindu-te, îi spuse Isabel. Te-am auzit când ai ieşit. S-a întâmplat ceva?

Rhea era pe punctul de a obiecta la întrebarea lui Isabel, spunându-i să nu-şi bage nasul, dar văzu, din expresia lui Isabel, că ea voia cu adevărat să o ajute. Nu o putea învinui pe tânăra indiană pentru respingerea lui Tonio. Singura vină a lui Isabel era că îl voia pe Tonio, o dorinţă pe care Rhea putea cu greu să o condamne, din moment ce o împărtăşea şi ea.

— Rămâi în pat, o îndemnă Isabel. Durează mai mult până te adaptezi la căldura de aici. Sângele tău se va subţia după un timp şi vei fi în stare să înduri totul cu mai multă uşurinţă.

Percepţia lui Isabel era ironică, gândi Rhea, când cealaltă vorbea. În acel moment, sângele ei, ca şi inima, şi le simţea reci ca gheaţa.

— Poate chiar ai prins vreo ploşniţă, continuă Isabel. În orice caz, nu poţi lucra fără să te şi odihneşti.

— Dar… Antonio…?

— Am eu grijă de Antonio, îi promise Isabel. Dacă te simţi în stare, poţi veni cu noi mai târziu. Acum, înapoi în pat. Brusc, o pofti pe Rhea înapoi în pat, înainte să plece.

Da, avea ea grijă de Antonio, se gândi Rhea. Isabel era, evident, mult mai capabilă să facă asta decât era Rhea. Vine cu experienţa, hotărî ea trist, dar cu resentiment. Apoi, Rhea se scutură deliberat de

resentimente. La urma urmei, nu Isabel fusese responsabilă pentru evenimentele nopţii trecute. Şi îi era recunoscătoare lui Isabel pentru grija ei din dimineaţa aceasta. Rhea nu era în stare să-i facă faţă lui Tonio. Oare va mai fi ea în stare vreodată să dea iar ochii cu el?

Se dăruise unui bărbat care nu o dorea, cel puţin nu cu adevărat pentru ceva de durată. El nu crezuse că pentru ea plăcerile sexuale erau ceva cu totul nou. Când realizase că ea nu mai fusese vreodată cu un bărbat, fusese… Fusese cum? Dezamăgit? Furios? Totuşi, fusese tandru, nu brutal în pasiunea lui, după ce descoperise că ea era virgină.

Oare el se temea că ea încerca să îl constrângă la vreun angajament? Auzise de femei care recurgeau la asemenea tactici. Numai la ideea aceasta, Rhea fu copleşită de ruşine.

Iar acum, care erau sentimentele ei pentru Antonio? Îşi dori să poată şterge definitiv tot acest episod, revenind la vechiul lor antagonism, ori începând din nou într-o relaţie strict profesională – oricare posibilitate era de dorit. Probabil că ultima era încă posibilă.

Rhea dădu la o parte cearşaful şi se ridică. Nu făcea decât să se mintă, constată ea amar. Nu mai era cale de întoarcere. Îl iubea pe Tonio, îl iubea profund şi pentru totdeauna. Acum, că fuseseră intimi, cum ar putea ea petrece vara lucrând aproape de el, fără a tânji după o reluare a acelei intimităţi şi a unei apropieri emoţionale care nu era posibilă?

Se dădu jos din pat, merse până la deschizătura cortului şi privi afară. Era linişte. Ceilalţi plecaseră. Dimineaţa era închisă, reflectând parcă starea ei sufletească şi tonul de gri mohorât al deciziei la care

ajunse privind afară. Nu putea să mai rămână.

Ştia că va trebui să se mişte repede, în timp ce Antonio era la lucru şi cât ţinea hotărârea ei. Rhea se adună, se spălă şi se îmbrăcă cu nişte jeanşi curaţi albi şi un tricou marinăresc. Cu hotărâre, începu să împacheteze. Nu dură mult, pentru că nu avea decât hainele de lucru. Materialele de artă aparţineau proiectului. Rhea îşi aminti de *guayabera,* cămaşa pe care Antonio o mai avea încă. Nu contează, o cumpărase într-adevăr pentru el. Lasă-l să aibă ceva care să-i amintească de ea, reflectă ea amar.

Rhea scoase apoi plicul mare pe care îl pusese într-un compartiment al genţii. Acolo găsi ce căuta, portretul neterminat. Era singura amintire palpabilă pe care o avea. Spre deosebire de gândurile ferecate în mintea ei, acesta putea fi distrus uşor. Îl privi din nou şi fu izbită de ochi, ochii care păreau vii cu privirea lor pătrunzătoare. Chiar şi pe hârtie, privirea lui Antonio îi dădea nelinişti.

— Eşti o artistă mai bună decât credeai, îşi şopti sieşi, apoi puse desenul la loc în mapă şi înapoi în geantă.

Când termină de împachetat, auzi o maşină oprind acolo. Furgoneta lui Antonio era la locul ei mai devreme, aşa că Rhea presupuse că era cineva din echipa de muncitori, sosit cu o zi mai devreme. Bun, se gândi ea. Va putea aranja o cursă până la Merida, sau măcar până la hotel, unde ar putea aranja să angajeze o maşină. Apoi, spre surpriza ei, auzi o voce cunoscută:

— Hei… hei… E cineva pe-aici?

Era Eduardo. Rhea fugi afară şi iată-l, privind în jur întrebător.

— Eduardo… ce cauţi…? Ce faci aici?

Veni spre ea şi o luă de mână. De data aceasta,

Rhea era într-adevăr bucuroasă să-l vadă.

— Un capriciu, anunţă el serios, fără ca tonul lui să sune vreun pic capricios. Mă simţeam părăsit şi m-am hotărât să vin să văd ce mai faceţi.

El părea oarecum stânjenit, însă Rhea era prea încântată că-l vede şi prea preocupată de propriile ei probleme, pentru a observa.

— Eşti mană cerească. Tocmai mă întrebam cum o să mă întorc la Merida. Şi apoi, ca prin minune, apari tu cu trăsura.

— Înapoi la Merida? se încruntă Eduardo. Dar de ce? Abia ai sosit.

— Aşa e, dar… dar lucrurile nu merg cum am crezut. Mă întorc acasă… Înapoi la New York. Vreau să ajung astăzi le Merida să aranjez totul.

Reacţia lui Eduardo nu fu cea pe care ar fi anticipat-o Rhea. El nici nu îi înţelesese, nici nu fusese de acord cu munca ei. Şi cu siguranţă că nu fusese de acord cu Antonio Ferrara. Atunci de ce se arătă mâhnit la anunţul ei că va părăsi Chichén Itzá?

— Dar unde sunt ceilalţi? Unde este Isabel? întrebă Eduardo, neînţelegând încă.

— Tocmai asta-i poanta, zise Rhea. Ei nu sunt aici iar eu vreau să plec înainte să se întoarcă.

Eduardo nu părea dornic să plece.

— Dar trebuie să pleci chiar acum? E încă devreme. Am încercat să ajung aici devreme.

Rhea realiză dintr-odată că Eduardo trebuia să fi plecat din Merida dis de dimineaţă pentru a avea timp să parcurgă toată distanţa, din moment ce nu era încă nici măcar nouă. El nu ar fi făcut aşa ceva doar pentru o vizită oarecare. Se întâmplase, oare, ceva?

— M-am gândit să ajung aici înainte ca Isabel… înainte ca voi toţi să plecaţi la lucru. Isabel… e bine?

Rhea trecu peste propria ei nefericire pentru a recunoaşte agitaţia lui Eduardo.

— Isabel…? Da, e bine. Cel puţin, e la fel ca de obicei. Rhea era nedumerită. O cunoşti pe Isabel… Deodată, Rhea se opri brusc. Desigur! Tu de fapt, o cunoşti pe Isabel, nu-i aşa? Chiar tu mi-ai spus că voi doi v-aţi cunoscut cândva. V-aţi cunoscut chiar foarte bine, după cum îmi dau seama. Rhea începea să înţeleagă. Eduardo, nu pentru mine ai venit în vizită, nu-i aşa? Ai venit să o vezi pe Isabel?

Privirea lui îi arătă că ea avea dreptate.

— Dar nu trebuie să arăţi aşa deprimat, insistă Rhea, făcându-i-se milă de el. Nu face nimic. Poate că mândria mea este puţin rănită după ce tot timpul ăsta am crezut că mie îmi făceai curte. Dar de ce nu mi-ai spus că tu… adică, tu şi Isabel…

— Nu aveam ce să-ţi spun atunci, replică Eduardo, anticipând restul întrebării ei. Nu o văzusem pe Isabel de foarte mult timp. Şi *ţie* îţi făceam curte. Credeam că între mine şi Isabel nu mai e nimic.

— Aţi fost… atât de apropiaţi? întrebă Rhea curioasă, dar cu simpatie.

— Mai mult decât apropiaţi, se confesă Eduardo. Când ne-am cunoscut acum patru ani, la facultate, ne-am îndrăgostit. Isabel tocmai începuse să predea ca asistentă, fiind proaspătă absolventă, iar eu eram în anul trei la drept. Voiam să ne căsătorim. Apoi, unchiul meu a aflat. El nu a fost de acord, s-a împotrivit violent, din motive pe care, fără îndoială, le ghiceşti.

— Dar tu nu trebuia să…

— Dar trebuie că el a ajuns cumva la Isabel, o întrerupse Eduardo, pentru că ea a rupt-o cu mine şi nu a mai vrut să mă vadă. Apoi, el m-a forţat să mă retrag de la facultate. A spus că nu aveam nevoie de o

diplomă în drept pentru a intra în afacerea familiei. Avea dreptate. Nu am nevoie de prea mare lucru pentru a fi o marionetă.

— Dar cum putea să te forţeze? îl acuză Rhea.

— Poate că... m-am forţat singur. Fără Isabel, nu am mai vrut să rămân la universitate. Unchiul o convinsese că o soţie indiană ar fi fost o ruşine pentru mine, în societatea noastră de *hidalgo.* Ce nu am realizat atunci a fost cât de mare îmi va fi ruşinea pentru viaţa pe care o duc. *Tu* m-ai făcut să descopăr asta.

— Eu...? Rhea era surprinsă. Dar, cum puteam eu...?

— Prin ceea ce simţeai pentru munca ta. Prin reacţia ta faţă de indolenţa vieţii pe care o duceam. Oh, nu vreau să spun că ai criticat-o. Nu ai făcut aşa ceva. Totuşi, am văzut cât de importantă era pentru tine munca. Eu mă lăsasem convins să abandonez cariera pe care mi-o doream şi, mai important, femeia pe care o iubeam. Tu nu ai face niciodată aşa ceva, nu-i aşa?

Rhea nu răspunse. Nu tocmai asta făcea? Dar sigur că situaţia era diferită în cazul ei.

— Aseară, continuă Eduardo, am avut o discuţie cu unchiul meu. I-am spus că, cu sau fără ajutorul lui, am de gând să mă întorc la facultatea de drept. Voiam... să-i spun azi şi lui Isabel. N-am idee dacă pentru ea va însemna ceva sau nu. Abia a vrut să vorbească cu mine la Merida, încheie Eduardo cu tristeţe în glas.

Într-o străfulgerare, Rhea înţelese că bărbatul la care ţinea Isabel era Eduardo, nu Antonio. Ce proastă fusese să tragă concluzii pripite!

— Găseşte-o, Eduardo, zise ea. Spune-i lui Isabel

ce mi-ai povestit şi mie. Sunt sigură că asta va schimba lucrurile. Rhea îi spuse unde putea fi găsită Isabel. Eduardo, oarecum mai încrezător, porni.

Când rămase din nou singură, Rhea se întrebă ce să facă de-acum înainte. Se înşelase în legătură cu Isabel. Poate că se înşelase la fel de mult în legătură cu sentimentele lui Antonio. Poate că nu era pierdută orice speranţă. N-ar fi aflat niciodată dacă fugea acum.

Rhea se întoarse în cortul ei şi începu să despacheteze. Antonio făcuse dragoste cu ea, însă ea nu ştia dacă o şi iubea. Cel puţin nu exista altă femeie. Îl iubise total noaptea trecută când i se dăruise, dar nu trebuise să o recunoască deschis. Poate că şi el… Nu îndrăzni să-şi continue gândul. Chiar atunci auzi un zgomot în cort. Era Antonio, cu faţa dură şi supărată.

— Tocmai l-am văzut pe Eduardo, zise el fără niciun preambul. Era mai mult o acuzaţie decât o afirmaţie.

— Şi ce dacă? întrebă ea. Ce nu era în regulă?

— Isabel mi-a spus că nu te simţi bine. Am venit să văd cum te mai simţi. Aproape că mă simţeam vinovat… după noaptea trecută… De agitat ce era, cuvintele i se poticniră. Apoi faţa sa luă o expresie aspră. Pe urmă, l-am văzut pe Eduardo venind spre tunel. Aparent, îşi omoară timpul în timp ce-ţi faci bagajul, văd. Cuvintele lui erau de gheaţă. Văzând-o acolo, cu geanta desfăcută pe pat, cu hainele în mână, interpretase greşit situaţia.

— Nu ţi-a spuse Eduardo de ce se află aici? întrebă ea.

— N-am vorbit cu señor Lopez-Perreira, scuipă el sarcastic. N-am vrut. N-am nevoie. Evident, ai aranjat cu el să vină să te ia de-aici. Mă bucur că mica ta escapadă din noaptea trecută nu ţi-a stricat planurile.

Probabil că acum va fi chiar mai bine cu Eduardo. Vei avea ceva… pe cineva… cu care să faci comparaţie.

Rhea vru să-i spună ce se întâmplase, să-i mărturisească ce simţea cu adevărat, însă el nu-i dădu deloc ocazia, ci îşi continuă tirada.

— Dar poate că ai nevoie să ţi se amintească şi la lumina zilei. Doar în caz că ai uitat cum a fost noaptea trecută. Vocea lui era crudă, iar braţele lui şi mai crude, când se întinseră spre ea. Mâinile lui îi rupseră tricoul, expunându-i pieptul atingerii lui aspre, împotrivirea ei fu înăbuşită de gura lui care se năpusti atât de năvalnic asupra ei, că ea îşi simţi buzele sfâşiate. Antonio o trânti pe pat. Îl simţi smucindu-i jeanşii.

Rhea îl lovi ca o pisică sălbatică. Nu avea de gând să repete greşeala din noaptea trecută. Chiar dacă atingerea lui brutală îi trezea dorinţa, nu se va lăsa luată în felul acesta. Rhea îşi înfipse degetele în părul lui. Rezistând tentaţiei de a-l dezmierda, trase cu putere. În acelaşi timp, dinţii ei îl muşcară tare de buze.

Antonio ţipă de durere, retrăgându-şi capul şi dându-i drumul. Rhea se rostogoli pe pat şi se ridică, îndepărtându-se.

El îşi duse mâna la buza muşcată.

— Ce crezi că faci? întrebă, furios.

— Mă apăr! Asta fac! Ea stătea în faţa lui, ciufulită, respirând greu, cu pieptul gol tresăltând de suspine întretăiate. Rhea îşi trase tricoul rupt pentru a se acoperi. Ce faci *tu*? Asta-i o întrebare mai bună. Vocea i se frânse. Auzisem că eşti genul de bătăuş, dar nu e cam mult un viol, chiar şi pentru tine?

El dădu înapoi ca trăsnit. Remarca ei lovise în plin, dar ea regretă. Avea nevoie de apărare, dar la fel de

mult din partea ei ca şi dintr-a lui. Acest gen de mesaj transmitea doar jumătate de adevăr. El a înţeles, ea l-a făcut să înţeleagă, că respingea forţa, dar nu nevoia de o dragoste tandră. Era prea târziu.

Faţa lui Tonio deveni sticloasă, o mască de gheaţă care părea ca şi cum s-ar fi putut sparge şi împrăştia oricând.

Se ridică ţeapăn.

— Ai dreptate, zise el. Dacă asta e tot ce rămâne, e de dispreţuit. Pleacă cu Eduardo, din moment ce asta îţi doreşti. Se răsuci şi ieşi din cort.

Rhea rămase nemişcată. Se terminase. A încercat să-i explice despre Eduardo, să-i mărturisească adevăratele ei sentimente; n-ar servi la nimic. Rhea îşi schimbă tricoul rupt cu unul alb şi îşi reîmpachetă lucrurile. Când se întoarseră Eduardo şi Isabel, era gata, stând liniştită, chiar impasibilă.

Eduardo era triumfător, iar Isabel, deşi mai temperată, păru exaltată când îi spuseră lui Rhea că urmau să se întoarcă la Merida împreună, pentru a se confrunta cu unchiul lui.

— Îi suntem datori cu aceasta, însă, indiferent ce va spune, ne vom căsători, anunţă Eduardo.

— Iar tu îţi vei termina facultatea de drept, adăugă Isabel, ochii ei fiind plini de afecţiune când îl privi. Rhea nu o văzuse niciodată arătând atât de delicată şi de frumoasă ca acum.

— Chiar dacă voi fi dezmoştenit iar tu va trebui să mă întreţii? întrebă el, glumind.

— Chiar aşa. Ne descurcăm noi, zise Isabel, zâmbind încrezătoare.

— Ştiu că aşa va fi, aprobă Rhea. Nimic, *nimic,* sublinie ea, nu este mai important decât să vă iubiţi şi să vă înţelegeţi. Vehemenţa ei îi surprinse pe cei doi. Ei

o privită cu atâta curiozitate, încât Rhea fu stânjenită.

— Oh, nu ţineţi seama de mine, zise ea. Doar mă bucur pentru voi. Totuşi, Eduardo, încă aş aprecia un drum cu maşina, înapoi la Merida, dacă nu vă incomodează pe tine şi pe Isabel.

— Dar de ce? întrebă Isabel. Am ştiut azi dimineaţă că ceva nu este în regulă. Are vreo legătură cu Tonio? Trebuie că da. Şi el s-a purtat atât de ciudat! Rhea nu spuse nimic. Isabel păru jenată când continuă. Sper că nu este şi vina mea, parţial. Dacă ţi-am lăsat impresia greşită despre prietenia mea cu Tonio… Isabel se întrerupse, privindu-l neliniştită pe Eduardo.

Rhea îi înţelese reticenţa. Puse mâna pe braţul lui Isabel, asigurând-o:

— Isabel, ceea ce s-a întâmplat a fost doar între mine şi Tonio – strict. Îţi voi povesti… cel puţin ceea ce te priveşte… în maşină.

— Dar de ce nu rămâi? Putem discuta când mă întorc, mâine.

— Nu pot rămâne aici şi să dau din nou ochii cu Antonio. Hai să-i dăm drumul. Când îţi voi explica, sunt sigură că vei înţelege.

Dar Isabel nu a înţeles, sau cel puţin nu a fost de acord. cu concluziile lui Rhea. Rhea le-a povestit cât de mult putu să suporte să spună din ce s-a petrecut. Lăsă la o parte aspectul intimităţii lor, însă se temea că Isabel s-ar putea să fi ghicit ce se întâmplase. Dacă era aşa, nu părea să o condamne pe Rhea.

— Rhea, pledă ea, sună-l pe Tonio din Merida. Dă-i o şansă. Ştiu că ţine la tine.

— Are un mod foarte ciudat de a o arăta.

— Îl cunosc pe Tonio de mulţi ani. Niciodată nu ştiu să mai fi fost îndrăgostit.

— Îndrăgostit! protestă Rhea. Mă tratează cu

dispreţ, chiar şi când încercă să facă dragoste cu mine. Aş vrea să mă înşel, dar nu-i aşa.

— Mă tem că sunt de acord cu Rhea, afirmă Eduardo. Tipul se poartă abominabil.

— Tu nu eşti în măsură să spui asta, îi aminti Isabel tăios. Apoi continuă mai blând. Antonio este un om foarte deosebit, cu siguranţă deosebit de tine, Eduardo. Are o mândrie deosebită şi este sensibil, poate prea sensibil la ceea ce el vede ca prejudecată ori condescendenţă.

— Şi ce legătură are asta cu mine? strigă Rhea. Sigur eu nu am…

— Aşteaptă, zise Isabel. Lasă-mă să termin. Această neîncredere, mai ales în femei, i se trage de la experienţa tatălui său.

Isabel continuă explicând că tatăl lui Antonio fusese pe jumătate mayan şi foarte mândru de originea lui. De bună-credinţă, se căsătorise cu o tânără dintr-o familie foarte săracă, foarte săracă, însă spaniolă. Din păcate, relată Isabel, cum se întâmplă de multe ori, cei care se simt săraci ori dispreţuiţi le caută defecte celorlalţi pentru a li se simţi superiori. Mama lui Antonio a fost o astfel de femeie. Pe toată durata căsniciei lui, tatăl lui Antonio a fost ţinta dispreţului soţiei sale faţă de sângele lui indian.

— Acum poţi înţelege cauza neîncrederii lui? întrebă Isabel.

— Nu contează, replică Rhea cu amărăciune. Sigur că pot să înţeleg, dar de ce nu a putut Antonio să-mi spună asta?

— Din cauza acelei mândrii, răspunse Isabel. Antonio Ferrara este un om erudit, însă nu ştie cum să îşi exprime sentimentele. Apoi, cu o critică blândă, adăugă: Ceea ce e un dezastru, pe care noi trei l-am

demonstrat. Hai să nu-l condamnăm doar pe el.

— Nu îl condamn pe el mai mult decât mă condamn pe mine, dar este prea târziu, Isabel. Nu-ţi dai seama?

Isabel nu-şi putu da seama. Nu mai zise nimic despre asta în drumul spre Merida. Rhea se închise în ea, uitându-se, fără să vadă, la kilometrii de plantaţii de *henequen* pe lângă care treceau.

Eduardo şi Isabel vorbeau încet despre planurile lor, încercând să anticipeze reacţia lui señor Lopez la anunţul lor. Isabel nu-şi făcea griji. Avea încredere în noul simţ de responsabilitate al lui Eduardo, care îl va face să-şi atingă scopul. De dragul lui Eduardo, spera că unchiul va fi conciliant, dar ei nu depindeau de acordul lui. În sinea ei, Isabel era îngrijorată de nefericirea lui Rhea, pentru care se simţea întrucâtva răspunzătoare.

După cum se dovedi mai târziu, optimismul lui Isabel în legătură cu confruntarea cu señor Lopez era justificat. Pus în faţa încrederii şi hotărârii celor doi tineri, señor Lopez bătu în retragere. La început ursuz, apoi cu o acceptare fatalistă, iar în cele din urmă cu o revenire la curtoazie, acceptă inevitabilul.

Eduardo nu mai putea de bucurie. De asemenea, nu se grăbea să o lase pe Isabel să se întoarcă imediat la Chichén Itzá.

— Ţine minte, am şi de lucru, îi aminti ea blând, dar ferm. Se înmuie destul cât să-şi amâne întoarcerea cu o zi. La urma urmei, raţionă pentru ea, ea şi Eduardo aveau multe de pus la punct.

— Poate că Antonio nu se supără, îi spuse ea lui Eduardo. Poate că şi el are… alte treburi mâine.

Nedumerit, Eduardo repetă:

— Alte treburi?

— Om vedea, replică ea enigmatic. Oricum, trebuie să-l sun. Nu ştie ce s-a întâmplat, de ce am plecat. Trebuie să fie furios.

Furios nu era chiar exact, află Isabel, când reuşi în sfârşit să-l prindă. Furia nu putea masca o disperare pe care ea nu o mai auzise niciodată în vocea lui.

Leochan, care ghicise ce transpirase între Eduardo şi Isabel, încercase fără succes să îi explice situaţia lui Antonio. Acum că Isabel îi confirmă că Eduardo venise la Chichén Itzá nu pentru Rhea, ci pentru Isabel, în sfârşit, înţelese.

— Atunci, de ce a plecat cu voi? Întrebarea lui era mai mult derutată decât supărată.

— Asta e ceva la care *tu* trebuie să răspunzi, spuse acum la rândul ei supărată. Tu ştii ce s-a întâmplat între voi. Eu nu.

Urmă o tăcere. Evident, el îşi amintea.

— Dacă nu-ţi dai seama că te iubeşte, eşti un prost, îl acuză Isabel. Te-ai purtat fie cu răceală şi exagerat de pretenţios, ori ca un taur în călduri. Faptul că Rhea a făcut faţă la asta e o dovadă că te iubeşte. Iar că nu mai face faţă în continuare, e o dovadă în plus.

Acest fel de logică feminină perversă îl derută şi îl exasperă pe Antonio. Din nou furios, mai întâi îi spuse să nu se amestece, apoi îi spuse că poate concluziile ei erau greşite, apoi îi mulţumi că telefonase. Isabel zâmbi când închise, ştiind că telefonul ei avusese succes.

Mai puţin succes avură eforturile ei de a schimba decizia lui Rhea de a pleca din Merida. Ştiind că Isabel şi Eduardo voiau ca ea să rămână, Rhea şi-a făcut singură toate aranjamentele. Dădu câteva telefoane, rezervă un loc la avion, îşi făcu bagajul şi ar fi luat un

taxi până la aeroport dacă Eduardo şi Isabel nu ar fi reţinut-o şi nu s-ar fi oferit să o ducă ei cu maşina.

Îşi luă rămas bun de la ei doi, iar ei o sfătuiră imperativ să îşi reconsidere planurile când ajunge la Mexico City şi să păstreze legătura. Cu toate acestea, când Rhea se află în avion, simţi că acest „La revedere” era probabil definitiv. Nu intenţiona deloc să mai zăbovească în Mexic. Isabel şi Eduardo vor fi ocupaţi cu noua lor viaţă. Ea ar începe mai bine să şi-o refacă pe a ei.

Două ore şi jumătate mai târziu, era înapoi la hotelul din Zona Rosa, printr-o coincidenţă, în aceeaşi cameră în care îşi începuse „interludiul mexican”. Ironic, îşi aminti de bucuria şi emoţia pe care le avusese când Ben Cramer folosise pentru prima dată expresia aceasta despre apropiata ei călătorie. Ei bine, îşi zise cu tristeţe, interludiul mexican se sfâşie, mult mai devreme decât anticipase, o viaţă mai devreme decât îşi dorise.

Privi în jur, la camera familiară. Nu va mai fi mult aici. Dimineaţa, va căuta să-şi cumpere bilet pentru primul zbor spre New York. Nici măcar nu era nevoie să-şi desfacă bagajele, hotărî ea, cu excepţia celor câteva lucruri de care va avea nevoie. Deschizându-şi geanta, scoase câteva obiecte de toaletă şi schimburile pentru noapte. Din nou, dădu peste plicul cel mare cu portretul neterminat înăuntru. De data aceasta, nu îl scoase să se mai uite la el. Nu avea nevoie. Chipul lui Antonio era mult mai viu în mintea ei.

Nu mai era aceeaşi fată, cea care schiţase portretul acum un timp ce părea cât o viaţă de om. La vremea aceea, când se despărţise de el, fusese cu un abia conştientizat regret romantic că nu-l va mai vedea

vreodată pe ghidul cel chipeş care o tulburase, atât de diferit de agonia mistuitoare pe care o simţea acum, o agonie ce ştia că nu va dispărea. La început îşi negase sentimentele. Apoi lăsase ca pofta ei trupească să o domine, până când mândria a fost mai presus. O încerca o remuşcare întrepătrunsă cu conştiinţa faptului că va retrăi, la nesfârşit, momentul lor de pasiune. Ştia că niciodată nu va mai putea simţi o asemenea împlinire alături de nimeni altcineva.

Se gândi la el, la atâţia kilometri depărtare, în Chichén Itzá. Trebuie să îşi fi terminat lunga zi de lucru pe teren. Probabil că era în cortul lui, gata de culcare, probabil uşurat că a scăpat de ea.

Când adormi în sfârşit, târziu, în noaptea aceea, visă că Antonio gonea printr-o pădure întunecată, urmărind o siluetă albă, fantomatică. Rhea nu putu distinge trăsăturile figurii feminine.

Primul lucru pe care îl făcu a doua zi dimineaţă, fu să meargă la biroul companiei aeriene. Avu noroc. Cineva tocmai anulase o rezervare pentru ziua următoare. Se simţi vag dezamăgită să afle. Ce va face în restul zilei? Atracţiile oraşului nu mai prezentau acum niciun interes pentru ea. Deprimată, se întoarse la hotei pentru micul dejun. Acolo găsi un mesaj pentru ea, să-l sune pe Doctorul Cramer la New York.

Rhea fu surprinsă. De unde ştia el că se întorsese în Mexico City? Oare el va fi dezamăgit de ea pentru că abandona? Când vorbi cu el la birou câteva minute mai târziu, fu atât de bucuroasă să-i audă vocea familiară şi simpatică, încât uită toate întrebările. În grabă, îi spuse că lucrurile nu merseseră, că părăsise echipa, că se întorcea acasă a doua zi, că va avea nevoie de o slujbă şi… cât de mult simţea nevoia să vorbească cu cineva! Rhea nu realizase cât de singură se simţise.

Ca de obicei, Ben Cramer fu amabil, răbdător şi practic. Îi părea rău că fusese dezamăgită de slujbă, îi spuse. Desigur, o va ajuta să găsească ceva la New York. Apoi, ca din întâmplare, o întrebă dacă putea trece să ia un raport de cercetare de care avea nevoie de la Doctorul Alvarez, un coleg care era la Muzeul de Antropologie. Din moment ce venea oricum acasă, zise el, ar economisi timp dacă l-ar putea aduce, un studiu al arhitecturii Teotihuacáne. Ar putea să se ducă acolo pe la unu, nu mai devreme? Doctorul Alvarez nu era acolo dimineaţa.

— Desigur, aprobă Rhea. Simţindu-se încă vinovată că nu îşi respectase angajamentul de lucru şi recunoscătoare pentru asigurările lui Ben Cramer, ar fi acceptat orice favoare pe care i-o cerea.

Pe când se forţa să înghită micul dejun puţin mai târziu, realiză dintr-odată că nici ea, nici Ben Cramer nu pomenise nimic despre Antonio Ferrara. Bine, ce era de zis? Era mulţumită că cererea Doctorului Cramer cel puţin îi va da ceva de făcut în ziua aceea.

Rhea luă autobuzul spre parcul Chapultepec mai devreme decât trebuia. Cum nu avea altceva de făcut, se va plimba un timp prin muzeu. Sigur nu epuizase numeroasele sale exponate în scurtul timp cât lucrase acolo.

Sosi cu puţin înainte de douăsprezece şi petrecu cam o oră în sălile Aztece şi Foltece, evitând deliberat să meargă în sălile Mayane. Rhea se găsi într-un grup condus de un ghid al muzeului. Deşi nu îi asculta decât pe jumătate explicaţiile, recunoscu că ghidul, un tânăr prezentabil, suplu, în jur de douăzeci de ani, era foarte bun, vorbind cu aplomb şi entuziasm. Aceasta o făcu să-şi amintească de prima ei întâlnire cu un alt ghid, brunet, chipeş şi arogant, la Uxmal, acum câteva luni.

Dar cât de departe în timp părea! Mintea lui Rhea fu purtată în urmă… Deodată, realiză că stătuse în faţa aceleiaşi vitrine de mult timp, iar grupul se depărtase de mult.

Rhea îşi privi ceasul – douăsprezece patruzeci şi cinci. Aproape ora fixată. Întrebă un paznic unde se găsea biroul Doctorului Alvarez. O îndrumă spre aceeaşi parte a clădirii unde lucrase şi ea.

Biroul lui Alvarez era pe acelaşi coridor care adăpostea atelierul ei, chiar la capăt. Rhea trecu pe lângă uşa deschisă a biroului lui Antonio Ferrara. Când ajunse la fosta ei sală de lucru, se surprinse apăsând pe clanţă. Sala imensă arăta la fel, prăfuită şi largă, mărimea ei fiind strălucitor luminată de ferestrele enorme de pe latura unde se afla încă şevaletul ei. Merse până la el, privind cu nostalgie în jur. De-ar putea numai să o ia de la capăt, se gândi.

Ştiind ce ştia acum despre Antonio şi despre ea însăşi, numai de-ar…

— Aşa… señorita Glenn, tânăra artistă pe care Ben Cramer mi-a recomandat-o atât de călduros!

Mai întâi crezu că imaginaţia ei îi juca feste. Trebuie că evocase vocea din dorinţa ei, gândindu-se fără speranţă să înceapă din nou.

— Sper că eşti gata să începi lucrul. O siluetă se apropie de ea. Era Antonio Ferrara. Vocea era adevărată şi vibra de emoţie. Antonio veni lângă ea. Chiar şi tăcută, prezenţa lui era copleşitoare.

Rhea abia mai putea respira.

— Dar ce… ce cauţi aici? Vocea ei tremura.

El îi răspunse foarte blând.

— Sunt aici pentru a o întâlni pe domnişoara Glenn, o tânără artistă din New York, pe care prietenul meu Ben Cramer mi-a recomandat-o călduros. Sunt

aici pentru că nu am fost în stare să o uit pe Rhea Glenn de când am întâlnit-o prima dată, dădăcind un grup de adolescenţi în Uxmal, primăvara trecută. Când Doctorul Cramer a pomenit numele tinerei care solicita postul, am ştiut că soarta avusese milă de mine şi ne aducea din nou împreună.

— Atunci... ai ştiut că eram aceeaşi...

— Sigur că ştiam. Dar ce nu ştiam era ce vei simţi tu sau cum să te întâmpin. Mă temeam că simt prea mult. Aşa că n-am spus nimic, sau am spus ce nu trebuia, în loc de ceea ce spun acum, adevărul. Rhea, haide să o luăm de la început. Tonio îi luă mâinile tremurânde. Ca un ecou al dorinţei ei de adineauri, o imploră: Haide să ne prefacem că ultimele săptămâni nu au avut loc. Lasă-mă să-ţi arăt ce am ascuns atunci, bucuria pe care o am când te văd, nevoia pe care o simt să te cunosc... să te iubesc.

— Să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic? Nu, nu mai există niciun nou început, şopti Rhea, nedorind să-şi creadă propriile cuvinte.

Tonul lui era imperativ.

— Într-un fel, nici eu nu vreau, pentru că asta ar însemna să şterg o amintire preţioasă... cu tine şi cu mine la fântână. Amintirea aceea m-ar tortura dacă aş şti că nu se va mai repeta.

Cuvintele lui făcură scena prezentă din nou pentru Rhea. Simţi un val al aceleiaşi dorinţe care o purtase în noaptea aceea.

— Am avut... avem... ceva special. Acum ştiu asta. Îşi trecu mâna prin păr. Credeam... presupuneam... că femeile dintr-un alt mediu afişează aceeaşi aroganţă egoistă pe care mama i-a arătat-o tatălui meu. Am simţit această umilinţă şi am jurat să nu las niciodată să mi se întâmple aşa ceva.

— Dar… eu niciodată… niciodată n-am vrut să te fac să simţi…

— Ştiu… acum ştiu, întrerupse el. Ţi-am înţeles greşit independenţa ta şi lipsa ta de familiaritate cu rânduielile noastre. Căutam semne care să-mi confirme ceea ce eram hotărât să cred. Şi… ţi-am înţeles greşit relaţia ta cu Eduardo. Am fost un prost. Am ştiut chiar înainte să mi-o spună în faţă Isabel, folosind toate cuvintele pentru „prost” din vocabularul ei indian. Apoi Ben Cramer a adăugat toate variantele englezeşti.

— Ben? strigă Rhea. Când ai vorbit cu…? Începu să priceapă. *Tu* l-ai sunat pe Doctorul Cramer. Aşa a aflat că sunt în Mexico City.

— Da. Voiam să-i explic ce s-a întâmplat. Voiam să mă justific, credeam. În loc de asta, am realizat că nu voiam altceva decât pe tine. Ben Cramer e un om deştept. Ne cunoaşte pe amândoi. Am realizat că ne putea ajuta – şi a făcut-o.

— Atunci Doctorul Alvarez… raportul de cercetare?

— Nu există niciun Doctor Alvarez. Adică există, dar e plecat în vacanţă. Nu există niciun raport de cercetare. Ăsta a fost pretextul care mi-a dat mie timp să ajung aici azi dimineaţă, din Merida. Şi să te găsesc aici. Mă temeam… nu, m-am gândit că dacă vin la tine la hotel, s-ar putea să refuzi să mă vezi. Ai fi refuzat?

— Nu ştiu, răspunse Rhea. După tot ce s-a întâmplat…

— Rhea, trebuie să admiţi că eşti şi tu răspunzătoare pentru ce s-a întâmplat. Mi-ai transmis mesaje atât de contradictorii. Niciodată nu am putut fi sigur ce voiai. De câte ori eram pe punctul de a-ţi spune ce simţeam, îmi zădărniceai intenţiile. Iar

mândria ta…

Rhea nu putu să nu zâmbească. Vocea lui, deşi încă uluitoare, avea ceva din autoritatea lui obişnuită. Tonio putea fi umil, până la un punct. Putea implora, dar numai până aici. Chiar şi scuza lui avea o notă de mândrie. Însă ea ştia că nu îl dorea altfel.

Ca simţind un sfârşit al împotrivirii ei, Tonio o luă în braţe. Sărutul lui fu tandru dar dornic. Ea lăsă ca şi răspunsul ei să fie la fel.

Învăţă că lăsând nevoile ei să iasă la iveală, va ajuta să le satisfacă pe ale lui.

— Nu, şopti ea când el îşi îndepărtă în final buzele, nu vreau să şterg trecutul. Vreau să clădesc peste el. Ştii, poate că începutul trebuie să fie greu, ca în munca ta de teren.

Văzu că el nu înţelegea.

— Ţii minte că la început este căutarea, săpatul şi sortatul prin tot felul de materiale… chiar şi făcutul greşelilor, explică ea. Nu prin astea trebuie să treci?

— Da, sigur că aşa este. Apoi Antonio duse mai departe comparaţia ei. Iar după aceea, după aceea, Rhea, sunt dezvăluite comorile.

Antonio o ţinu strâns când o întrebă glumind:

— Crezi că acum vei putea să-mi termini portretul?

Rhea îi atinse faţa, trasându-i delicat contururile cu degete tandre.

— Da, răspunse ea. Numai că acum va fi terminat cu dragoste. Va fi un portret al iubirii.

Sfârşit

O încerca o remuşcare întrepătrunsă cu conştiinţa faptului că va retrăi, la nesfârşit, momentul lor de pasiune. Ştia că niciodată nu va mai putea simţi o asemenea împlinire alături de nimeni altcineva.

BESTSELLER

Editura

Bucuresti

ISBN 973-95397-3-1